

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Kort over Jægersborg Dyrehavsbakke 1842.

YREHAVS-BLADE OG BLADE OM DYREHAVEN · 1970

Dyrehavs-blade
og
blade om Dyrehaven

VED IØRN PIØ OG AAGE BØRRESEN

Dyrehavs-blade
og
blade om Dyrehaven

Dyrehavs-blade
og blade
om Dyrehaven .

VED IØRN PIØ
OG AAGE BØRRESEN :

HISTORISK TOPOGRAFISK SELSKAB
FOR LYNGBY-TAARBÆK KOMMUNE
1970

Indhold

Fruentimmer- og Mandfolke-Tidende 1768 nr. 26 og nr. 28 hvori man for første gang i dags- og ugepressen kan læse skildringer af rejser til kilden i Dyrehaven.

Kjøbenhavns Aften-Post 1. Julii 1782 hvori man kan læse Emanuel Ballings - anonymt udgivne - skuespil »Rusk um Snusk eller Dyrehave-For-nøjelserne«.

Nyeste Skilderie af Kjøbenhavn 8. Julii 1806 hvori udgiveren, J. Werfel - anonymt - har skrevet om »Kirsten Piils Kilde«.

Kjøbenhavnsposten 1827 nr. 51, 52, 54, 55 hvori Rasmus Nyerup - under pseudonymet »Desiderius« - har skrevet fire artikler om Kirsten Piils Kilde og Dyrehaven.

Almindeligt Skov- og Dyrehavsblad 1842 skrevet og udgivet sommeren 1842 af student Arboe Mahler, medstifter af »Korsaren«, til stor forargelse for borgerskabet.

Dyrehavs-Avisen 1879-1882 skrevet og udgivet sommeren 1879, 1881 og 1882 af Danmarks dengang største producent af folkelig underholdningslitteratur, Julius Strandberg.

Hovmesterinden.

Om unge Døttres Tidsefordriv og sammes for-
stielige Arter. (Seet No. 25.)

Der er meget til, som tiener til Tidsefordriv. Jeg vil
anføre de fornemste Slags deraf. Disse ere

1) Sønnen. En maadelig Søvn er nødvendig for
unge Døttre, og den gjør Mennesket overmaade sundt, mun-
tert og beqvemt til Arbejde. Men umaadelig Søvn er en
ret Fiende af det meenskelige Liv. Manges Person misser
derved, naar man vil regne efter, Halvparten af sine Aar,
og nogle maaffee endnu flere. De Personer, som ere alt for
meget hengivne til Søvn, plejer endog om Dagen at være
dovne og uvillige til deres Forretninger. Et ungt Fruen-
timmer, som ikke har fattes Munterhed, har altsaa meget
at vogte sig derved, og maae herudi uvogterlig følge hendes
Fovældres eller Forfattedes Forskrift. At Sønnen gjør no-
get til Skindhed, er kun sandt for faavidt, som det bliver
forstaaet om en maadelig Søvn.

Har en alt for lang Søvn sin Oprindelse deraf, at
man om Utsæen forhen har gjort sig for længe lystig, saa
skalde i saadan Fald ogsaa den alt for lange Natter-Vaagen
regnes ind iblant Tidsefordrivene.

2) Pynnting. Alting har sin Tid; Paaskædnin-
gen, pynnting, og hvad der videre henhører til det
Udvortes, maae ikke forsummes. Allermindst vilde saadant
skikke sig for et ungt Fruentimmer af Stand. Men man
skal ey anvende mere Tid derpaa, end som net op udsfordres
dertil. Den alt for megen Pynnting tilkiendegiver desuden
ifkum et forfængeligt Semyt, og gjør latterlig.

3) Udshaffering. Det er roesværdigt, naar et ungt
Fruentimmer kan, tidlige med andre nødvendige Ting, og-
saa ellers selv forfærdige alt det, som hun selv behøver af
sint udsfor eller broderet Arbejde. Ja med rette skalde
enhver have lært saa meget, at hun ingen Udshaffering har,
som jo var hendes egne Hænders Arbejde. Men naar en
Dag efter den anden gaer bort derved, og det bliver intet
bedre forrettet, saa kan jeg i det mindste ikke kalde sligt
nogen god Anvendelse af Tiden, ikke heller bifalde den,
som roser deres Børn eller sig selv af en behynderlig Flit-
tighed, saa længe al deres Flittighed ikke gaer ud paa an-
det, end at Par Engaganteer, Halsstrimler eller Kraver ic.

4) Alt for ofte Selvfæber. Maadelige Selvfæber
maae være, og jeg har selv forhen regnet dem ind blant
Tidens nyttige Anvendelse. Men da man ogsaa kan gjøre
for meget af det Gode, saa skalde bestandige Selvfæber ad-
sprede et ungt Semyt alt for meget; og dersom Selvfæbet

ellers ikke var vel udsøgt, saa kunde endog foraarstages fore-
drevde Sager deraf.

5) Alt for meget Snak og Skibddren. Tungen
løber gemeenlig meget sterkt paa unge Horn. Man maae
heller ikke forbyde dem at tale, saafremt det kan tiene dem
til mere Underrettning; thi endog det Kenlagtige selv, som
de derved begaer, kan anvendes til deres Nytte, naar man
ved Kenlighed slittig corrigerer dem derved. Men en be-
standig Sladdren hindrer saavel dem som andre, at Tan-
kerne ikke kan være henvendte paa noget nyttigt, og skaber
maage Forretninger, i sær da meget derved plejer at for-
glemmes.

6) Roespil. Et eller i det høieste to Slags Spil
kan Børn vel tillades at spille; (Vilde de siden, naar de
begynder deres egen Huusholdning og Familie, lære flere,
det maae de da selv overlegge.) Men den megen Spillen,
og den Ambition, at de forslaaer sig got paa alle Slags
Spil, henhører slet ikke for dem. Og denne Sygdom
kan ikke betimelig nok blive forebygget.

7) Romaners Læsning. Jeg vil hertil regne alle
flette og lidelige Bøger, med hvad Navn de endog næv-
nes maae. Men Romaner ere i særdeleshed saadanne
Egtsaager, som forderver og forbilder unge Børns For-
staaelse, og gjør dem tidstidst narstikke.

Et foreslaaende forstielige Arter af Tidsefordriv kan
endnu hentrænes nogle andre, som vel i noget synes forstiel-
lige derved, men løber dog tilsidt ud paa det samme; og
disse ere:

1) Skidsædelighed og Sortredelighed ved Arbej-
det, da man endelig endda vel gjør en Gieruing, men med
saa liden Application, saa uvilligt og saa slet, at det var
langt bedre, om man aldeles ikke havde gjort den, efterdi
dermed bliver udrettet ligesaa meget som intet, og sølgelig
bliver Tiden saa gut som spildt.

2) Ovevillie. Heraf kommer ligeledes heller intet
andet end Fordervelse, og at fordervede Sager, som enten
duer slet intet, eller dog ikke meget, maae undertiden be-
gyndes forpaa at gøres om ic. Paa saadan Maade
den først anvendte Tid og Umag atter spildt, og ikke
at agte for noget.

3) Ubestændighed. Denne findes gemeenlig hos
Børn, i sær naar de har en vis Munterhed og Levenhed.
De vil foretage alt, hvad der befalder dem, og bestride
alting; de begynder noget nyt, men hopper iminer fra det
ene til det andet, efterdi de alt for snart bliver kede af det
gamle, derved kan altsaa aldrig noget ret blive gjort. Det
halve Arbejde bliver borte, og er undertiden tilsidt slet ikke
mere at finde. Unge Døttre maae i særdeleshed meget
vogte sig for denne Fejl. Og det samme Dyrblik, da et

begyndt nyttigt Arbejde bliver dem inmod, har de at ansee sig en Erindring, at de deslignende maae efterlade eller forsonne Arbejdet, meget mere forfættede samme med dobbelte Kræfter, for ved standhaftig Overvindelse af denne Nedsømmelighed og Ubestændighed at kunde faae en dobbelt Fornøielse, naar Arbejdet er fuldendt.

En Tidsfordriv, som i sig selv i visse Maader blot synes at være tilfældig, men som kommer undertiden af en ond Vane, er det i øvrigt endnu, naar man ikke holder sine Sager i Orden, og maa altsaa anvende mangt et Kvarteer og halv Time paa Efterfølgning og Redning. Af denne Tid er nu ikke den allermindeste Fordeel at faae; thi at faae sat paa sine Ting i det samme Øjeblik man vil have dem, dependere blot og allene af Sielighed til Orden, da man ikke behøver at søge, men er i Stand til at finde alle sine Ting, endog i Mørke. Jeg beder alle unge Fruentimere, at de vilde lade sig dette være sagt, indse det tilsiirekkelig, og rette sig derefter; da Søgningen desuden fører meget ubehageligt med sig, og jeg har endnu ingen Siel fundet i hele Verden, som gerne har villet have dermed at bestille. Man ønsker de unge Døtters Fornøielse. Hvilket Ønske fortæner vel mere at blive opfyldt? Og hvor meget kan Ordenens Aand bidrage dertil?

(Hernæst følger om Forrettningens Forkiel ibenseende til Tiden.)

Huusholdersten.

Om en Maade at give smutsigt Guld sin Glans igjen.

Et glindsende dybt Gault er en af Guldet bekendteste Egenskaber. Saavel dette Metals Farve som Etionhed ere kgege meget bestandige, og tager ikke Skade hverken af Luft eller Fugtighed, eller nogen i Dinsfredsen svømmende Uddunstning, hvilket kan sees af Forgylde paa store og prægtige Bygninger, som i et halv Aarhundrede, ja længer, byder Trods til alt Vædr og Damp i Folkelige Stæder. Det er for den største Deel denne Egenskab, der gjør Guldet saa brugbart og behageligt enten til Ziraater eller mekaniske Sager, i det intet af alle de Metalliske Corporer, som lader sig hamre, afblegner eller affarves saa lidet, eller er saa lidet beqvemt til at besmitte nogen anden Materie formedelt Medrørelsen.

Da Instrumenter eller Ziraater af reent Guld ikkun kan blive smutsige formedelt Ting som slæver fast og sætter sig der uden paa: saa kan man give samme sin Skønhed igjen, uden at beskadige Metallet, i hvor fint det end ogsaa er blevet udarbejdet, eller at man behøver at afrive det allermindeste af Overfladen, i hvor tynde og fint end samme er, og det stær formedelt saadanne Fugtigbeder, som fordeler og opløser den fastlevende Materie; saasom formedelt en Dyløsning af Sæbe, opløst fast alca-

list Salt, eller en alcalisk Løud, flygtig alcalisk Spiritus og rectificeret Vin, Spiritus.

Ved at bruge alcaliske Fugtigbeder maae man tage sig i Agt ihenseende til Karrene; thi naar disse ere forfarbigede af visse Metaller saa bliver de i visse Omstændigheder saaledes ægede og indædede af bemeldte Fugtigbeder, at de meget stærkt betager Guldet sin Farve. En forsøgt Sølvdaase, som blev udført i Søbespider-Løud i en Tinpote for at rense den fra Ureenhed, som havde sat sig i Figurerne, fik strax en slet Farve og blev tilsidst saa hvid som den havde været forintet. Nogle Støkker fint Guld fik samme Forandring, efterat de vare blevene behandlede paa samme Maade; og da man forsøgte flygtige alcaliske og med ublæst Kalk tilfævede Spiritus, saa paafulgte den samme Virkning endnu hastigere. Men da man lod de Støkker, som paa bemeldte Maade vare blevene hvide, løge ubi et Kobberfar med nogle alcaliske Fugtigbeder af samme Slags, saa forsvandt den fremmede Hud, og Guldet fik sin rette Farve igjen.

Til Guld, Saloner eller Knipslinger, og Guldraader, som ere vævede i Silke, maae slet ikke bruges nogle alcaliske Fugtigbeder, i hvorledes man end vil tillave dem; efterdi de angriber Silket, i det de rense Guldet, og endten forandrer Silkets Farve, eller og ganske bortøder det. Sæben forandrer ogsaa Statteringer, ja visse Farver selv. Men Vin, Spiritus kan altid sikret bruges, uden enten at Farven eller Silket bliver derved beskadiget. Og i mange Tilfælde kan den ligesaa vel tilvejebringe Guldet Glans som de ægde Renselses Midler. Et rigt med mangfoldige Farver blommet Brocade, som var blevet meget mat, fik ald Guldglands fuldkommen igjen, efterat det var blevet vasket med en blød Borste, som var dypet i Vin, Spiritus; ja nogle af Silkets Farver, som ligeledes vare blevene urene, bleve tilige merkelig lyse og levende. Vin, Spiritus synes at være det eneste tienlige Midde til denne Henfugt, og formodentlig er den af visse Kunstnere saa meget berømt Hemmelighed, intet andet, end Maskeret. Vin-Spiritus. Iblant flydende Ting liender jeg ikke en eneste, der er saa kraftig, til at borttage Ureenheden, uden at beskadige Silket. Thi Vulberer maae være nok saa fint revne, og bruges med nok saa forsigtig, saa angriber de dog Guldet, og river det af, som ligger ikkun overmaade tyndt paa Overfladen.

Men om endskøndt Vin, Spiritus er det allernødvendigste Midde, hvoraf man i denne Henfugt kan betjene sig: saa er det dog ikke i alle Tilfælde beqvemt. Guld-Huden kan paa nogle Stæder være afflidt; eller det vægte Metal hvormed det falkelig er blevet blandet, kan saaledes være angrebet af Luften, at Guld-Deleene ikke mere hænger sammen, og det derunder liggende Silke har faaet en gunlagrig ureen Farve. I denne Fald er det klart, at man ved Ureenhedens Borttagelse gier Hoved Farven Stabe, og skulde gjøre, at Salonen eller Knipslingen som til at ligne Guld mindre end forhen. Et Støkke af en gammel blev

Guldgalon, som blev renset med Wiin- Spiritus, mistede med Urenheden det meste af sin Guldfarve, og saa næsten ud som en Solv-Galon.

Omendskiont intet Metal i sig selv kommer den smukke Farve nær, som glimder i Guldet, saa kan dog det ægte Guldgule formedelst disse andre Metaller's Forbindelser, i sær Kobbers Sammenblanding med Zink, efterkunstlæs i temmelig Liighed. Men i hvor meget og saadanne Sammensætninger ligner Guldet i henseende til Farven, saa bliver de dog meget forskiellige fra samme i henseende til Barigheden; og i henseende til andre Guldet's Egenkaber er Forskiellen endnu langt synligere, og altsaa lettere at opdage.

Samleren.

Jødernes tilladte og forbudne Spiisning af Creature.

Uf Fuglevildt maa Jøderne spise Gies, Vender, Hønk, Duer, Wagteiler og Spurre, naar de ere slagtede uden Feil; men andet Fuglevildt ikke, fordi alle andre Fugle træder først med Fødderne paa deres Føde, førend de æder den. Paa de Fugle, som de maae spise, maae ikke været brekket nogen Fod eller Winge, ligesom de ikke heller maae have nogen anden Mangel, og Hiertet Lunge og Lever, samt alt Blodet maae tages ud af dem; thi Jøderne maae slet intet Blod spise, hvilket gaar saavidt, at naar de slaar et Æg i Skifter og finder en rød Aare derudi, eller noget som en Blods Draabe, saa maae de kaste Ægget bort, og tør ikke spise det. Just derfor tør de heller ikke spise nogen Lever, uden den er vel saltet, og stegt paa en Kist ved Bløder. De tør ikke heller koge noget Hierte, om det end er af de mindste Fugle, førend det er vel udbaftet og saltet, paa det at Blodet kan trekke ud; siden maae de koge og spise det. Af de vilde Dyr tør Jøderne ikke spise, andet end Hiorte og Raadyr, og for resten intet Slags Vildt, og forbemeldte maae endda ikke være skudt eller have nogen Mangel paa sig, men det maae være fanget uden Skade, og ved det's Slagtning iagttages samme Ceremonie som ved Fuglvildtet. Af Hornqvæg og andet maae de spise Hre, Kier, Gaar, Geder, Bukke og Kalbe, men intet Spinekød, hvortil Marsagen er, fordi Svinene ikke tygger Drøv, omendskiont de har adskilte Kløver, og fordi Svinene ogsaa først træder paa det med Fødderne, som de æder, og siden river det af med Mundten hvurover Jøderne ere bange for, at disse Creature kunde have nogen Kist i Strubben eller Svælget; thi end ogsaa de Dyr, som ikke ere urene for dem bliver det dog, naar det befindes, at de har faaet saadan Skade enten før eller under Slagtingen. Der skal findes i Ealmud, at naar Moses kommer saa tør Jøderne ogsaa spise Svineried, thi da skal Koven blive ophævet, og de faae Frihed at tørde spise alt det, som nu er de Christne tilladt, men førend det sker

maae de ikke. Det Hornqvæg, som de tør spise, maae for det første være ret slagtet, med alld den Ceremonie som derved udfordres; men førend de slagter det, maae først alle fire Benene bindes tilfammen, hvortil Marsagen er, først for die Dvæget ikke med Fødderne skal støde imod Beggen, og Strubben og Svælget ikke blive afrevet, dernæst, fordi Jøderne nu omstunder ikke har nogen mere Oftring, saa agter de Dvæget hvilket de slagter, ligesom et Offer, formedelst den derover læste Betsignelse. Wagstvingerne æder de ikke af Dvæget, formedelst at Jacobs Hofte blev forraakt i Striden med Engelen; men af Fugle æder de Bagdelen, naar de ere ret slagtede. I henseende til Fisk efterlever de endnu den af Moise foresendte Lov 3 Mos. B. 11, 9, 5 Mos. B. 14, 9, 10.

Fatteren.

Om sin Kilde- Røysse.

Man vilde høylig bekynde mig for Efterladenhed, om jeg, som en ung og munter Person ikke og havde været ved Kilden, den Kilde, som har lige saa mange Giesler i Dyrehaven St. Hans Aften, som Berteren i Kiøbenhavn har Giesler Fastelavns Mandag. Nu — at giøre sig til gode to Gange om Aaret, det er vel ikke for meget? og hvem kan vel fortryde paa, at man driffr Vand? Vandet i Kisten Piils Kilde veed dog enhver har en besynderlig Kraft. Det kan giøre de Aetgaende synglende; de Travende ravende; de Karste syge; de Sænde blinde; de Marvaagne dosige; de Koldfærdige hidfise; de Fredelige ufredsomme; de Betsalende slumme; den Laugse syngende; de Døfse sparsomme; og de Sparomme søfse. de Rette hungerrige; de Kolde tørstige; Whilosophen til Petit-Maitres; Lucretier til Laes; Iart sagt: Dette Kilde-Wand kan gandske omstabe sine Kilde-Giesler. Jeg havde tilforn, ligesom mange andre, været saa vantret, at jeg ey vilde troe, der var saadan Kraft ved Kilde-Wandet denne Aften, frem for paa andre Tidder, men jeg har nu faaet Troen i Hænderne. Man vil nok sige, at denne Wirkning er ikke til det Bedre. Ja, Ja! Saa er der dog en Wirkning ved dette Kilde-Wand denne Aften; thi man kan vel neppe tilskrive noget andet denne besynderlige Wirkning, saafom alle synes kun at have denne bevægende Marsfaa: Lad os røysse til Kilden; og dette kan jo ikke være for andet, end at driffr Kilde-Wand? I denne Henseende røysse jeg til Kilden. Jeg tog en Bønde-Phaeton med 3 blaa Hønder, og paa samme forr affied, Bønden var allerede halv rusende; thi, sagde han; det er jo St. Hans Aften, hvem vilde ikke da giøre sig til gode? Da Bønden saaledes selv var suurrende, suurrede vi og forbi en Høben Kiørende, Ridende og Gaaende paa Wejen. Ved Wibens Huus skulde min Kufft wænde sin Vibe; ved Lunde-Huus skulde han have et Glas M; i Jentofie-Kroc et Glas Brændewiin, og i Jagersborg Kroc Brød for en Stilling. Vi kiørte altsaa intet Bedesied forbi før

Hormesterinden.

Nogle særdeles Anmærninger ihenseende til Tiden, som unge Døttres Forretninger skal foretages udi. (Se No. 27.)

1) **I**n Winteren, da Dagene ere korte og mørke, maae intet Arbejde foretages, hvortil der udfordres et skarpt Snn, og tillige en beslanbig Eiddens, fordi Sundheden lider derved, og Tiden tørde dog alligevel ikke blive anvendt til det beste.

Derimod kan unge Døttre anvende deene Aarets Tid til andre nyttige Ting, saasom: 1) Til saadant Spe-Tsy, som gaar hastigt fra Haanden, og som plexer saavel at udfordres til dem selv, som daglig i Huusholdningen. 2) Til Strikning, hvoraf Brugten og Nvttten, samt Nødvendigheden falder af sig selv i Dyncene. 3) Til Spindning. Men, for Himlens Skyld! til Spindning? Hvorfor just det? Ey, det skifter sig jo ikkun for gemene Folkets Børn! Derjom nogle af mine Lærere eller Lærerinde skulde saaledes tænke, saa vil jeg ved samme Rettighed, som de dømmet, udbede mig den Tillabelse, at jeg maae gotsigere og paaalaae det, som er tværtimod. Til at spinde, er ingen Person af vort Køn for Fornuene. Vel vil jeg ikke just tale om Haandværksmæssig Spindning, ikke heller, at en ung Datter maatte gjøre det af den Aarsag, fordi hun intet bedre havde lært; endskjønt det i sidste Fald var dog heller ikke saa aldeles at laste; thi det er altid roesværddigere, heller at besille noget, end at sidde ledig og arkeføls. Men mig tilkkes, det klæder et naat Fruentimmer ikke ilde, at hun om Winteren spinder og tvinder saa meget Strikkestri og Syetraad, som hun behøver det hele Aar igiennem. 4) Til gode Bøgers Læsoning, og 5) Til Kvælle i Musikken.

2) Om Sommeren kan unge Døttre igien tage fat paa alt det Arbejde, som de har lagt fra sig og ladet ligge om Winteren.

Til den Ende er det got, at de ikke allene staaer tidlig op, for ikke allene at profitere af den kolige og behagelige Morgenlund, men endog mere af de skønne lange Dage, hvilke dem undes til deres Forretningers Befordring, som en besnuderlig Guds Belgierning.

Derjom de ville efterlade slikt, saa skal de ikkun faae halv got af Sommeren, og maafsee ikke enaang have saa meget got deraf som af Winteren, efterdi dog en Del af denne skønne Aarets Tid plexer at anvendes til deres Forlystelse i Haven, til Spadseregang og andre tillabelige Forlystelser; hvilket vel kan undes dem, saefremt derover ikke opjettes noaet nødvendigt af Sommer- Arbejdet til den igien paaafølgende Winter.

3) Naar det er got Væyr, da Gemttet almindelig plexer at være opvagt og muntert, maae unge Døttre foretage sig saadanne Ting, hvorved Hovedet finder noget at arbeide paa, hvortil der udfordres en skarp Eftertanke, og hvormed de paa en anden Tid ey havde fundet blive særdirge. Overhovedet henhører alle Slags Arbejder hertil, som forekommer, og ved hvilke saavel Sindet som Forstanden behøver nogen Forfriskning.

4) Naar det derimod er slet Væyr maae Forretningerne være af saadan Beskaffenhed, at de paa en behagelig Maade kan underholde Gemttet. Visse huudlige nyttige Forretninger, hvorved det mere kommer an paa Arbejdets Qvantitet end Qvalitet, skifter sig heller ikke ilde dertil; og maae en lys og mørk Dag strax om Morgenen ligesom forkunde en Person, der er vant til at gjøre Overleg, hvad for et Val han skal gjøre i sine Forretninger.

5) Etskaber maae ikke blive til Tidspilde. De hører meget meere, som allerede forhen er viist, paa en tilbørlig og behørig Maade, til Tidens gode Anvendelse. Foruden den moralske Nytte, hvorom man kan efterlaae andre Bøger, lader sig og for unge Fruentimmer en anden Nytte vinde derved. De kan nemlig derudi foretage et ansaaelig Haand- Arbejde. Strikning, Brodering ic. passer sig meget got dertil, dog efter Omstændighederne Beskaffenhed, men i sær i deres egne Huuse.

6) Jo mindre at Etsomhed falder en ung Person besværlig, jo mere aflegges derved en Prøve om Forslandens Nørdendhed. Etsomme Timer ere de, i hvilke vi kan undersøge vort Hjerte, og meest arbeide paa dets Forbedring. De give os Leilighed til at tænke paa den allesidensværende Skaber, at beundre hans Gierninger, og at bygge os derved. Vi kan i saadanne Timer læse nyttige Bøger med langt mere Opmerksomhed end ellers. Alle vore Forretninger lykkes da meget bedre, de lader sig da ogsaa bringe meget lettere og hastigere i Stand. Og vore Sieler nyder derved en Kolighed, hvilken de saa høvlig trængter til, formeestlii saa mange Afsvædelser i Verden.

7) Lykken plexer meget ofte at tilfonde Meenskene til Wellyst, til Forsængelighed, til Stulthed, og til Overmod. Hvad Under er det da, om unge Døttre, hvis Forældre maafsee usformødentlig kommer i andre Omstændigheder, fra det Dyrblit af tænke, at de nu ikke videre, efter deres Mening behøver at lade det være sig saa luurt, og at de nok kan legge Hænderne i Skjodet. Intet er farligere end dette; efterdi intet i Verden er ubeslanbigere, end den saa kalbde Lykke.

Jeg raader dem derfor, at de aldrig skal troe Lykken men meget mere anvende Tiden saaledes ved deres Lykke, som at Lykken stec ikke angik dem, og at de altsaa først

maatte søge at gjøre Lykken gaaende imod sig ved egen Guldbommenheds Erhvervelse. Det maaske siden falde ud som det vil med de udvortes Lykkes Omstændigheder, saa vil de dog intet tabe derved, men den velkendte Tid vil blive dem en Rigdom, som Love ikke kan bortstjæle og Møl eller Rust ey fortære.

8) Noget Mennesker blive saa nedslagne af Ulykke at de siden ikke dner til noget mere. Dette er en sølkeert Mey. Har man forhen vel anvendt sin Tid, saa kan man i al Ulykke finde en Kessource, hvormid man kan oprette sig igjen. Skulde man derimod herudi have meget at bebrejde sig, saa raader jeg unge Døttre, at de skal betragte deres Stiebne ligesom en Stemme, der raaber til dem heroven fra, at de skal gaae i sig selv, og fra nu af indhente det igjen, som af dem er bleven efterladet og forsomt. Forredelighed, Amsen, Egenindighed, Haardnakenhed og Forskøttelse ere de Klipper, hvorpaa deres timelige Lykke tørtimod kan lide Stidbrud og gandske gaae til grunde. Men et blødt bøyeligt Hjerte, som kan beqveme sig til Flittighed, vil usejlsbarlig finde sin Regning i Flittighed, som Gud usejlsbarlig belønner.

9) Sundheden maas ret bruges og nyttes, men helker ikke misbruges. For begge Narsagers Skyld er det meget fornødent for Mennesker, altid efter Muelighed at vide, hvor got eller slet man befinder sig.

Hvad unge Døttres Sundhed kan give dem, det tør og maas de forde af den. Det var latterligt, om man af indbildt Omhed og Kielsenkab vilde legge sine Hænder i Skibdet og lukke sine Øyne, og heller ikke vilde anstrenge Hovedet og Hiernen. Wangen ung Vig er, efter hendes egne Tanker, alt for søg til anstændigt Arbejde, men til Strabager i Dands er hun stærk nok, ja roser sig vel endog, at hun slet ikke kan blive træt, omendstiont hun strax bliver træt ved den ringeste alvorlige Forretning. At nedlade sig derimod i Tjenesteyge Arbejde, at angribe sig saa stærk, som at man slet ikke kunde blive syg, det var at anvende sin Tid paa en meget uansændig Naade og meget ødselt, fordi deraf naturligtviis kunde paafølge Kræfternes Svækkelse, ja og en ret virkelig Sygdom.

10) Nu og at sige noget om Sygdomme, saa gaaer vel ved dem megen Tid til spilde. Men denne Tid kan ihj og anvendes meget nyttig, og derved er ikke idel Fortvivelse. Næst flittig Væn, hvilken jeg her ikkun berører med et Ord, efterdi det forslaaer sig selv, saa maas overhovedet da den mefle Omhu være rettet derhen, hvorledes man for sin Deel kan bidrage alt hvad mueligt er til Helsebedelse igjen. Og naar dette sker, saa er Tiden gandske vist vel anvendt. Men det sker, naar man er omhyggelig for at holde sit Sind i Nødhed, og ikke plager sig med umyttige og skadelige Tanker. Videre sker det, naar man efter Beskaffenheden søger at underholde sig ved opbyggelige Samtaler, og endelig, dog ligeledes efter Omstændighe-

dernes Beskaffenhed, naar man enten læser selv forlystende Bøger, eller lader sig dem forelese, eller og tager Musikken til Hjelp; thi den rette Brug af Musikken er dog overalt fortrefselig og nyttig.

(Hvornæst selger hvorledes man kan komme til at anvende Tiden ret.)

Den egensindige gamle Ungkarl.

Om Kilde: Keyser.

Da jeg hørte i vort Selskab af Fættren, hvilken besynderlig Kraft der var ved Kilde: Vandet i Kirken Wiils Kilde i Dyrehaven, sit jeg og Lyft til at giøre en Kilde: Keyse vor Frue: Dag; hvortil jeg dog egentlig blev overtalt af min Bertes Datter, hvor jeg boer. — Een Gang er dog ingen Gang. — Denne unge Jomfrue bildte mig rigtig ind, at Kirken Wiils Kilde beholdte sin Kraft fra St. Hans Aften og til vor Frue Dags Aften, ja vel længere; thi Værliget havde en særdeles Indflydelse i dette Kilde: Vandts Kraft frem for i andet Kilde: Vand. O! sagde denne lille Jomfrue, De kan jo sagte giøre en Kilde: Keyse; Mama har ladet sig forslaae, at dersom De vil legge til Vogns med, saa vilde hun tage til Kilden, og saa kommer jeg med; thi det er vel dyrt at give 5 Rixdaler for en Vogn allene til Dyrehaven; der kom nok en Tært ud i Fjor for Vogneye; men det gik med denne Tært som med Sneen i Fjor, hvor er den i Aar? Jeg mærket da vel paa denne 1 sten Aars Jomfrue at hun var ret forpiffet paa at komme til Kilden. Jeg lovede da at ville legge til Vogns med, hvorover hun blev saa glad, at hun nær havde fost mig af Glæde. — Nu frembrød den foranstede Frue: Dag. Jomfruen var først oppe i hele Huuset. Kloffen 7 holdt Vognen for Døren. Min Vertinde havde forsynet sig og os med kold Kiøkken for hele Dagen. — Undervejs saae Jomfruen ud af Vognen efter enhver, som red os forbi. NB. Disse vare gemeenlig unge Cavalliers. Kloffen mod 9 kom vi til Kilden og drak Caffe i et Telt. Denne Caffe var meget dyr og meget tynd. Men hvad Wahrensattedes, erstatte denne Sælgerste, hun var got vant at snakke for sine Wahre. I sær beklagede hun sig, at hun var saa ene Fruentimmer i denne Telt, og Mandfolkene kunde giøre ved hende hvad de vilde, om Natten blev hun bedraaget for 4 Rixdaler, som et Selskab fortræde hos hende i Pouch, da de havde drukket Pongchen, havde de ingen Vænge, at betale den med. Jeg had hende skaffe mig et Glas Kilde: Vand, hvilket jeg strax sit, men neyde havde jeg drukket det, før end jeg ligesom recent havde forglemt mig selv. Den Indighed, med hvilken dette Glas blev mig rakt, satte mig ligesom uden for mig selv, og det forkom mig, som jeg havde drukket af Citrens fortryllende Bøger. Jeg blev saa barnhiertigt med denne Pongche og Caffe: Sælgerste at jeg strax tog i Lommen og gav hende 4 Rixdaler til Opveisning for det, hun om Natten havde tabt. Hun giør

de mig et indtagende og sølsomt betydende Knit, og tallede paa det allerforbindligste. — Derpaa foreslog Madamen en Spadserie: Tour, vi gik, og Caffé: Stianteristen bad os at besøge sig igien paa en Holle Pongh. Den unge i sten Nars Jomfrue og jeg skulde da spadseré sammen. Kilde-Bandet havde gjort den Virkning hos mig, at jeg tilbød mig at bære Jomfruens Parasoll over hende, Men hvor argelig blev jeg ikke, da enhver ung Spadserer skulde sige dette Visgebarn op under Wynene, jeg var og saa egen-sindig, at jeg rettede Parasollen efter disse Oreraloen, og holdt den langt ned til den Side, hvorfra jeg mærkede disse Globisleres Afsæst, og med Parasollen ligesom med en Hielm og Skjolb afbødte for disse for en ung Pige saa farlige Vile. Men Jomfruen mærkede omsider denne min Forsigtighed og ingenlunde vilde tillade at tage imod seadan Opvartning. Hun holdt da saaledes Parasollen mere for Ratten end for Ansigtet. NB. denne Parasolle var til at bære, og sad ikke paa en Spadserer-Stof. Hun sit og omsider saa mange Hilsener og Complimenter, at hun tilsidst blev gandske forvildet i Hovedet. Der kom og en lille Skov-Gud i vores Selskab, hvilken havde saa fortrøllende en Kraft, at den lille Jomfrue slap mig og overgav sig gandske til hans Ledfølgelse. — Denne lille Skov-Gud var at see til, som man undertiden finder den lille Cupido afmalet, naar man undtager allene nogle Smaa-Ting, som gjorde en liden Forskiel. Han var hvid klæd, dog troer jeg ikke det var i Ustyldighedens Kaabe; han havde nogle smaa halvsorte Støvle paa Benene, der bag til saae ud som Hane-Foder med Sporer paa; i Ratten var han gandske opstøttet; paa Hovedet var han bedækket med en lille Calot, hvorfra udgik 3 bitte smaa Hjørner hvor rundt omkring fremskaf nogle Sneer-hvide Hane-Fier; I Steden for Buen havde han en ombøyet Ride-Vidsk; men for Wynene var han ikke bundet, som den anden Cupido men havde tvende vildfæende Dync, hvormed han med Jomfruen kunde tale ligesaa frøgtig som med Munden. Vi gantle gik ind i et Telt, men disse Unge havde nok at tale om uden for. Da vi skulde til at drikke deres Skaal, saandede vi dem først. Forærligere havde en nædig at bede mig, at opsoge deres Datter; thi jeg løb som en Rasende. Jeg tænkte: Det maatte have været en Skov-Trold og ikke en Skov-Gud, som har sneget sig ind i vort Selskab. Al! om han bortfører denne Diana, hun var dog ikke paa Jagt, men allene kommet for at drikke Kilde-Band. Jeg løb det beste jeg kunde. Mit Vayr spillede mig omsider paa Læberne, jeg stænnede og pulsed; jeg blev snart heed, snart kold, omsider blev jeg asfmægtig; jeg søgte til Kilden for at blive vederqvæget. Men hvor besværet blev jeg ikke! her fandt jeg underqvægs den lille Skov-Trold, som gaadse havde fortryllet Jomfruen. De sadde afsides " " " og " " " drak Kilde-Band. — Jeg formælede Jomfruen sine Forældres Compliment, om Jomfruen vilde begynde at spadseré med mig til deres Telt. Hun nedflog vel sine Dync ved min Ankomsst, men dog maatte hun stotte til den lille Skov-Gud. Hun reysie sig, og

han styrede et Jagt-Styrie. — Men hvad passerede ikke underqvægs? Da vi maatte trænge os igiennem Mængden, blev den lille Skov-Gud gandske forvædet. Jomfruen blev meget besværet. Men jeg traadte hende, at det var en Virkning af Kilde-Bandet; at saasnart saadanne smaa Skov-Guder har drukket saa meget af Kilden, som dem løster, saa bliver de strax forvædet til det, som de egentlig er, nemlig til Intet; thi denne lille Skov-Gud blev gandske ufønlid, hvoraf jeg ikke antog kunde staae, end at han blev forvædet til Intet. — Al! jaade Jomfruen, og saae tilbage; hvem skulde have tænkt, at Kilde-Bandet havde saadan en Kraft? — Vi kom tilbage til Teltet, og efter nogle smaa Trettesættelser for den paa Jomfruens Side begangne Uførselighed, satte vi os til Caffé-Bordet. Da Cafféen, som baade var tynd, tyk og dyr, var drukket og betalt, gik vi atter ud at spadseré. Madamen besol nu sin Datter at bruge Parasollen for Ansigtet. — Vi anhørte nu adskillig Musik; saae i Perspective; og ansaae en, som gjorde Kunstler paa en slay Linie bunden imellem tvende Træer. — Her præsenterede sig atter en Skianterist for sit Telt; jeg havde nu saact Smag paa Kilde-Bandet, og Cafféen incommoderede; denne havde denlig Kilde-Band. " " " " Gamle Folk taaler kun lidt. — Over Jomfruens Bortblivelse havde jeg nær forglemt at fortælle, at vi holdt aadent Taffel i Skoven. NB. dog itkun for os selv. Under Maaltidet kom en af de Heste, som maa galopere for 8 g. fra Kilden til Eremitagen, løbende, og havde affast Rytteren. Vi fik sat paa denne forstrækkelige store Rytter-Hest, bag efter kom Rytteren, som var en Soc-Mand, vi mærkede da, at denne Styrmænd ikke forstod at styre saadan en Jolle, med fuldseiglede paa Seyladsen fra Kilden til Eremitagen. Dog sies han om Ford igien, og for fulde Seyl fortsatte sin Cours til Havnen ved Kirsten Wiils Kilde. — Her paa Eftermiddagen fik vi atter Lyst at drikke Caffé, men i et Huus; dog skal jeg aldrig giore det mere; thi efter Cafféen maatte vi varte 2 Tnaer, efter en Vibe Tobak en halv Time, og efter Jlden til at stikke den an ved, ligesaa længe. Desuden maatte vi alle 3 være om et par Koype. Vi maatte lade os nave med Levligheden, som den faldt; thi vi havde ikke spist til Middag der i Huuset, og givet 30 Rdlr. for et Middags-Maaltid; men maatte ansee det som en besunderlig Tieneste, at vi alle 3 maatte drikke Caffé der i Huuset, og det af et par Koype. — Derefter toge vi atter til Kilden for at drikke Kilde-Band; og da jeg havde saact nogen Wederqvæggelse, fik jeg Lyst til at spadseré omkring paa min egen Haand. Jeg foretog mig da at optegne hvad merkværdigt jeg saae og hørte: En gammel Mand jagde, at denne var nu hans tresindstivende Kyst, som han havde giort til Kilden vor Fæde-Dag; men aldrig havde han seet saa mange Folk der, som denne Gang. — En Telt-Vært laac og beklagede sig, at hans ene Dyr var ublaget. — En hørte jeg, at have brækket et Been, en anden en Fyg. Nogle vare bestiaalne; nogle vare berigede; mange vare blevene fattige; alttsammen Virkninger af Kilde-Bandet efter vor

Fætters Eigelse. — Jeg talte 30 Telte og 45 aabne Bortiquer. 60 Jld-Stæder, og ligesaa mange Caffe-Kænder og Thee-Kiedler NB. publique; thi de private Caffe-Kænder laae hist og her i Stoven. 305 Kæretter; 287 Chajser; 199 Whactonis; 123 Karioler; 507 Bænder Kilde-Vogne; 563 ribende Verjener; 4001 gaænde; 409 forfællige Soelhatte; 707 sivre Stov-Bister; 63 Parafoller og 246 Fruentimre med Waids. Hatte paa Hovederne. — Efter disse saa behagelig: Gienstande, sit jeg atter Lytt at drikke et Glas Kildevand hos den forrige Stænkenske, dette smagte mig saa vel, at jeg glerate mit Sælskab. Tiden løb saa usformodentlig burt, at jeg nær havde glemt at vende til Kjøbenhavn. Den artige Stænkenske tilbød mig og Natte-Quarteer; nær havde jeg ladet mig overtale til at ligge denne Nat til Fjelden; havde ikke vor Sælskabs-Fætter just kommet; han sit mig under Armen; betalte min Fortæring og sit mig i sin Vogn. Jeg kan endnu erindre, at han baade maatte lee og fornædre sig over mig. Han førte mig hjem, uden at jeg vidste det. Men det ved jeg, at Kildevandet havde saadan en Virkning, at jeg dramte om Nat-ten om de levende Stænkensker ved Kilden. Jeg vaagnebe, og befandt en græffelig Hoved-Pine, en slem Virkning af Kildevandet; jeg fandt i mine Vummer, de vare tomme; og mit Uhr var borte; en fatal Virkning af Kildevandet. — O! hvor har dog ikke dette Kildevand gandske forandret en gammel Philosoph! Nu — det var den Gang. — Ingen Tomfrue skal efter denne Dag fornæe mig til at legge til Vogns med. — I stærke Philosopher! vogter Eder for Kildevandet i Kirsten Wiils Kilde. Det har en bejnderlig Kraft fra St. Hanses til vor Frue Dag inclusive. — Denne var min første Kilde-Reyse, den skal og blive den sidste.

NB. Det, som jeg dog ærgrer mig meest over ved denne Kilde-Reyse, er: at jeg saac min Støeffickers Datter i Amazon-Dragt.

Samleren.

Jødernes Mads Tillavning og Forhold ved deres Maaltider.

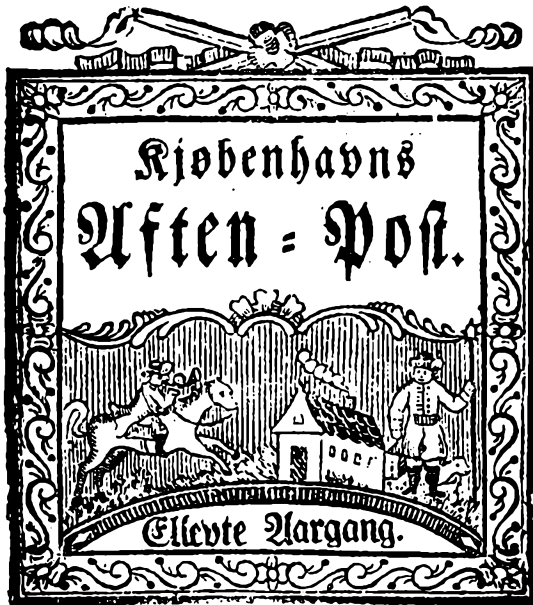
Jøderne maae ikke spise Kiød og Smør tilsammen; saaledes nemlig: om en først vilde spise Kiød og derefter Smør: saa maae han ikke giøre det; thi det er et meget stort Forbud. De maae heller ikke komme Smør til kogt eller seet Kiød, eller smøre Steg dermed. Først de spiser Kiød maae de vel spise Smør, eller noget som er tillavet med Smør, naar de ikkun først affhyler Munden med ferst Vand, først de begynder at spise Kiød; men efterat de har spist Kiød maae de absolute ikke spise Smør; O! maae de ikke spise i 3 Timer først de spiser Kiød, og 6 Timer efter.

De Kar, som de bruger til Kiødmat, maae der ikke komme Mellemad ubi, og samme Forfæll giøre de imellem Knive og alle Kiøffenskar: saa de maae have Toe Slags Kar af alle Sorter. — Naar Kiødet af de slagtede Creatur er besunder rigtig og uden Lyde og Dabel, saa at de ubehindrede tør spise deraf, saa maae de først lade det ligge i Vand en Times Tid, og derefter gnie det ind overalt med en Haandfuld Salt, om det end ikkun er et eller to Vand, siden legge kemelte Kiød paa et rent Bret, eller dertil andordnet Bord, hvorpaa det skal ligge en Time. Derefter skal det atter stilles ud igien i rent Vand, og dersom det ikke steer, tør de ikke spise deraf; thi om det blev forglemt enten at salte det eller legge det i det andet Vand saa tørde de aldeles ikke spise der af, ey heller bruge det Kæmere, som var bleven brugt til samme Kiød. Kiød og Fisk maae de spise efter hinanden, naar de ikkun imellem Døtterne skyler Munden reen, og drifter engang, saint vasker deres Hænder. Paa deres Sabbaths Dage maae de hverken selv legge i deres Kæfeloone, giøre Jld paa, tænde Lyg, eller slukke det. Derover tager de Christne Koner eller Piger til at giøre deres Arbejde paa den Dag, med at heite Vand, giøre Jld paa, feye deres Huuje, og deslige. Endel lærer deres Mad til Sabbathen, Afstænen tilforn, og dekker den til i en Grube, saa at den holder sig varm til Dagen derefter; men da de om Sabbathen ikke maae røre ved Jld, saa maae de forbeimelte Christne Koner og Piger, som de bruger til deres Tjeneste, hielps dem til rette, med at tage Maden ud af Gruben.

Jødernes Klædebrug som de maae bære.

I henfænde til den indvortes Mode, ere Jøderne ikke forbundne til at have noget vist Smit paa deres Klæder; men de maae ikke tage de Klæder paa deres Krop, som et Christen Mennekte har baaret paa sit Legeme, af Frygt for at de maatte være syede med Traad og Forzayn. De tør ikke lade sig bære eller gaac med noget Løj som er Uldet og Linned, ikke heller bruge det til Sengenænet eller andet. Omendkjønt de handler eller kjøber Klæder eller Døkkener af en Christen, for at beholde dem selv, saa maae de gandske lade dem sprette op, paa det at Hørtraaden kan blive villet derndaf. Men Silketøj, som er syet med Hørtraad eller færet med Lærret, samt Silke Overtræk, rent Silke og rent Lærret, maae de nok bære paa deres Krop og gaac med. Naar de leverer noget Tøj hen til en Christen Stræder, for at lade sye Klæder af, saa maae de levere ham Hampetraad dertil; thi de troer ikke saadan len Stræder, at han jo ellers vilde tage Hørtraad, end ikke engang naar Stræderen er deres Bekjendter og Ven, hvorover de visiterer Klædningen, naar de faaer den hjem fra Stræderen, og seer efter, om han nueligst ikke har bedraget dem, og syet den med Hørtraad.

Åar
1782.
Mandagen d.

Numer
50. 51.
I Julii.

Lotteriet trækkes
i Julii.
Kjøbenh., den 4de.
Altona, den 4de.
Wandsbeck, den 1 i de.

Den agende Post
gaaer til Jylland
den 6te Julii.

Kuff um Snuff
eller
Dyrehave - Fornøyselserne,
et
Duo - Dram
med **Mellemspil.**

Personerne ere:

Selmo, en Indianer.
Aline, hans Kiereste.

(Scenen begynder paa Veyen til Dyre-Haugen,
hvor hen Selmo, og Aline spadserer.)

Sp:ste Optrin.

Selmo. Der seer du Aline, Toppene af
de grønne Træer, blandt hvilke
vi vil opsoge os et, som er skyggesuldt, og der

ved det's Rod dese de Fornøyselser, som denne
skønne Aars Tid tilbyder os. O! hvor ligt kom-
mer dette vor gamle Egn i Indiens Skove! havde
vi kun overvundet denne Støvfulde Bep.

Aline. O! saa opsoge os saadan et Eted,
hvor vi kunde sidde i Roe, og uforstyrret dese de
Blæder vi finde i hverandres Selskab. Ah, Sel-
mo! naar jeg kun har dig ved min Side, saa
maae Verden gjerne beholde alle sine Fornøyselser
for mig.

Selmo. Det va' stot sag! min hørd Vagt
over din Dyd, Aline! det fo'ter mange at trænge
sig igiennem Sværmen. Ketter af Korforere, —
vilde Blæder, — Sang, — Dands Musik,
— og alt hvad de sovmeriske Hobe kan fortryll
med, vil læt fange den uskyldige, der unge uer-
farne og munre Alines Hjerte. Du er smuk,
Aline! og Europærnes Sæder, ere ikke som vore;
vendt aldrig vi kan, som i vort Fødeland, blandt
Willi.

Millioner af bore egne, vandre trygt, handle, som vi tænker, og være sikre for Usfald.

Aline. Hvad! tænke de fiendelig knød os? eller agte de at plyndre os? Saa lad os gaae tilbage, Selmo. Hvorfor skulle vi udrette os for Farer?

Selmo. De offentlige ere vi sikre nok for, men du veed, hvordan det gik os i de Frantskes Land. Du troede, du var kommen mellem Gudder, aldrig saae du andet end Menigheder og Tienstfærdigheder, aldrig horte du andet end Druhed og Kærligheds Syrog, men husk hvor nær du var Fjengen, hvor læt du var bleven forført til at blive Dyden og mig utroe, om ikke din Selmo havde aadnet dine Øyne.

Aline. O, tie! tie! jeg stielver hver gang, jeg tænker paa disse forfærfelige Folk, der kan stille sig anderledes an, end de ere. Skulde alle Europæer være saadanne; saa gid jeg før var Slavinde under ham, som passer min Faders Cameler. Jeg mente dog, dette Land hvor vi nu er kommen til, var Sikkerheds Land.

Selmo. For Krigens Vandens er det; men de nye Sæder og den sære Levemaade, som næsten har oversvømmet hele Europa, har ogsaa naaet hertil. Dette Folk, som er saa berømt for sin Troeskab, sin Mandighed, sine Heltegierninger, er i den lange Freds Tid, bleven gandske forvandlede. Yppighed og Pragt, henriver de Gamle, Ledsindighed og Sværmerie, beruser de Unge. Sandfælsige Velslyster har faaet Indpas, og en Slags nægte Fælsomhed gandske betaget dem. De har lært at tale et Syrog, sent er gandske mod deres Natur; deres selskabelige Handlinger ere for første Gange qvindagtige; og denne store Forandring har de, som jeg siger: De nye Sæder at takke for, som har fortryllet dem. Troe mig, Aline! den største Deel af Europæerne er smittet af denne Svagbed.

Aline. Er vi nær Skoven, Selmo? Himmelf, hvilken Stov! lad os gaae Omveje. Naar her rage vi lige paa Sværmen.

Selmo. Lad dit Elor falde, Aline! Nu er vi ved Skoven strax. Hisset kommer en stor Skare efter os.

M e l e m p i l l .

(Vandervogne, Chaifer og Kareter, alle fulde af Folk, med ridende Personer ved Siden og foran dem, i fuld Sang, høj Snak og Latter.)

Første Selskab. (Sjngende.) Kiereste Brødre, Søstre og Venner.

Har Fater Berg, han spytter og spenner Strengene paa Fiolen!

Første Rytter. (Vidskende paa sin Hest.) Kan Skimmel! vil du gaae.

Andet Selskab. (Sjngende.) Længe leve Bedstemoer,

Naar hun er et hjemme

Da først er vor Glæde stor. . . .

Anden Rytter. Lad! Naae til Monsfrere! Hesten er jo en Leyehest, du skal ikke spare paa den. Friisf, det gielder en Hølle Lemonade, hvemt der kommer først. Høp! Høp! høp!

Tredie Selskab. Ha, ha, ha! nu friff, Kudsf! Kior forbi! Kior forbi. Ret! saa! lige paa dem. Ha, ha, ha! Nu friff! Kior til! Jeg troer de krumlede alle i Grøften.

Første Rytter. Inden jeg kommer til Dyrehaugen, troer jeg Kameelen hun styrter.

Anden Rytter. Na-hug den gamle Skindmæx med Svøven, da hun faaer en Ulyffe.

Fjerde Selskab. (Væltende i Grøften.) Hy! — ha! — hu! — Na, mit Been! Na, min Arm! Na, mit Laar! Hy! — ha! — hu! — Na, min Mand! Na, min Kone! Na, mit Barn! Hy! — ha! — hu! —

Femte Selskab. Der kuldsfede de, og det net paa deres Hoved allesammen lige need i Grøften. Ha, ha, ha! det gik, som en Verial. Naa friff, Kudsf! Kior omkring. Friisf! friff.

Snart min Pige,

Snart mit Glas,

Snart mit Glas min Pige.

Andet Optæm.

Selmo og Aline.

Aline. Ach Selmo! hvad var dette for Rarsende? Jeg stielver for at komme videre! Brimter Skoven af saadanne, hvor rædsom bliver da dens Kioneste Skjgger mig.

Sel.

Selmo. De ere ikke rasende, Aline. Det er vilde Slæder, som betager Folket: Ligg hine i vort Fædeland paa de store Fæstbøge, naar den store Brama lader sig see for Folket.

Aline. Men disse troe jo paa en anden Gud, og seer deres Brama hver Dag, de har jo da ikke Aarsag til saadanne Henrykkelser, som hine vort Lands Indfødtte, og oberalt, de holdes jo for sædelige og mere oplyste Folk; men jeg synes . . .

Selmo. De ere virkelige ogsaa sædelige og mere oplyste, men saa stor Magt har det Saandelige over dem, at endog de Fornøyselser, som burde nydes med rolige og behagelige Fornøyselser, bliver opofrede til vilde og halv rasende Slæder.

Aline. Men saa nyde de jo ikke det de søge, Selmo?

Selmo. Den mindste Part af dem. Nærstiden indbyder dem til uskønlige Slæder, til at flue Sommeren i sin skioneste Dragt, og i dens Blomsters Skid, at forlyste hverandre paa en Raade, som anstaaer oplyste og fornøyselige Skabninger. Men see nu selv hvori disse Forlystelser bestaaer.

Aline. Ach Selmo! lad os gaae en Omvejs. Lad os ikke komme i Sværmen.

Selmo. Vi kan ikke undgaae dem. Allerede ere vi der. See for dig, Aline. Laan dit Bye og dit Dre, for en kort Tid, til hvad du seer og hører, see Maserier mellem Fornøyselige, vilde Slæder mellem Sædelige; og naar du ikke kan fordrage mere, saa vil vi søge Skoven, og i den dybeste Afstrøg staae os for Sværmen, saa vil vi der med fælleds Fornøyselse byde den skionne Nærstid være velkommen og i Naturens Blouster Skid, nyde nogle lykkelige Timer.

M e l l e m s p i l .

(Selmo og Aline er nu kommen til Dyrehaugen, og dens Skuespil aabner sig for dem.)

Forste Takt. (Hvor der høres Musik og Sang.)

Her ligger jeg i Kendeesten og foragter mine gamle Skoe.

Syng Dansk, din Gæsthy Jeg kan en Vise paa samme Meedie, den gaar frisk maade du troe. Naar Harpenslaaer! kling op.

Klink Broer Kasmod, dauds med min Kone
Galla Gallalava.

Stop, mens jeg drikker, hør nu en Tone:

Dullu, dullu, dullila,

Frisk op i Danstæn

Syng Nille Hansen.

Rask hun drikker Melovetten,

Syng din Kadreyer

Her er Fruer Meyer

For en Skilling, saer vi Eretten.

Galla, Gallakara, Dullu, Dullila. ::

(Alle drikker.)

Hurra! — Hurra! — Hurra! (Svinger Hattene i Luften, og sløber Kulbatter.)

Anden Takt. Hui! vil han lad mig være? Hr. Quartiermester da. — Tienerinde, Hr. Skierfant! — Hvor mange Tøsser ere i her? — Mey, see til ham, han har uot en Haarprung for irange. — Ha, ha, ha! han er dog en grumme Skielm. — Hvor vil han hen? Hui! Hui! Leene! Leene, kom og hielp mig. — Hvad behager, min Herre? han er reen gal, den lille Puds for Mir med Kokarden. — Et Glas Lemonade, Hr. Bert. — En dobbel Copfen, min Slut! og lidt Tvebak. — Lybf Vølse til. — Hold sine Fingre hos sig selv. — See til ham! — Naa, syng mig et Stykke, du lille Siog, Unge. (Sveffliken synger.)

Lille søde Hansemand

Med din blaafe Hage.

I den søde Vegtstand

Wil et Kyss mig smage,

Ey dit Skæg skal rive mig,

Jeg da kysser inderlig.

Snart din Fætter, snart din Broer,

Snart din Broer din Fætter.

Ha, ha, ha, ha! — Ha, ha, ha, ha!
Na! ha, ha, ha, ha, ha! Tag hjem, Mønsfrere, du vandt! Det var Ret, min Tos. Nok et. (Hun synger.)

Men naar søde Hansemand

Kaer lidt mere Hierne,

Og han sig barbere kan

Kysser jeg ham gierne;

Wogen er kun 16 Mar.

Jugen Ting i hvor han gaaer.

Men hans Fætter, og hans Broer, de er raske Karle.

Bravo!

Bravo! Bravo! Ha, ha, ha, ha, ha! —
 Hvem leer de af, mine Herrer? Jeg er ligesaa
 god Karl, som nogen af dem. Seer de det! —
 Gal og Styffe, lille Hænsyrling! Jeg skal bringe
 ham i Louen:

Kyffele, Kyffele, Kyffeleky,
 Klap med sine Vinger.
 Kyffele, Kyffele, Kyffeleky.
 See Mama, hun bringer
 Brandte Mandler og Macaron
 Til sin lille Junker John.

Saa han gaar Kyffeleky, saa han Ky-
 fele gæler.

Ha, ha, ha, ha! Lille Mand blev vred!
 Ha, ha, ha, ha! See to Been, Monsfrere. —
 Og du Keene! vil du see, min Løs! hvilken Gu-
 krod.

En fuld Matros. (Kommer svinglende til
 Tæsten.) Roer i Va, Kammerat! — God Dag,
 Hr. Kapitain! See, Fruen om Vord! Gale mig
 sînk, Hr. Kapitain! Fruen skal faae sin Plaiseer.
 — For — Lad være — Skudden slingerer lidt. —
 Saa . . . — Hvad vil din Ulk her i et honnet
 Selskab? — Honnet Selskab? Gale mig Halun-
 ker og Kantuffer allesammen. (Han svirgledede af
 i en Chinesefure Tour, og sang under Dandsen.)

Tude mig er jeg for min Hat
 Karl, saa fiæk, som nogen,
 Gaar jeg Femten saadanne sat,
 Hater jeg dem i Snogen.
 Morten, han forkaer sin Tour.
 Han gaar ey i Fruer Buur.

Sviir og Frihed, Frihed Sviir, er hans
 Hiertens Glæde.

Tredie Takt. En Vortion Kaffe. — Og
 mig en Vortion Schokolade. — Røger Vandet,
 Birthe? — Nu gevindt! — Hvor er min Dat-
 ter, Friderica? — Hun er derover i Selskabet,
 med to unge Gyre, og drikker Lemognade. — Nu
 frisk, Madam! — Har de Kort? — En Lom-
 bre, Monsfrere. — To Skilling Matedoren? —
 Nous! — Jæff! — Na ja! — Hurtig, Borden
 frem, Stole hid. Dalala! la Dalala.

Hvor mon man bedre er
 Hvor mon man bedre er,
 End blandt sin Elægt og Venner.

Her er Kort — Her er Kaffe. — Schokola-
 de. — Godt, min Løs. Nu en Vib. — Og mig
 en med.

En Bondebog. Med et heelt Læs Piger,
 Haandverksfænde, og to Musikanter, i fuld
 Sang og Musik. — Waffo! Waffo! — Frisk
 Graalaa! Kior paa dem, som ikke vil gaae af
 Veyen. Ho, ho, ho, ho! Ho, ho, he, ho!

Auf meine Kleuteduse
 Trantarara, Trantarara
 Auf meine Trompette
 Klingele kling ling, Klingele kling ling.
 Auf meine Spits Harse
 Bumbese bom bom, Bumbese bom bom
 Auf meine Her Paufer
 Waag vaag vaag, Waag vaag vaag
 Auf meine Waldhorne
 Klingele ring ring, Klingele ring ring
 Auf meine Triangel.

Holt! Holt! Hey! Hu! Bonden kiorer paa
 Tæsten, river den om, og et heelt Selskab af Da-
 mer og Cavalierer kigger iretsin sonderlagne Kaffe-
 kander, Theekopper, og svømmer i Gløde og Echo-
 folade.) Na, min Soelhat! — Na, min rare
 Kiøle! — Na, min kostbare Viste! — Na, min
 Pande! — Na, min Finger. — Hvor blev han
 af, Karnallien? Der Leufel sell sin Hals breekten!
 Holdt du Rakker! — Hey! hold paa Lyren!
 Hold paa Lyren! Ja, tag ham der! (Selskabet
 paa Vognen.)

Brok, brok, brok! Brok, brok, brok!

Auf meine Dukiane.

Dirledi, di! Dirledi, di!

Auf meine Boline.

Borte er Markus med Liiren. — Hey, min
 Herre! der sidder han oppe i Træet. — Fanden
 heller? — Jo vist! der har han valgt sin Re-
 sident, og blæser Dyrehauge. Marchen paa sin
 Kam. — Naa, Patron! wann ich min Gewehr,
 bey der Handt heite. schies ich dir nicht her unter
 mir eine Fuchß, so holl mir der Kukuf.

Tredie Operin:

Elmo og Aline.

Aline. Skulde man troe, dette var sædelige
 Mennesker, Elmo? Himmel, jeg stielver ved
 at være iblandt dem! Hvad høres her andet end
 Støy! — Latter! — Eder! — Leisindig Snak!
 — Ryggesløse Wiiser! — Hører det til de Sædeli-
 ges Fornoyelse? Givets der ingen renere? ingen
 værdige?

Elmo.

Celmo. Jo Aline! men de kiendes ikke af alle, blandt denne Sværm er mange Dylfste, som ikkun ædle Fornoyelser kan indtage, de have saa lifden Deel i disse vilde Glæder, som vi.

Aline. Hvad vil de her da? Kan de samle Fornoyelse i slige Spektakler?

Celmo. Nej, tiereste Aline! Men der gives blandt alle Folk visse Stænder, som ikke kan føle uden sandfælsige Fornoyelser. De kiende ikke de ædiere, dem med hvilke Dyd og Belæstændighed kan bestaae; der er endnu en Wildhed hos dem, som kommer dem til at jage efter disse halv Dyriske Glæder; og vee den Fornuftige, som vilde vove at afpræke dem samme.

Aline. Og jeg meente dog, jeg var kommen til de rene Sæders Land. Hvotil da Landets Bise, de burde jo føre Folket til et sundigt og velansændigt Liv.

Celmo. Men Landets Bise ere ikke almagtige, de ere Meeneider, ingen Stæder i Verden have vi fundet en almindelig Sædelighed og velansændig Levemaade. Maaskee er den giemt for den sildigere Eftertid. Lad os da ikke opholde os ved det vi her see, hvor vi komme, vilde slige Dystoyer ikke blive os nye; men som bedre Tænkende, vil vi heller ikke blænde os med disse svarmeriske Selskaber. Kom Aline! lad os søge ind i tykke af Skoven, langt, langt fra disse muntere Hobe. Hvor vilde vi ellers kunde nyde de Fornoyelse i Rice, vi søge.

Aline. Men hidset, Celmo! sidde nogle Selskaber. See! blandt dem hersker den sædilige og auskændige Munterhed, synes mig. — Og der, hvor de gamle Fædre sidde med deres Horn, blandt dem kunde vi dog uden Rødme giere Selskab.

Celmo. Vi vil her saa uformærkt see deres Selskabelighed og Levemaade lidt an.

M e l l e m s p i l .

Første Selskab. Kan J da ikke faae afsaumlet, Horn? at jeg kan komme til at sove. Jeg har spist for meget, Kone. — Jo Wapa. — Vi har alle afspist. — Ikke et lille Stykke Kage endnu, min Engel? — Ey plag mig dog ikke ihjel! Har jeg nu spist tre Wortjoner Skinke, fire Køltinger, et godt Stykke Kalvesteg: og to drøye Stykker Hamburger Drebryd, og et godt Qvarteer af den tykke Brunsviger Pølse, foruden de

to forstrækkelige Stykker Søsterkage jeg nu sluttede Maaltidet med. — Skal jeg da tage en Flaskevin frem endnu, min lille Mand? — Nej Kone! tre af den kude har jeg tomt for min Vertion, med en Lidsaning af ni Sopfener Gramambuli; lad mig nu have Roe og sove. — (Wapa lifter sig i Karetten og inorker alt. Tre Cavailerer nærmer sig til Madamen og hendes Døstre.) — Min deylige Madame. — Min bedste Wige! — Lille Engle Gu. — Naa, Hr. Fransu! vil han have et tykke Kage? — Jh! ah! Mama! — Hanskulle faae Skam, lille Monjeur Nicolai, er det at handle med min Vatter? — See nu hvordan min Skal seer ud. — Jys! skraal ikke saa høyt Læs, ellers vaagner du din Fæder. Var saa god og drik engang til Hr. Franzen. — Ach! uforklign Kone, hvor smager det godt, hvad der kommer fra deres Haand. — Saa, synes de det? — Bedste Kone! Ach, lad mig til Tænnelighed bare tygge Eporen af deres Halskerkade. — Hvad kunde det hielte dunt? de er jo en lille Mar. — Ha, hvilken Lykjalighed for en Mand, at eye saadan Kong! — Naa, Hr. Franzen, drif engang. — Ach! et lille, et bare. — Hvad for noget? — (Manden er allerede i den anden Verden.) Et lille bitte, bitte, bitte Ky... s. — Og han er dog en lille Mar! Naa da: Emek! — Ha, gamle Graad Wapa, Aldam! du kunde dog ikke smage større Lykjalighed? — Saa, mener de det, Hr. Franzen? Ja lige Horn leger altid bedst, siger man for et gammelt Drosprog. Den Mand jeg har, skal ikke giwe mig mange Opmuntringer. Han har voflet sin Kierlighed bort paa tre Koner, saa kan man sagtens vide, hvad der kan være tilovers for mig, som den Fjerde. Naar han bare kan komme til at æde og sove, saa er han i sit Himmerig. Men hvor blev Pigebornene af? — De er henne maaskee, og moere sig lidt i det Channe. Ja, see hidset! der tumle de hverandre i en Kiede-Dans, med de to unge Fyre her var. — Na ja, hvad skal man sige? Enhver fornøyer sig paa sin Wiis. Slip mig, Hr. Franzen! jeg troer min Mand er vaagen.

Andet Selskab. Naa, min Dutte! Nu er jeg, saa gid jeg faae Skam, ogsaa saa... hik! saa for hik... noget, at det er... hik! en Lyk. Nu bare en... hik! — lille Gu... hik! sats. Na saa gid ja faae... hik! Skam, ikke en... hik!

hik! Taar mere. — Jeg vil nok drikke saalænge til det løber oven ud? — Siger hun saa . . . . hik! Vutte? det var, gid jeg faae artig, var det. Na, saa bare . . . . hik! en lille Snaps, ikke saa, gid jeg faae en Taar . . . . hik! mere. — Det forbandede Drifkænde ind jer. Naar J ikkun kan komme til at syde jer, saa er det jer Glæde, Guld, snude. — Ha Mama, stield ikke Papa, her gaar saa mange Folk, og kan høre det. — (Smek een under Dret.) Hvad siger J Jomfrue, Mærsviid? Vil J raisonere over jer Moders Opsørsel. — (Dottrene græder, og Papa med.) Hvorfor er Vutten . . . . hik! saa vreed? — Jeg fik jo ingen Ting; nej jeg gjorde ikke. Na, troe mig . . . . hik! nu. Skal vi ikke være for . . . . hik! noyet i det Grønne? Na, Herre Gud, Vutte! (Han taer selv Glasfen, og sætter til Munden.) Jeg drifker jo bare til . . . . hik! Rødtorft. (Konen river ham Glasfen af Haanden, og vælter Manden om, bander og tager af Sted, saa Børnene jittret, og gier sig til at skræle. Imidlertid er Manden sovnet ind, og hun gier sig til at banke paa Børnene.)

Sierde. Optin.

S e l m o, A l i n e.

Aline. Hvilken Opsørsel? Skal det være Fornoyelse?

Selmo. Jeg havde ventet i disse Selskaber, en bedre Levemaade; men . . . .

Aline. Den ene finder sin Velslyst i Frandsferie, den anden i overflødig Drif, hin snorker, som et Fæ af for megen Vede, medens Konen og Døttrene løfer; denne snorker, som et Cviin af for megen Drifke, medens Konen slaes med Børnene. Er dette, at forlyste sig i det Grønne? O! hvor fremmed er Indiens Lande, for saadanne skidne Fornoyelser. Nej, Selmo! før mig ud paa disse velslystige, vilde og ragne Glæder, kynd dig, og lad mig ikke see flere Optoge, saa nedrige, som disse.

Selmo. See saaledes kan Vanen forderpe det bedste Folk! saa kan utidige Lyster komme dem til at glemme de ædle Fornoyelser, som den deylige Sommer tilbyder dem. Hvad føle de af det Skivne i Naturen? af det Behagelige i disse herlige Skygger? De træder Blonister og Græs under deres Fødder, uden at sætte den mindste Priis

paa Naturens Værk. Fuglene flyge over deres Hoveder i de løvsfulde Træer, og overdøes af Stup, Slagsmaal, Skraal, Eder, ryggesløse Viser, og gemeen Latter. Husene her omkring vrimle af ligegyldige Høbe, som indbidde sig Fornoyelse i det Grønne, ved et Spillebord, og en Volle Punsch, og har alle Sielens Tanker vente til deres Matedorer; og hvad, som endnu mere vil forstrække dig, Aline! For disse vilde Glæders Skyld, for disse indbildte Skov, Forlystelser, sætte disse, saa kaldte slebne Folk sig i Beføstninger, som overgaar deres Kræfter, udsætter de bedste Stykker i deres Huus, undertiden det alleruundværligste i Vandt hos Foder og Græter, for at faae Penge til at spride paa saa uværdig en Maade. Naar de nu er mæt, og de ikke mere har at rase for, saa farer mange hjem til deres halv udtante Voeliger, og finder May, Grønnelse og Vebreydelse til Beføstning for deres Daarlighed. Hvad synes du vel?

Aline. Aldrig flytter jeg om at boe iblandt dem, naar jeg skulde frygte for at blive besmittet af deres Lyster.

Selmo. Tænk ikke bedste Aline! at de alle ere saa bedaaede. Der gives de Familiær iblandt dem, som besidde en lang ædlere Sniag, og udsege sig langt værdigere Fornoyelse; mener du, der ikke er flere end vi, som indseer disse sandfælige Optoge, og beklager deres Medskabningers Følehed og Vandkundighed.

Aline. Ach Selmo! hvad er hidset paa ferde? Hvilken Alarm! — Jeg jittret.

Selmo. Kom, lad os gaae fra disse ryggesløse Egne.

M e l l e m s p i l.

(Et stort Klammerie er opkommen imellem nogle Haandværkskarle, og nogle Soefolk over to Skovtrosse fra smaa Gaderne i Byen, som er reyst ud paa Haandværket, til Forlystelse for Folket.) — Hui! — Slaae til Droer! — Randen i Hovedet! — Der stog Fokken af Halsunken! — Staae Kanwerat! — Gale i din bredebilds Snude! — Hui! — Frisk, nok et Kruus i Vandet paa den Merskeffe! — Her er Bouteillerne, slaae løs Dallank! — Saa, lig der din Tiarebøtte! — Nu gaar hun frisk! Ratsk! Skatsk! Saa! Feg om med Skarperne! — Siger du det, Kammerat!

rat! — Knækk din Hals! Lig der, din Skræder! — Hy ham! Hy ham! — Stop, Skipper! en Engelsk Parris først. Pus! Pus! Hui! Ret saa, Morten.

Fætter Mikkel. (I et Tæst med sin Liire, spiller isidertid Slagsmaalet varer.)

Katten er mit Spidskænde Varn

Han har gode Dage

Frem for mig det slemme Skarn

Jeg maae staae tilbage.

Gaaer jeg ud og gaacr jeg ind

Alle pintke de mit Sind.

O! jeg maae vel hyle

O! jeg maae vel hyle.

(Et Par lykkelige Heste for en Bondebogt kommer ansettende, og render en Dandsk Tæst over Ende, saa de Dandsende kom gandske ud af Tæsten. Løyer Flugten videre fort, og sætter andre Selskaber i stor Allarm og Confusion.) — Na min Arnd! — Na min stakkets Syner! — Brat hun Benet, Dorte! — Na ney! det var bare Aruen. — Men Vigen, som sad paa Vognen! — Hun lod sig falde af, men kom dog ikke til nogen anden Skade, end at hendes ene Fod gif af Leed. Men det var Løyer at see med Springfyren, som sad bag i Vognen; thi han vilde nu hoppe saa galant af Vognen, og gjorde det ogsaa vel, at han blev hengende ved en Green: — Ha, ha, ha! — Men saa skulle du see, hvor Oldenborren han sprællede. — Ha, ha, ha! Na, det var galant. — Jeg var færdig at grine min Nave i Stykker. Men hvordan gif det dem i Dandsk Tæsten? — Na, de kom strax til Live igjen, og begyndte hoor de slay. — Der kan man dog see Kildevands Kraft. — Jo troe mig, det kurrerer saa mange! Gud glæde Kirsten Pils Siel! for den Kilde han stæffede os. — Men vi taler om Kilden, der skulde du see Løyer. Mener du ikke alle Liggerne har faaet sig et Val. Morten Træbeen, Krykke Veer, Claus Vattersot, og Blinde Bertel, ere Musskantere. Den skudtrykfede Knud med den ene Arm, og Klynke-Sisse, som har mist Næsen, er Gordandsere. Det er endnu det lystigste Val jeg har seet, og fulde ere Kieltringerne. — Na ja! det er jo Dyrchangen i hoed vi gjør. Og hvorfor skulle ikke saavel de stæbende have Hornspeller, som de grinende, de klynkende, knævelsom de frydende Stoddere, saavel som de

Kornemnie; den ene kan jo være ligesaa god Daare, som den anden. — Men tyd! nu troer jeg Ligger-Ballet er oppe og staaet. Lad os gaae derhen. — Din Kieltring, tryglede du ikke Fruen s Skilling af, som jeg skulle have det halve. — Den Kieltring er du. Jeg har kun tikket 2 Mark sammen endnu, og har kun 4 Skilling tilbage, da du har betlet over en Daler, og skulle jeg ikke ogsaa have det halve. Nu gif Klammeriet for sig. Krykker og Kruffer, dandsende imellem Dreene paa dem. Pokkerue paa Kyggen forsvandt af sonne, og Træbenene tog andre under Armen, og gif deres Bey. Ligger Masqueraden horte op, og Ballet blev sluttet. Ligerovis, og ligesom jeg nu og, i al Ære og Respekt, slutter mit usuldkomne Skilderie af vore herlige, kostbare, udvalgte, allerfiness, usfortrænelige, mageløse og fortræffelige

Dyrchange Hornspeller.

Kirke-Post.

Borne, Daab.

Nicolai Kirke. Den 21de Junii lod Hr. Anders Grønlund, Underfoged, døbe en Datter, som blev kaldet Marie Cathrine. Fadderne vare: Fru Cancellieraadinde Margrethe Friderica Fabricius; Tomfrue Petronelle Christiane Alstrup; Hr. Conferensraad Ancher, Andreas von Suhm; Hr. Raadmand Christen Waage; Hr. Assessor Andreas Bang; Hr. Brygger Christen Alstrup; Hr. Provisor Jens Sannuel Grønlund.

— Samme Dag, lod Hr. Jens Nielsen Hornbeck, Skibs-Capitain, døbe en Datter, som blev kaldet Cathrine. Fadderne vare: Mad. Dortehea Hals; Mad. Cathrine Steenbeck; Hr. Grosserer Hendrich Bolt; Hr. Kræmmer Detlev Sanniksen Høyer; Hr. Kæbmand Axel Mørk; Hr. Capitain Christoffer Haagenzen.

Trinitatis Kirke. Den 25de Junii lod Hr. Hvidberg døbe en Datter, som blev kaldet Anne Cathrine. Fadderne vare: Madam Hofinblad; Tomfrue Hønbys; Hr. Stege; Hr. Forvalter Svane; Hr. Hansen; Hr. Schøyte; Hr. Matthias Lyng.

Brev = Post.

Min rare Pige!

Her sendes Deres Valentin, som De var saa god og haante mig: den klæder mig usigelig v.l. Vores Doktor har nu endelig faaet min Moxer overtalt til, at lade mig gisre et Par . . . . . Jeg gider ikke nevnt det slemme Ravn; han siger, det er en Nødvendighed for alle Jemfener, at de maae bære disse Tingester for deres Sundheds Skyld. Veed jeg hvor saadan en Mand kan falde paa lige Skriller. Tillad mig min rare Pige, at spørge om hun bærer . . . . . Jeg kan for min Død ikke faae det Ravn ud af Munden. For vidste jeg hun bar Bu . . . . . Nær havde jeg nu sagt den underlige Ting, saa vilde jeg for Benstabs Skyld endda ikke bryde mig saa meget derom; for hvergang jeg saa drog mine Buxer. Ecce nu! er ikke nu Munden særdig at nævne denne afskyelige Klædedragt, saa vilde jeg tænke, ja din Veninde, den rare Pige, hun bærer ogsaa Buxer. Forlade min slemme Skyld! nævnte jeg ikke det Ravnnet reent ud. Men det bliver imellem os, min rare Pige; jeg er saa bange, som en Hare, at nogen skal merke det paa mig, naar jeg gaar med Buxer. du maae endelig, min rare Pige, komme til mig med dine Buxer paa, for jeg kan see paa dig, om det kan mærkes, at jeg gaar med Buxer. Jeg healever baade med Buxer og uden Buxer, din trofaste Veninde

Cicilia Venfod.

Gaver.

Dr. Agent Holck vilde behage at uddøle til de Fattige indlagte 16 Skilling, som en Jøde ikke har villet imødtage for hans Arbejde, efter forhen sluttet Affordt.

Hermed sendes 12 Rigsdaler til Uddeling: de 4 Rigsdaler til St. Hans Hospitals trængende Lemmer, de 4 Rigsdaler til det Almindelige Hospital, og de 4 Rigsdaler til Dr. Agent Holckes Syge og Sengeliggende, fra

W. B.

For vor Ven og B . . . . . lykkelig Hjemkomst den 2:de Hujus fra sin lange og mægtigdommelige Rejse. Givdes 5 Rigsdaler til de Trængende og Fattige. Gud til Være og Lov for alle Ting i vor Herres Jesu Navn.

For disse Gaver, som ere komne de Syge og Sengeliggende tilgode, takkes hjertelig de ædte og velgjørende Givere, see med Glæde den Belønning i møde, som baade her og hidset er udfat af den Allgode for gode Gjerninger.

Holck.

Bittige Indsald.

En Rabbiner, bragte en af ham skreven Bog til en anden Rabbiner, for at gjenneusee. Han havde efter den rabbinste allegoriske Maade, betragtet sin hele Materie, som et Huus, og inde deelt Capittlerne af samme, i Kamre, Kiellere, Løfter, Kjøkken, Spiisestammer, &c. I ethvert af disse Capittler, var al det anbragt, som i solke Overkriften, bedst rassedde sig. Da den Rabbinste Kritikus havde læst dette Skrift, og den anden udbedet sig hans Dom over samme, svarede hin: Alt i hans opførte Allegorisk Bygning inret fælede uden et Vandhuus. Forfatteren indsaar Feylen, men vidste nu ikke at afsielpe den. — Det vil jeg sige dig, svarede Kunstdommeren: Bgg et gaadste nyt Huus, og om du saa vil, tag saa dette Gamle heelt og holden, ligesom det er, og gjør deraf et Vandhuus.

Nota.

Paa Abise-Contotret ved gammel Strand No. 12.

Her faaes: Kiobstædernes Beskrivelse i Kort-hed, i Danmark og de Lydske Provinsier, deres Alder, Navnes Oprindelse, Waaben, Gader, Huse og Folke-Mængde, samt øvrige Politie-Forsætning, 12 s. indb. 1 Rk.

Afstantanker ved Pastor Tiede, indeholder mange grundige Betragtninger især af Naturens Rige, korte, men meget opbyggelige til Hiertets og Sædernes Forbedring, 14 s. indbæstet 1 Rk.

En mørk Tale.

Jeg er rund og jeg har dog Randter; jeg er mørk og jeg har dog Lys; hele Verden seer mig; men ikke allestider som jeg er. Havet soles min Magt, Landmanden spaer af min Stikkelse, og Voeten samler Lærker af mine Fehæzeligheder.

Oplæsningen paa den mørke Tale i No. 49 er: Den nærværende Tid.

N y e s t e

S k i l d e r i e a f K j ø b e n h a v n .

Tredie Aargang. No. 77.

Udgivet og forlagt af J. Werfel; trykt i Kjøbenhavn, hos P. S. Høecheds Bøks. Entf.

Tirsdagen den 8 Julii, 1806.

Kirsten Piils Kilde.

Veien til Udbeligheden er ligesom Veien til Lykken uendelig lang for mange, og faare fort for andre. En Alexander maatte vade Persien med Blod, for at blive udbelig, en Kirsten Piil behøvede kun at opdage en Kilde, *) for at leve i Eftervedenens Hukommelse. De Lærde ville maaskee trække paa Smilebaandet over denne Parallel; de ville finde det urmeligt, at man vover at sammenligne en Verdenserobrer med en simpel Bondenqvæde; men jeg er overbevist om, at Alexander, dersom han kunde staae op fra de Døde og see den Erbeboble, han bigede efter, i sit rette Lys, hellere vilde

ønske, at forkaffe sig Udbelighed som Kirsten Piil, end som Darius's Overvinder.

Dersom nogen vilde paa tage sig det utaknemmelige Arbejde at skrive denne Kildes, eller rettere sagt, Dyrehaugens Historie, saa vilde han lettelig kunne frembringe et lidet Værk i et Par Bind. Dette Sted er en sand Waalestok for Dypighedens Siltagelse blandt Kjøbenhavnerne. Aar for Aar stiger det i Flor, og bliver saa bekjendt i Verden, at allskens Sjoglere, fra de fjerneste Lande, finde det lonnende nok, at opslaae der deres Hjeldeboder. For tyve Aar siden herskede der i Dyrehaugen næsten den samme Simplicitet som i vore daværende Eæder. Man tog derud for at indaande friere Luft og glæde sig i den romantisk skjonne Eskov. En gammel Linebaner (udenfor Kilderiden Rok af Profession), som uden at gjøre andet end dreie sig tre fire Gange omkring paa en slap Line, bestandig raabte: geben Sie nun wohl Achtung — var den eneste Sjogler man fandt her, og ham ansaae man

*) Den Inscription, som findes udhuggen i en Steen over denne Kilde, haer, at den er opdaget 1583, og at Grev Neventow, Sjællands daværende Stiftsamtmand, har ladet den ifaandsætte 1750.

for et Non-plus-ultra i linedanseskosten. Den Gang troede jeg med de fleste andre Mennesker, at den maatte forsi fødes, som skulde overgaat ham. Der var vel adskillige Spillemænd her, som morede Kildegjesterne med deres Spil, men det var ogsaa Alt. Der forløb en lang Tid forend *Harlequin*; Manden endelig indfandt sig, og opvakte almindelig Sensation og Beundring. Han var saa meget lettere istand dertil, som han ikke mødte her Concurrenter. Men siden den Tid har *Dyrchaugen* aldeles forandret sin Stikkelse, og den, som ikke har seet den i dette Mellemrum, vil nu neppe kunne gjenkjennde den. Hvert andet Skridt støder man paa en Hjellebod, hvori der for Penge forevises saavel mærkværdige som umærkværdige Ting; den, der vil see alle disse Rariteter, som en Person af Stand, kan lettelig berødsle en *Halvsnees Rigsdaler*, istedet for, at man for nogle og tyve Mar siden kunde see alle *Dyrchaugens* Mærkværdigheder for nogle Mark, om man end talte sytten Aker. — For vore Efterkommere's Skyld vil det maaskee ikke være uinteressant, at opregne de mærkeligste Ting, her ere at see; det bliver dog altid et lidet Bidrag til et Malerie af *Tidsalderens* Gæder.

Den første Mærkværdighed, man støder her paa, er en *Perspectivcasse*, som i og for sig aldeles ikke er mærkværdig, men som formedelst *Maaaden*, den fremvises paa, virkelig er mærkelig. Den tjener til Bevis paa, at *Maaaden*, hvorpaa en Ting udføres, næsten altid er vigtig

gere end Tingen selv. Der har hidtil været saa mange i *Dyrchaugen* med *Perspectivcasser*, men ingen har gjort den Lykke, som den her anførte. Den er anbragt paa en egentlig dertil indrettet Kurvevogn, og, for at slaae ti Huer med eet Smæk, forsynet med ti Glasse. Ovenfor *Cassen* findes et *Positiv*; og foran paa samme staaer der med store Bogstaver skrevet: mit høer *Obrigkeits Erlaubnits* etc., og en heel *Kamfe*, som ingen kan eller gider læse; i *Bogen* selv har *Eierens* trofaste *Egtemage* placeret sig; med en mandig Stemme opramsfer hun alt hvad her er at see, f. Ex. hier ist die große *Keiserkrönung* in *Paris*; hier sigt der *Keiser Bonaparte* auf den *Keiserlichen Thron*, wo die *Keiserliche Krone* überreicht wird; hier sigt die *Keiserinn Bonaparte* — — hier ist die *Schlacht bey Austerlitz* — *Austerlitz* in *Mähren* in *Oesterreich*; hier sind die *Keiserliche französische Truppen* — — hier ist die *Erleuchtung* der *Stadt Prag*, *Prag* in — hier ist *Schinderhannes*, *Schinderhannes* der große *Bandit*. — Naar *Stykkerne* ere afseete, dreier hun igjen paa sit *Positiv*, og raaber: gleich gehs wieder los! — Alt dette gjør hun med en saadan *Færdighed*, at hun næsten aldrig mangler *Sogning*.

Gaaer man op paa *Bakken*, saa finder man her det egentlige *Parnas* for alle *Kunstnere*. Her seer man *Boxcabinetter*, hvor man finder det meest brogede *Selskab* der kan tænkes. *Hertugen* af *York* og *Keiser Jacob*, *Etatsultanen* og *Schinderhannes*, alle klæde seer

sande Stoddere. Det pudseeligste af Alt er, at disse Wæksfigurer tildeels have maattet undergaae de besynderligste Forvændlinger. Den, som i Fjor f. Ex. har været een af Schinderhannes Bænde, er i War, Will. Pitt. o. s. v. Jeg har tydelig kunnet gjenkjende de Personer; jeg under en anden Skikkelse har seet i forrige War. De omklædes bestandig efter Tidens Læs og Publicums Smag. Pichegru, Wrecau og flere saadanne store Mænd, som for otte Aar siden have været courante Varer i et Waxcabinet, betragtes nu som reent Udskud, og maae have andre Klæder og Rabne, dersom de skulle indbringe saa meget, som den Plads, de opfylder, koster. Vil man see, hvem der er i Welten, — hvem vor Tidssalder meest beundrer eller afstjæper, saa gaae man ind i et saadant Cabinet.

Man kan ikke noksom beundre den menneskelige Speculationsaand, naar man betragter alle de Midler, som alle muelige Slags Virtuoser her have udfundet, for at spænde Folkets Nygjørrighed. Altting er beregnet paa at opvække Opmærksomhed, og enhver søger her at raffinere sin Kunst saa meget som mueligt. Det Hele er en grændseløs Ræde af Wænderværk. Udenfor hver Gjællebod sees man malede Afbildninger af de Ting, som indvendig forestilledes, og som alle uden Forskiel ere fremstillede i en overnaturlig Skikkelse. Udenfor Menageriet sees Afbildninger af de Dyr, der forevises, to Gange saa store som de virkelig ere. — Den vilde Americaner, som kalder sig Hercules, er i colossalf

Størrelse malet udenfor Gjællebotten. Paa et Slags Altan opfores tyrkisk Musik, og de mange Tilberedelser, her ere gjorte, lokker de Nysgjerrige, at tage denne Kæmpe, det vidunderlige Vidunder, i Diesyn. Naar man kommer ind i Hytten, fremkalbes, naar det fornødne Antal Tilskuere er samlet, Americaneren; han er klædt som en Wild, og har et overordentlig langt sort Skæg; et Gruentimmer, som fortæller, at det er hendes Mand, præsenterer ham en Tallerken med Smaastene, hvoraf han, skjønt ikke uden Anstrængelse, sonderøder adskillige med Tænderne, og derpaa medsluger enkelte Stykker. Alt han virkelig sonderbider dem, er vist, men at han har Steen i Maben, er temmelig tvivlsomt. Man har, for at sætte ham paa Prøve, leveret ham Flintestene, og han har sonderbidt dem. Hans Kone, som er Tydsk af Fødsel, foregiver, at han var 5 Aar gammel, da Capitain Cook medbragte ham fra den Tanna, og at han siden var bleven solgt i Ostende. Men uagtet Tanna*) ikke, som Udskillige synes at troe, er nogen opdigtet Ø, saa synes dette Foregivende dog at være falsk; thi hvor urimeligt er det ikke, at en Indianer, som Cook havde medbragt, skulde være bleven solgt i Ostende? Imidlertid er dette Menneske altid en Naturmærkværdighed, der lige saa godt for

*) Den Tanna ligger i Sydhavet og er en af de nye-Hebrides. Capitain Cook opdagede den, men Indbyggerne vilde ikke tilkade ham, at trænge dybere ind i Landet.

sjener at sees som en Tiger eller Væskerbjørn.

Tæt ved denne Hercules seer man: 'die Königl. Preussische General privilegirte Reitergesellschaft etc., hvor Chiarini & Comp. vise deres Ridekonster, som nu ere blevne naturaliserede hos os, og ugentlig forevises paa Vestervægsbro. For at lokke Tilskuere rider her næsten Alt, hvad der hører til Hjeldeboden og kan sidde paa en Hest, parvies i en Carroussel, som det her kaldes. Den, som ikke er bedre underrettet, troer, at alle disse ridende Væsenere skulle gjøre Konster, men naar man er kommen ind paa Ridebanen, erfarer man, at det Hele kun er Illusion, og at kun fire fem af disse Ryttere ere Konstberidere. — For at lokke Folk til at tage Billetter, staae to Personer, klædte som Bajazet, udenfor paa en Altan, og gjøre de væmmeligste Marrestreger, og vræle uophørlig: nur herein! nur herein! jekt in's Zeit! o. s. v. Naar man seer saadanne Farle, kan man ikke andet end falde i Eraver over Politikernes Lovtaler over Folkereformerelsen. Ønsker man at vide, hvor mange Wandbier der i det menneffelige Selskab hele Aaret igjennem leve paa Arbeidsbiernes Beføstning, saa behøver man kun at tage ud til Dyrehaugen.

Ogsaa en Mechanicus har her indfundet sig med en Machine, hvori simple Folk og Børn kunne blive veiede for 4 β ., men Folk af Stand derimod for 8 β .. De fleste betale naturligtvis 8 β ., og der mangler ikke paa Lyshavende.

Derfor Folk kunde her faae veiet deres Redelighed, deres Oprigtighed, deres Beskedenhed, deres Rebladenhed o. s. v., saa vilde den gode Mechanicus neppe furtjene det tørre Brød; men han kjender Mennesket, og derfor veier han kun deres Legeme! — Machinen er iøvrigt indrettet: som en Stoel, der hænger imellem to Pæle; ovenpå er der anbragt en skjult Vægt, og i det man sætter sig paa Stolen vises Tallet paa de Pund, man veier, i et Speil, for hvilket der er anbragt en stor Skive med en Viser paa. Judretningen er meget compendieus.

Inden og udenlandske Efterretninger.

Udenlandske Efterretninger.

Lieutenant Lyde's døde ikke under Operationen paa Frederiks Hospital, men ti til elleve Døgn derefter.

Den Nordamericanske Skibscapitain, som ulovligvis drukkede paa en Lysttour til Dyrehaugen, stod paa Ligparade paa det Skib, han havde ført. Dagen derpaa blev hans Lig høitidelig ført i Land. Riksen stod i en Vaad for sig selv, hvori der ikke sad nogen, og var ganske tilbøjet med det Americanske Flag. Vaaden var besættet ved en større, hvori hans Eftermand sad, klædt i Sort. Da Lisget ankom paa Toldeboden, blev det sat i Ligvognen, som tillige med det svenske Ligfølge holdt der. Ved Siden af hver Vogn gik 2 Matroser.

At den saa ofre omvalte Skadelyst blandt Almuen, til at beskadige offentlige Anlæg, ikke faar meget er en Følge af national Lyst til at stæde, som af dum Kaadhed, og Mangel paa Eftertanke om Følgernes Skadelighed, saas i Onsdags-Eftermiddag et Exempel paa ved Canalen i Odense, paa det Sted hvor fordiun Flydebroen var lagt. Der var i adskillige Dage ved Amtets Vænder opgravet og bortført af den fra Canalgravningen opkastede Fyldning, til at damme med ved Klufebroen, hvorved saamange Steen vare affunkede, at de næsten skjulte Vænder

pletten. Disse sit nu i Onsdags en halvsnæet Vonde-farle det Udfald, paa en Tid da ingen Bogue vare tilfede til Paalægning, at moere sig med at kaste til Waals over Canalen, saalænge der var en Steen, hvorved da de fleste og tungeste Steene faldt i Canalen, medens de lettere naaede det paa Broer-hovedet varende Røkværk og sønderflogte samme. — Et dybtgaaende Skibe med lavt Vand derved kunde hejskades, tænkte de vel mindst paa, og dette var dog et meget skadeligt Tilfælde!

Blandt de forskjellige Tyverier, der er udsøgt paa Vikborg Snapssting, er og fra en Mand skaalet en Tegnehog med endel Documenter og Penge samt et Skjode paa 8250 Rdlr. Tegnehogen med Documenterne er funden henstængt i en Mandts Hauge, men Skjodet var der ikke.

Berghauptmand Helken har nu ladet bekjendtgjøre følgende i Anledning af Odelsbonden Elling Valhalds Opdagelse: "Maatte man ikke vente et Porosi i en Opdagelse, som i Trondhjems Adresse-controis Efterretninger nu 3 Gange loer efter hinanden er lootalet, ja derfra endog forleden saaes omtalt i de slyenske Avertissements Tidender?. Der varste er, at Foll af de senere herunder forsættelig eller ubetænk anbragte Udryk, maatte endog træ: at vedkommende Kongelige Embedsmænd vare i det mindste ligegyldige for Landets Vel, om ikke end ogsaa i Forening med Andre for at undertrykke denne Opdagelse: Imidlertid er det Sande i Sagen: at Elling Valhald fra Wærdalen loer for Lovtaalen over ham m. m. udkom i Trondh. Adresse. Efterretn: No. 37, personlig anmeldte for mig, Berghauptmanden her i Nordensfjelds, sin Opdagelse og det ganske beskedentlig uden Pral, hvor'os han foreviste Prøve af sin Anviisning, udbedende sig Raadføring i, hvorledes han skulde forholde sig med et Geværskab, som i Nærheden af hans Boigd Skjæper og driver Graben, og havde, som han foreviste mig, gjort ham skriftligt Tilbud, hvilket han ogsaa strax havde vedtaget, men var nu tilraadet af forskaste. Struffen og hans mundtlige Beskrivelse overeensstemmede deri, og langstaaet at Anmeldelsen og Anviisningen vare vittige, mindre usaar forhen, endfide da Ordrevelser været i Anviisne! var Valmen vel Guulskædder-nakn, men med Steen indmanget og Peger eller Gangen, som dette her gemeentlig kaldes, ikke heller af nogen betydelig Vægt-

tighed. Manden forlod mig overbevist om, somtes det, at han ikke kunde gjøre bedre end fastholde Tilbudet, der sparte ham al Vgkostning og forberholdt ham dog alle hans Fienders og Grundbeiers Rettigheder, og nu efter de sidste Indberetninger undersøge bemeldte Geværskab: Levanger Skoanens Kobberværks Participationskab saaledes hans Anviisning og vist gjære alt sit til at faae oprettet i Wærdalen et andet Wærdals, var dette kun minneligt! Uvittighed maa saaledes nu komme sig! da bedre Maag for Sagen ikke kan ønskes. — Der ubi denne Anviisning i Stedet for Juul's Veiledning anpriste Priis Skrivt paatrænger, som i sin Tid troer, ikke af mig at anbefales her. Adskiltigt i "Forsøg til Walmers, Steen's og andre Mineraliers lettere Paaskjonnelse" vil jeg derimod tilraade Enhver, som vil besætte sig med Walmers Efterfølgelse, at eftersee og gjøre sig velbekjendt; men dette af en egen Skjebne forfulgte Skrivt mangler det i Indledningens belovede og uomgjængelig fornødne Decaister, er altsaa ikkun en Defekt, hvis Forsfatter ikke heller har nævnt sig og nævnt, hvor meget det endog kunde være at ønske, besættiger sig med dette Skrivts Forkortning, Omfalsring hvad Formen angaaer, og de nye opkomne nu brugelige Navnes Tilføttelse, thi Forelæsnigen i Anviisne fra Ole Neshlum for retskafne bergkyndige Mand og hans Opfordring kan snarere vedde Wods bydelighed end skjenke Lyst og blive Opmuntring til at udgive en nyttig Oplysning i det Sag for Almuen: — Med den i sin Tid afsatte og senere endnu ulykkeligere Amtmand P. Juul's Veiledning til Ertser's Opsagelse i hans "ægte Wonde," troer jeg aldrig nok at kunde advare Almuen og det fornemmelig mod den vrænge Tanke, at Walmens maae blive bedre jo dybere man kommer ind i Klippen eller Berget, som der her nævnes. Saadan Tanke har ofte været og kan fremdeles blive Foll til Tids og Penges Spilde, ja hindre nyttige Anlæg; men den Fordom er deeværrer de fleste af Almuen nu. ser meaat indgroet, og den Wende; som nyttig bragte mig Katteguld, og endelig overbevist om, at det ikke var andet end gnuil Glimmer og ikke virkelig Guld, paastod haastærigen saaledes, at det dog vist blev rigtigt Guld, saasnart han kom dybere ind i Berget. — Trondhjems, den 23 Junii 1806."

Helken.

I Aites gave de Franſke Skueſpilere Strattonice og Paul & Virginie til Betſte for Mad. Fourés. Publicum viſte ſig meget kſonſomt mod denne ypperlige Konſtnerinde, og Huiet var temmelig fuldt; begge Stykkerne bleve i det Hele meget godt udførte. Kun maa man undre over, at den utrættelige Hr. Fourés ikke har overladt Pauls Rolle til ſin yngre Konſtbroder, Hr. Calais, hvis Ungdom ſynes at give ham en fortrinlig Ret til denne Rolle. Ikke mindre maa man undre over, at den talentfulde Hr. Peyroux ſaa ſjelden har Leilighed til at fremtræde i nogen vigtig Rolle. — Da legte Stykkerne vare tilende fremtraadte Hr. Vernard og talkede Tilſkuerne paa Mad. Fourés Begne.

For en rum Tid ſiden havde tre Perſoner i Chriſtiansands Stift i Norge gjort ſig ſtyldige i en meget afſkyelig Forbrydelse. En Mand, navnlig Ole Søteſtad, ſom miſhandeled ſin Huſtrøe meget tyranniſk, medens han førte et løſagtigt Liv med Farjer Kſladsdatter Strand, beſluttede omſider at forgive hende. Han ſkrev til den Ende en falſk Aiteſt, forſkaffede ſig Viſe, og hibragte hende den. Men da dette ikke vilde lykkes ham, leided han den fattige Gjermund Kirteſen Tingſtaa til at myrde hans frugtſommelige Huſtrøe, hvilket Word denné derpaa udførte. — Ved Chriſtiansands Stifts overretsdøm blev Morderen Tingſtaa dømt til at have ſit Liv 2c. forbrudt og at lægges paa Hjul og Støtte; Søteſtad til at arbejde ſin Livstid i nærmeste Fæſtning, bøde dobbelte Leiermaalbøder og ſtraffes paa yderſte Formue, og Kſladsdatter Strand til 3 Aars Tugthuuearbejde. — D. 28 Junii blev denne Dom ſaafædet ved Hæſtret.

Udenlandske Efterretninger.

London d. 23 Junii: Den 15 Junii afgik en Coffardieſkaade til Newſoundland, under Convooy af de Kongel. Skibe Milan og Chilkere; og ſaa til Gibraltar er der afsaaet Handelsſkaader under Convooy.

Følgende Danſke Skibe ere blevene opbragte: til Plymouth: Skibet Conſtantin, Skipper Hancow, fra St. Croix til Kjøbenhavn; — til Cork: Skibet Helena fra Lette; — til Gibraltar: Skibet Flora, Skipper Weſſlag fra Mallaga; Skibet Alert, Skipper Hanſen, fra Mallaga til Klenborg; — til Barbados: Skibet John, Skipper Smith, fra Cayenne til Nitona.

St. Petersborg d. 3 Junii. 3 Aar er der

Indtil Dato ankommen i Cronſtabt 100 Skibe, hvoraf 47 ere affeilede igjen, og deriblandt 2, ſom for det Alexanderovſke Manufaktur-Inſtitut gaae til Philadelphia.

Edningen d. 30 Junii. Her er ankommen Cook fra Grenof, Schwds fra Nantes, Claasen fra St. Thomas, J. Bernow fra Martinique, A. Holdt fra Alicante, ſeneſt fra Dover, og P. Peters fra Teneriffa. — D. 1 Julii: W. Egg fra Plymouth, W. Rinder, J. Smith og S. Woffey fra London, J. E. Kruse fra Mallaga.

Udtoget af et Brev, dat. Canonſuppleieren uder Grånſchwade den 7 Junii. I Gaar beſøgte H. Enevſte Majeſtæt vor Leir. Efter et Indſid af omtrent 4 Mile, ankom Kongen med ſit Folke til Hovedkvarteret, og gjorde derpaa en Promenade til Soes, ſom ſtrakte ſig ſaa langt ind under den Nybedomde Kof, at Skildvagnernes Deragelſer paa Penemændes Skandſe kunde ſees med blotte Øine. Ved Tilbagekomſten lykſtedes Kongen til ſin Døgnedag, ſom juſt indtraf ſamme Dag. Canonernes Torden gjenlød fra den Enevſte og den Preuſſiſke Kof.

I det Bayerſke Regjeringsblad blev Sagnet Samningen ved Mäuchen offentlig roſt, fordi det, i Folge Anordningen, havde indført Staldfødring, og allerede har anvendt Halvdelen af ſine Brakmarker til Foderretters Dyrkning.

Den ny Opdagelſe, at ſtaffe Døve deres Hørelſe igjen ved at gjenneſtiffe Trommehinden, er alt for vigtig og træfende for en ſtor Deel af vore lidende Medmennesker til at ikke enhver vider Eiterretning derom ſkulde glæde hver Menneſkeven. Kunſtderen taar derfor ikke i Betænkning, at anføre her følgende Exempler, ſom D. Hynold har ladet bekjendtgjøre den 7de Junii: Førſte Forſøg: C. Mchlberg, 25 Aar gammel, Tjenſtepige i Caſſel, ſit for 6 Aar ſiden, formedelſt en Horkjølelſe en Betændelſe i begge Øren, hvorved hun blev tungſørig paa det venſtre Øre, men paa det høire ſaa dov, at hun end ikke ved Hjælp af M. Chumanns Hørerør — hvoraf hun med Dyrtce betjente ſig paa det venſtre — kunde forſtaa et eneste Ord. Det venſtre Øre blev derfor valgt til Operationen, og til den Ende rensed fra al Drevor, ſaaledes at man kunde tydelig ſee Tympanum ligge hvid og glindſende i

Dyden af Høregaaen. Jeg gjennemskaf nu Trommehinden i den indere og nedere Deel, og i samme Nieblif fik den Oprettede sin tabte Hørelse igjen i den Grad, at hun kunde forstaae Alt hvad man talde til hende. Hun forsikrede, ikke at have fornømt nogen Smerte, men kun en knagende Lyd, da Trommehinden blev gjennemskaffet. — Andet Forsøg. D. 2 Junii: Kleinsmed Wienbracht, 50 Aar gammel, siden 30 Aar aldeles døv paa det høire Øre, men noget tumghørig paa det venstre. Indtil sit 30te Aar kunde han høre fuldkommen godt paa begge Øren. Men da han en Sommer vilde bade sig i Søen, begyndte hans Cammerater at brydes med ham, og ved denne Dryden styrkede han nogen, med Hovedet ned ad, fra en Vasse i Vandet, hvorfra han blev trukket op tilhyneladende bød. Efter megen Møie bragte man ham til Live igjen, men Hørelsen havde han tabt. Patienten var bleven meget varm ved Drydning, og ved pludselig at falde i Vandet, havde han føle sig og endnu lang Tid derefter var han havt Smerte i Lemmerne som en Følge deraf. Omfider kom han til at høre saa meget paa det venstre Øre, at han kunde forstaae, hvad Folk, der stode tæt ved ham, talde. I Følge hans Ønske blev Trommehinden paa det fuldkomne døde høire Øre perforeret, og da dette var skeet, kunde han forstaae Alt hvad der blev talt til ham, ja endog det, som man i en Afstand af nogle Skridt spurgte ham ganske sagte. — Tredie Forsøg. D. 4 Junii: Enken Greifin, 63 Aar gammel, havde i 30 Aar været saa aldeles døv, at man ikkun kunde gjøre sig forstaaelig for hende ved at skriige ganske høit og lægge Munden tæt op til Øret, eller optegne de fornødne Spørgsmaal og Svar. Efter hendes Sigende skal hendes Døvhed hidrøre fra mange og stærke Dreflygen, som hendes drifkraftige Nætemand havde givet hende. Da denne Kone var døv paa begge Øren, bleve ogsaa begge opererede paa eenjant; paa det høire Øre fik hun vel Hørelsen ufuldkommen igjen, men paa det venstre saa fuldkommen, at hun ordlydende ajentog de Spørgsmaal, man gjorde hende, og ganske bestemt besvarede dem. — Fjerde Forsøg. D. 6 Junii: L. Schnell, Maarsvend, 26 Aar gammel, havde været døv i 43 Aar. Alrede i sit 23de Aar havde han tabt Hørelsen ved at falde

paa Baghovedet. Noget Tid derefter skaf han en Knappenaal i sit høire Øre og fik derpaa, under en bragende Lyd, Hørelsen igjen, men mistede den atter, da der ved hans Arbeide engang faldt ham en Steen paa Hovedet, og gjorde ham ganske døvet. Siden den Tid kunde han, naar man ganske stærkt skreg i det venstre Øre, høre hvad der blev sagt. Operationen blev hos denne Mand foretaget under tvivlsomme Forventninger, men ogsaa uden Nytte, fordi den ajentagne udvortes Berørelse uden Tvivl havde gjort Hørerørerne lamme. — Femte Forsøg: Mariane Hesse: Veddict, Tjenestepige, 26 Aar gammel og siden 14 Aar tumghørig paa det venstre Øre og ganske døv paa det høire, kunde ikke anføre nogen egentlig Karsag dertil. Hun blev opereret paa det høire og i Niebliffet befrlet fra sin Døvhed. — Sjette Forsøg. Den 7 Junii: Rose Attensteln, 28 Aar gammel, siden et Aar, døv paa begge Øren af ukjendte Karsager, blev opereret og fik sin Hørelse igjen. — Syvende Forsøg: J. Hirsch, 58 Aar gammel, har i en Tid af 40 Aar, efter en heftig Halsbetændelse, været døv. Operationen blev udført paa begge Øren, og gjorde den heldigste Virkning. — Ottende Forsøg: J. J. Lipsius, 74 Aar gammel, forhen Liv-Forridder hos Wilhelm VIII., siden 30 Aar ganske døv paa det høire Øre. Stærk Øphidselse og en paafølgende Følelse havde foraarjaaget en Hævelse i den høire Ørefjerl, som gik over til Berændelse og Suppuration, hvorpaa der fulgte Døvhed. Ved Operationen fik han sin Hørelse igjen.

Den Lessina eller Lesina, der ligesom Spalatro nu er taagen i Besiddelse af de Franke, ligger i det Adriatiske Hav, paa Grændserne af Dalmatien, 1½ Mile S. for Drazza og 28 Mile N. for Ancona. I Oldtiden kaldtes den Pharos eller Pharia; den er 12 Mile lang og 2 Mile bred, og har omtrent 15,000 Indbyggere. Tilhørte den Benedig, og i den første Tid Drettrac. Indbyggærne leve af Skibsfaar, Fiskevie, Stidsbgaerke, Kaareavl m. m. Korn, Vijn og Fruiter findes her i Overflodighed. Paa Vesten er et Marinerhus, hvis svaaede Marmor soget maect. En stor Mængde sin Ud udføres herfra. Den har en liden Hovedstad, som ligger paa den vestlige Side, med et Castell og en rummelig Havn.

Ved den Bayeriske Armee er der Reet at til-
 fuge nye Indretninger, hvori den Franske Militair-
 Organisation er tagen til Mønster. Den Kongel.
 Befaling vedgaaende indeholder blandt andet, at
 der i Corps-Commandantens Hovedkvarterer skal
 være en Ambulance-Casse (vandrende-Casse), der,
 som en Afdeling af Hoved-Feldt-Krigscassen, skal
 udbetale fra Tid til anden de fornødne Vager og
 Lønntaaer; at, efter som Tropperne i Følge den an-
 tagne Underholdningsmaade skulle underholdes ved
 alle Slags Requisitioner og Fudkvarterinaar i Kie-
 dens Land, skal Lønningen, efter Omstændighederne,
 bestaae nogle Dage, og derpaa hver 10de eller
 15de Dag kunne høves ved Ambulancecassen. —
 Kjørsjelen indskrænktes, da man gaaer ud fra den
 Erfaring: at, ved den nærværende yderst fordel-
 agtiae Maade at føre Krig paa, det hyppige og
 vandskelige Befordringsvæsen kun er til Byrde og
 Unytte for førerede Marcher og hastige Bevæ-
 gelser, og at Voguene stundum ikke engang kunne
 følge Kiedsvognene. Mandstøbet skal derfor i
 Fremtiden være Kiedler og Casseroller. — Alle Of-
 ficiererne, lige fra Capitainen af, har allerede i
 sidste Feldttog gjort alle Marchene med Tropperne
 til Fods. Hele Armeen, Officererne og de Ge-
 mene, og nu Kongen selv, bære nu rundt Haar;
 Officererne med eller uden Pudder, efter Behaa.

I Bayern er under den 2den Maj udkom-
 men en Forordning, der bestemmer, at der i
 Betragtning af de skadelige Følger, som hemme-
 lige og uoverlagte Værestkabsløvter
 kunne have for de Trolovedes hændige Lykke, For-
 ældrenes Tilfredshed, og mange Familiers Vel,
 skulle saadanne Løvter, naar de gjøres af umyndi-
 ge Personer ikke have Retskraft, førend de hos
 den verdslige Vdrighed, hvorunder brage eller i
 det mindste een af Parterne har Forum ordina-
 rium eller privilegium, stadfæstes. Hos Umyn-
 dige skulle vel Værestkabsløvter kunne finde Sted,
 uden Retrens Mellemkomst, men for at have for-
 bindende Kraft maae de beständig forfættets saavel
 med egen som to Vidners Underskriv.

I de ny erhvervede Württembergiske Lande er
 det nu bleven anordnet, at ingen, uden Regjerin-
 gens Disposition, er mundlig eller tør indlade sig
 i Værestkab, førend han har syldt sit 25de Aar.

De Brundvigiske Undersaatter have, som be-
 kjendte, i sidste Krig taget Deel i Preussens be-
 væbnede Neutralitet og i afvigte Vinter endog
 havt en Preussisk Armee. De, som den Gang
 have leveret Lovnedmidler til en fastsat Priis,
 faae nu, efter Hertuzens Beslutning, en Erstatning
 af 60,000 Rdr., der skulde høves, som en al-
 mindelig Skat, i de Brundvigiske Lande.

I Aaret 1805 er i Schlesien øgteviit 15,300
 Par og født 89,754 Børn (hvoraf 5200 vare
 uægte). De Døde beløb sig til 75,086, altsaa
 7319 flere end i Aaret 1804. I en Tid af
 13 Aar er der ikke bleven indgaaet saa faa Væges
 Skaber, som i det afvigte, naaget Folketallet (som
 Staat iberegnet nu er 2,047,000) har tiltraet.
 I Forhold til de andre Aar er der ogsaa født
 10,000 færre Børn, og de Uægtes Tal tager mere
 ell end af, isar i Landsbyerne. Dødeligheden er
 overordentlig stor. I en Tid af 70 Aar over-
 gaaes det forløbne kun af 10, nemlig af Aarene
 1737 og 1758. — Af Børnekopper døde
 der i forrige Aar 6929 Mennesker!! — Døde-
 ligheden i Landsbyerne har været større end i Kjøb-
 stæderne; i de første døde ellers hvert 3te og i
 de sidste hvert 28de Menneske; i Hjør derimod
 døde i Landsbyerne hvert 27de Menneske og i
 Kjøbstæderne hvert 26de.

Kongen af Preussen har befaleet, at de af
 Kongen af Engeland udsatte Præmier ved det
 Göttingiske Universitet fremdeles skulle udsættes for
 bestemte Priisopgaver. Men Uddelinacterminen er
 bestemt til August, H. Preussiske Majestæts Føds-
 elsdag, og paa Medaljen præges hans Billede og
 Navn. De til Præmierdagen d. 4 Junii, Keng
 Georads Fødselsdag, bestemte Medaljer, skulle for
 det første gjenmes i det Göttingiske Museum.

I Monituren af 1 Junii hedder det: det
 Hamburgske Senat staar stor Fare for, at
 komme i en alvorlig Strid med Kongen af Sver-
 rig, som har forlangt, at den med Preussen ud-
 stædte Erklæring saavel som Grev Lovenskiolds Bre-
 ve skulde indrykkes i de Hamburgske Tidender; Sen-
 nater eller rettere Conjurcomissionen har negtet
 det, fordi den befrugtede at fornærme Preussen.
 Kongen af Sverria paastaaer imidlertid, at de
 anførte Stykker skulde offentliggjøres, og at han
 i medsat Fald vil tiltage de sin Minister.

Kjøbenhavns Posten.

Udgiven af U. P. Liunge.

Nr. 51.

Tirsdagen den 26te Juni 1827.

1ste Aargang.

Forsendes, ifølge Kongelig Aarhaabigst Tillæbelse, med Posten overalt i Danmark og Hertugdømmerne.

Skilbringere af Kjøbenhavn.

Blandt de saa Folketsforlystelse, vort Norden har at fremvise, indtager, som bekendt, for Aretskab, den saakaldte Kildeid, da det hele Kjøbenhavn strømmer ud, for at sege Nærs blandt Dyrchaugsbakkens Tætte og Hjæleboder, den stærke Vads. — I et Dieblid, da denne Kjøbenhavnernes Sommermøtteskab netop for en saa stor Deel spidsfætter Almenhedens Interesse, vil det sikkert ikke være uinteressant at undersøge den første Dyrindelse til den Berømmelse, Kirken Pils Kilde har erholdet sig, og som efterhaanden har givet Anledning til, at man har søgt en Folketsforlystelse der, hvor man først ene søgte Lægedom. Det har derfor været Udj. særdeles behageligt fra en daitagtet Haand at modtage efterfølgende Optegnelser, der herom vilde indeholde den bedste Oplysning, som vel om denne Gjenstand kan tilveibringes.

II.

Noget om Kirsten Pil og hendes Kilde.

Saa berømt denne Kilde er, saa lidet ved man af dens Historie. Den Underretning til Publikum 1750, at den blev opdaget 1583 af Kirsten Pil; men hvem Kirsten Pil var, og i hvilken Anledning hun kom til at gjøre denne Dyrtagelse, vides ikke. Og nu gaar der over et Seculum bort, inden man mærker Noget til Følgerne af, at Kjøbenhavn havde erobret saa herlig en Sundhedskilde i sin Nærhed og saa godt som inden sine Gæmmer. Men Solberg opkæer som Skuspiltinger, han gjør denne Kilde til Høvdæmne i Comcedien Kilderejsen, og nu erholdt

Kirken Pils Kilde en national Naakundighed, og naar, net Kirsten Pil stredes Udbelighed, saa længe Dyrchaven og Solbergs Skrifter ere til. Ifølge Skilbringen hos Solberg tyede Nænsfæter dengang Et. Aften derhen i Mængde med Spander, Kruller og Boutell. Gamle Kjørlinger paa Kruller. Stemmen trykte, trængte hinanden, for at komme først til Kilden o. s. v.

Førresten erklærer Solberg selv, at hans Hensigt med Stykket egentlig var, „at bringe Spot med dem, som, overtydede om denne Kildes miraculeuse Kraft, paa en bestemt Tid om Kæret, nemlig ved St. Hans Dag, i Nærs Skarer vrimle derud.“

Solbergs Hensigt at soalle den med Brugen af dette Kildeband forbundne Overtro, blev ubestuelig for en Del opnaat. Ibetmindste omtales den ikke i senere Skrifter, hvorimod Troen paa St. Helenas, paa Frorups, Kipping, Karups, og andre flige hellige Kilders ved Gud's Finger helbredende Kraft har vedværet indtil vore Tider. Den Forsætter, som naft efter Solberg omtaler Kirsten Pils Kilde er Doctor Lange i hans 1756 udgione Bog om Kjøbenhavns og dens Gynes naturlige Bænder. Han rofer dette Kildebands Gudhed og sætter det ved Siden af Roedkildemandet. Han har tillige S. 63 en Efterretning om Localet, som, da Paragraphen er kort, det neppe er upassende her at anføre. Paragraphens Dørrfrist er: Om Kirstine Pils eller Brindsmans Kilde, og berøber den Værlighed, at Navnet Brindsmans er ligesom falden fra Skyerne, og han er ligesaa ubekjent som hun. Man vil finde, at hans Navn maa vige for hendes, og gaa alle forsvinder af Kildens Historie. Den Gang var det ana beretret; thi saaledes skriver Dr. Lange l. cit.:

„Drincmans Kilde opvæder paa en meget behagelig Plads i Dyrehaven, i en liden Dal, midt paa Veien imellem Lykkestjerne, Bælleue og Fortuna. Den er ganske smukt indplanteret og vel forvaret, og udgiver sit Vand saa tykt som en Arm igjennem et kort Rør, som er gjort fast i Risten, der er bygget ovenover. Denne Kilde er den eneste blandt dem, som os hidindtil er bleven bekjendt, hvis Hovedsaar (at jeg saa maa kalde det) er bitterligt, og hvilket findes beskrevet paa Kildebygningen i det efterfølgende Brev:

Det Kildevand, som her sit Udløb haver taget,
Er af Kirksine Pils først sundet og opdaget; — N. 1583.

Men nu til Manges Lyf og Nytte sat i Saad
Med Brev af Deventlow som Stiftesalingsmand. — N. 1750.”

Udtrykket i Inscriptionen til Manges Lyf er vistnok karakteristisk med Hensyn til Tiden. Det var nemlig i Kong Frederik den 5tes Ait opblomstrende Dage, da islede for at Skarer af Egge forhen reeds St. Hans Aften til den miraculeuse Kilde, saa til Dyrehaven og dens Omgivelser, Fortunen, Bælleue, Klampenborg og Laarbel nu Besøg af sunde og raske, unge Mejnesteer og muntre Gæstgæber, tilhøst og tilvogns, der blot ligesom i Garbina gaende hilste paa Kirksine Pils.

I Aaret 1784 Fred-Rahvel en i det saakaldte, muntre Biblioteker aftrykt Drilkevise, der har til Aitet Kildeveise: sang og hvoraf den 1ste Stroffe hedder:

Sor True og Sanet Hans til Fris
Det var de gamle Gædres Vis
At gaar til Kirksine Kilde.
Dens Vand de ansaae for en Esot,
Som de Sanet Hans og True Nat
Udvægtig drak af Haand og Hat;
Det var et maeret Gilde.

1803 gav Oehlenschläger os sit betegnede Sanchans: østenspil, hvor alle samtlige Dyrehavts:ner ere Bildebre med Westershaand. Her fortæller, at

I gamle, længst forsvundne Tid
Der var en delig Pige;
Hun var saa god, hun var saa dind,
Hun var saa frem tilidig.
Et Crucifix i Hytten stod,
For det hun altid smalle,
Naar Maanen med sit Aftenbleb
Saa Crucifixet doxte.

Denne gudspægtige Pige var Kirksine. Hun gik en Aften

vild i Skoven. Var overordentlig kørlig. Vads til Gud, og grab, og-hvor hendes Laare faldt, der sprang Kilde: vældet frem.

Nu heder det videre:

Sanet Kirksine hører sødt i Rund
I Gravenes Krime mildt;
Dog sommer hun over Midnatsstund
Du stirrer paa sin Kilde.
Som hendes Dæm er blaa,
Som hendes Blik den blinker.

I Kjøbenhavns Skilderie for 1805 No. 72 d. 2de Junii forekommer en Artikel om Dyrehaven, hvoraf Besynderligheden handler om Kilden. „Forbum var det Krøllinger og Egge, der reiste ud til Kirksine Pils Kilde, for at faae deres Førligbed og Sundbed igjen; nuomfunder er det derimod fordetmeste sunde Folk, der tage turud, som der at alle saavel deres Sundbed som deres Penge.”

I Skilderiets næste Afgang (1806) No. 177 d. 8de Julii haues en haist interessant Skiltning af den Metamorphose, Dyrehaven i et Tidrum af en Enes Kar hadde udsægt med Hensyn til det sammesteds Kar for Kar heds værende Antal af Equilibrister og Gjøglere. Selte, Pjaltede og Syngere, Konfæderere og udenlandske Dyr, o. s. v. hvormed Kjøbenhavneens tiltagende Luxus og Dverdaadige hed stod i noie Forbindelse.

Artikelen begynder med et Par Ord om Kirksine Pils og hendes Kilde. I denne Indledning heder det: „Henset til Udbeligheden er, ligesom Viden til Lykken, uendelig lang for Mange og saare kort for Andre. En Alexander maatte vade Pressen med Blod, for at blive udbelig, en Kirksine Pils behøvede kun at optage en Kilde, for at leve i Efterverdenens Gufommelse. De Lærde vilde maaste trække paa Smillebaandet over denne Parallel”, o. s. v.

Der behøvede ikke stor Lærdom til at striftes til at smalle os saa upasende en Parallellisme, at sammenligne en Naavkundighed, der gaar over den hele kultiverede Verden, med et Navn, som kun i det høieste lyder i den snevde Kreds af Kjøbenhavneere, der om Sommeren tage ud til Dyrehaven. Man kunde desuden spørge hvorvidt det kan siges om Kirksine Pils, at hun lever i Efterverdenens Gufommelse, al den Stund man ikke kjender den allermindeste Tøddel til hendes Personlighed. Man ved hvorefter hvem, hvad, eller hvor hun var, hvorfra hun kom, eller hvor hun gik hen. Dog — jo — til Graven gik

hun, som Krævet staaer: alt Kjød er Hø; hendes Vinde er benævret af Binden, og hendes Eted ikke mere sunden. Altsaa maae det vel hebe, at Navnet Kirsten Pii ihukommens af Efterverdenen, men deraf følger neppe, at det er det rigtige Udtryk af hendes Vinde lever.

Nu udkom Aaret derpaa (1807) Gallenssers fortreffelige Physiſk, mediciniſke Betragtninger over Kjøbenhavn, i hvis 1ste Deel S. 623 forekomme følgende, Alt til Æmnet hørende, i et behageligt Foredrag omslattendes Uttringer:

Ditiden har forðum helliget af Kjølligt af Sjellands Riber til offentlig Verhødigbed; Troen har tillagt dem Kræfter til at helbrede ellers utagelige Sygdomme og til at gjøre vore Bønner til det højeste Væsen mere kraftige. Til disse hører Kirsten Pils Bilde i Dyrehaven, som ligger 1½ Mill norden for Staden; den udgyder rigelig og fortreffeligt Vand, og dens yntige Veliggenbed, i en behagelig Skov, gjør den især bequm til et offentlig Forspælssted. Djsaa denne Ritte har man forðum tillagt Lægebomskræfter mod Sygdomme, især Natterne for St. Hans Dag, og for vor Freue Dag. Denne Tro er ikke aldeles utrykkelig. Endnu kan man ved Miknatstiden for disse Dage see Eigtbrudne, Lamme, og andre Syge at bade sig med Vandet, og Andre paa Krae at forrette deres Andagt, medens derimod Andre kun tænke paa soermonds Forspælssted.

Saaiblt var jeg kommen med mit Skriveri, da en Bog salber mig i Hænder, hvis Indhold jeg havde glemt, og som jeg, da det er Poesie, allermindst drømte om vilde hjælpe til at udfylde det store Gab og de mange Huller i Kirsten Pils Historie. Men jeg maae sande Rigtigheden af det gamle Dob:

Viſt nok kommt uverhofft —

Som Iyſken siger — oft;

thi jeg erholdt at enſtelig Dplydning. Bogen, hvori jeg fandt de herlige Dpdagelser, er Hr Professor T. C. Bruuns „Kildereisen“ et Digt i 6 Sange, udkommen i Kjøbenhavn 1818, 95 S., 8vo. S. 26 spørger Rannette helbigviis sin Elſker: „hvo Kirsten Pii har været?“ Da det nu heber om ham:

„Han var ei i Dildager stærk beslaet“ og ikke kunde bevare det fremsatte Spørgsmaal, traader Forsfatteren til, som ved sin Wulfs Hjelpe bestræber sig for — — Rannette

at meddele en korekelig men tro Beretning; om det Eſte, Al denne Beretning lærer man, at Kirstine var; eneste Datter af en vatter Ridder Erik Vjørn, og at det følger liget er høiſt fornærmeligt og usorvarligt, at hun i Skilsderiet for 1306 No. 27 kaldes en simpel Wondeqvinde. Denne Groden Vjørns Kaar i Livet bleve hel tunge; hun udslod megen Biberverdighed, og efterat høje lidt mangehaande, og være blevet Gule, endte hun sin Bane som Gremittinde i en Gytté i Dyrehaven. Og saa hider det da:

Hun plantede med egen Haand for Læren

En Grædepil som Trinde cur-ſit Savn;

Hvorover det ej vared' længe, forend

Gik hende ſto tilgæde samme Naan;

Ihi naar de som og gif, i Kulde eg i Hede,

De hende daglig ſaae for den at knæle, bede.

Det ſprebte sig endog til ſterne Egne; .

Kirstine Pils blev meer og meer beſkjent.

Man ſtolebeds didden fra allevegne,

Da ſpurde Raad, hvorind man vel var tjent;

Ihi hun ſit nemmet af en Bog, som wellien ſter

Liherte hendes Mand, at Eet og Saar lurrede.

Desiderius.

Kjøbenhavnspostens Nyheder.

I Fredags Aftes retournerede Hans Kongelige Høiſed Prinds Christian Fredrik med høie Gemalinde til Sorgenfri fra deres Reife til Ipen. I Søndags toge Høisamme ind til Kjøbenhavn, og aflagde et Besøg hos Prinds. Maj. Dron ingen. Efter Taffet tog Hø. Kongelige Høiſed, tilligemed Hø. Høiſed Prindsesse Charlotte, ud til Dyrehaven, hvor det behagede Høisamme med Følge at promeneré paa Bakken.

I Søndags Formiddags ankrede en russisk Orlogsfregat, kommende fra St. Petersborg, herpaa Kheben. — ombord paa dette Skib befandt sig Fyrst Wolchonsky, med hans Søster, russisk Fyrstinde, hvilken sidste i sig tilskand samme Dags Eftermiddag blev bragt i Land. Disse høie Personer, der under deres Dphold her logere i Raas's forrige Gaard i Amstedsøden, a:te herfra at begyde sig til Amsterdam, hvor Fyrstendens Gemal opholder sig, og derfra til de varme Bæde og Italien. Fyrsten, der

ibag med Følge har taget Holmen o. fl. af Hovetstabsens Særværdsbeger i Biesløn, er af Ruslands ældste Adel og Generalkvartmester. Fregatten med Besætning Kal, efter at have bragt Forskibning til sin Bestemmelse, stode til den paa Wien dertil værende russisk Flotille, som gaar til Archipelaguet.

Som det hedder, ifølge en imellem Capitainerne paa de tvende Dampskibe Galeonla og Dania truffen Dødsenskomst, fandt i Søndags Aften paa deres Tilbagetur fra Bellevue, et Slags Væddesæt Sted, i det at de begge paa samme Tid kl. 10 om Aftenen forlode Bellevue. Uagtet Wind og Strøm vare imod, tilbagelagde de Farten omtrent en Time; Dania vandt Sejeren, ved at komme een Minut tidligere end sin Medbeiter. Det bør imidlertid ikke lades ubemærket, at Galeonias Dampmaskine kun er beregnet paa 28 Hestes Kraft, men Danias paa 40; det førstnævnte Skib har derimod forud, at det er af langt mindre Drægtighed, ligesom det derfor ogsaa Aflever mindre Lybte, og kan gaae noget nærmere Land. — I denne Uge (paa Onsdag og Torsdag) foretager Dania endnu tvende Nyttourer til Belvue, og vil, efter Forskydende, paa Lørdag Morgen kl. 6 foretage sin første Jyllandstogt, til Aalborg; hvorefter den i næste Uge vil gaae til Aarhus og Frederiks.

Man har heri Staden hørt det sørgelige Budskab om Capit. Obelitz's pludselige Død i Vestindien fortalt paa forskjellige Maader. Aalborg Avis meddeleer nu, af et Privatbrev, de nærmere Omstændigheder ved denne uhykelige Begivenhed. „Den 4de April om Morgenen,“ hedder det, „saas fra den danske Korvet et Skib i Nærheden af St. Thomas, der ansaas for mistænkeligt. Da Korvetten var under Seil gik Capitainlieutenant Obelitz med Sluproerne i et af Laarings-Fartøjerne for at affire i Vandet og for herved at gaae ombord paa den mistænkelige Seiler. Under Nedfiringen sprang en af Tailløberne, Fartøjet kantede og Obelitz frævelsom Mandskab gik overbord; der blev stor Afstret et andet Fartoi; men da dette kom i Nærheden af Obelitz, som svømmede nedt, raabte han: „Hjælp! Hjælp! seer jeg kan svømme!“ Alle Sluproerne bleve da ogsaa virkelig hjægede i stærke mulige Hast; men da

man nu fulde til at se efter Capitainen, var han forsvunden og efter at Sødsynlighed taget af en Fri.“

Sankt Hans Nat havde laar samlet en lang stor Mængde af Rjæntbavnere ved Rilden, end det i de sidste Aaringer har været Tilfældet; Stoden gjenslog hele Natten igjennem af Musik og Sang, ligesom ogsaa Syngerne bestandig vare i Brøvgælle og Dansebeberne ei heller savne deres Besøgere. Ved sive Rilden blev der set Tid til anden sunget og danset. Uagtet den stænte Egnlighed, som overalt herse, foresaldt arbejds ingen Ordener. — Den paaafølgende Søndag (Sankt Hans Dag) var, som sædvanlig, en almindelig Valfartsdag, og Dyrehavebalken vrimlede isærledes henad Aftenen af Winnekter. Sous-reuys Aidelunker havde det største Publikum; ogsaa Md. Koat gav Forskilling, og dansede selv paa Klave. Hvoruden de tilforn nævnte Kunstler var der aabnet et lille Marionetteater, hvor der spillede Comedier paa Vers, og i en anden Hjælebod forevistes en holskensk Stud af overordentlig Størrelse.

I Aften fandt den af Vaudevilles-Selskabet bebudede Indtægtsforestilling for Koats Enke og Børn Sted paa det kongelige Theater. Et usædvanlig talrigt Publikum havde samlet sig, og Indtægten kunde, saameget mere som flere havde betalt over den sædvanlige Pris, efter alle Udgifter Fradrag, sikkert ansaaes til 500 Rddlr. Forestillingen bestod af Genactstysspillet: Det var mig (tilforn opført ved den dramatiske Stoles Forestillinger), der optoges med et Bifald, som man tør haabe mere maa tilfjæves Afseelsen, end Stykkets moraliske Tendens, og Hr. Dr. Seibergs nye, meget morøse Vaudeville: De Uadskillige, der ogsaa ved denne Forestilling nød den mest entusiastiske Modtagelse hos Publikum. Efter Stykkerne fremsagde Md. Wexschal, med den for denne Kunstnerinde egne Følelse og Fjønne Declamation, en af Hr. Dr. Seiberger forfattet Epilog, der, ved sin simple Hjætelighed, paa en værdig Maade svarede til Anledningen, og optoges med almindeligt Bifald. Deres Kongelige Høiheder Kronprindsesse Caroline, Prinds Christian og Prinds Ferdinand, tiligemed Prindserne af Hessen: Caspel og Philipsohal, med hvide Gematinder, hære brede denne Forestilling med deres Nærværelse.

For dette Blad, som tilbringes Menneentene tvende Gange om Ugen, for 1 Rddlr. 48 s. og 1. kvartalstier, tegner man sig paa Hjørnet af N:sgaden og Værkersgaden No. 8 i Stuen, hvor ogsaa Bladet behes afleverde.

Trykt i D. J. Bendixens Bogtrykkerie.

Kjøbenhavns Posten.

Udgiven af H. P. Liunje.

Nr. 52.

Lørdagen den 30te Juni 1827.

1te Aargang.

Forfendes, ifølge Kongelig allernaadigt Tilladelse, med Posten overalt i Danmark og Hertugdømmernes.

Skildringer af Kjøbenhavn.

III.

Merer om Kirken Piils Kilde og Dyrehøgen.

Blant de ældre Skrifter, hvori Dyrehøgen og Kilden findes omtalt, har ikke ladet ubemærket det ogsaa i Kjøbenhavns Bælt om Sølberg, det Bind, i Notiserne om Kildereisen, ommøder Nummer af J. E. Schlegels Ugeblad: Der Fremde, No. XIV, dateret den 6te Juli 1745. Heri leveres nemlig, under Overkrift: „Gebicht auf den Thiergarten,“ et Poem, der gaar ud paa, ved en poetisk Fiction at dechiffere de mangfoldige Navne, som saandtes indskrævede i den over Kilden hængende Bog. Om den her besjængte Kilde egentligen har været Kirken Piils, synes vel at være nogen Tvivl ubestaaende, siden Forf., efterat have sagt: „Det er bekjendt, at man St. Hansdag flittig besøgte de herovarende Kilder, og at man, om ikke nu, saa dog tilfor, har tilføret det klare og sunde Vand, jeg ved ikke hvilken Kraft,“ tilføjet: „Den Kilde, hvorom Taleren er i det efterfølgende Digt, er vel ikke den fornemste deriblandt; men den er saa Rjøn, og dens Vand er saa godt, at den billig kan anmasse sig den Ret, i det mindste at blive anset for ligesaa mirakuløs som de andre.“ Det synes imidlertid, at saavel Udtrykket „die heiligen Durken,“ som Istedeshed det foregaaende: „die Wunderkraft der heiligen Brunnen,“ meget godt kan forklares som generelt om alle mirakuløse Kilder, man i den Tid betvivlede besøgte; og Forf. kunde da vel med Føi sige, at Kirken Piils blandt disse ei var den fornemste. Hele Skildringen synes desuden retteligt at vise, at det er Kir-

ken Piils, og ingen anden han har meent. Satsen selv har selv Digtet den Interesse, at dens Begyndelse skildrer os Dyrehøgen saaledes som den i sin Tid viste sig at være. Det heber: saaledes, at man „overalt i snortige Gange saae utvungen Kunst blande sig med Naturen;“ at Kunsten her, for at tjene Diet, „har gjennebugget Vete, hvorigjennem man kan overskue Naturens Stjønhed.“ Man saae saaledes igjennem disse: „et Bjerg af tvende Etager“ (ein Berg von zwei Etages) „og af een Halle syntes en anden at flyte iveret.“ Ligesom nu, saars dengang „den fede Hjort, frit og fornøiet, at spadsere omkring i sin Elentom; at gaar med hele Staver, uden Frygt for Mennesker, see dem beistigt i Diet, og at standse trygt.“ Om Kilden heber det, at den fremværende under den nævnte Bog, og at der stod „en lille Steen med bramsel Skrift,“ men at dette Vredeminde var omsonst for Den, der havde sat sig det, da „Fjendt Indskriften endnu var ny, Navnene allerede vare forulempede.“ En til Digtet føiet Anmærkning lyder saaledes: „En Mill fra Kjøbenhavn ligger langsmed Kysten den store Jægerborg Dyrehøge, der er tre Fjertindvei lang og en Fjerdindvei bred. Denne Skovs Ynde er ikke ringere end den her beskrevne. Villøve er et Landsted nævnt en af Indgangene til denne Dyrehøge, og den i denne Egn værende Kilde besøges endnu bestandig stærkt ved St. Hans-Festen og nogle Uger efter. Nu er i Danmark Besøget af Kilderne paa denne Fjst et blot Tilbederium, da intet uden den Klønne Kærtid og den Forventning der at finde et takeligt Selskab, bringer et saadant Selskab sammen. Men tilføi har dette Besøg været forbundet med Dvertrøe, hvor paa ogsaa den Sølbergste Comodie Kildereisen flyter.“

En i No. 1760 af Tidsskræen C. A. Thielo, der i nogle Aar var Entrepreneur for den danske Skulptur, og har skrevet nogle maadelige Skue- og Syngepl. udgivet under titel: „Den grønne April,“ (som hvis Sideskifte i 1762 udkom: „Den angenemme Mai“) har den Curiositet, at der paa Titelsbladet er bragt et Kort over Velen til Dyrehaugen og Lyngbye (som her kaldes Limbye). Strandveien, hvorved er anført Rinddal, Duborg (Ludborg) Bellevue og Torbek, angives her under Navn af „Velen til Torbek,“ hvilket formodentlig har sin gode Grund heri, at Torbek i den Tid netop var det Sted, den elegante Verden mest søgte. Mester Hans i Torbek, hos hvem dengang de største Gilder holdtes — ligesom nu i Bellevue — vil endnu være i Minde hos de Ældre, der have oplevet de lystige sidste Aar af Kong Frederik den stes Regjeringstid. Samme Mester Hans, der endnu heri Staden har Efterkommer i Livet, havde været herfabelig Kof, og kom som Biskopsgiver ikke mindre i Ry for sin Loviafritet og sine ualmindelige Underholdningsøver som Bæst, end for sin Kogekunst. — Fortunen og Klampenborg, som ligeledes ere anseede paa Kortet, vare ogsaa i den Tid kjendte og søgte.*)

*) Paa bemærkede Titelskilt, Kert findes ogsaa anført det fra Solbergers Jacob v. Lyboer ser Hvermand uaukundige Sjæskerhuus, beliggende strax udenfor Østerport. — Samt et Curiosum, dette bemærkede Herbergerskild vedkomende, vil det maaffere mere fere af dette Klabs Læser at see hieft et Vetskifte, som håndskesvild i originali er faldet Meddeleren i Hænde. Det er en No. 1735 indgiven Klage fra Stedets daværende Bæst til Rector magnificus, som kunde lyden:

Høi Edle og Hønaværdige Academiets Rector Magnificus

Jeg har en liden fordring paa y Mied, hos en Studerent Nasni. Hans Lambert Holm leverendes i Fridrigsdørg herderg ved Høre rørt, og ser medest hans idelige ystetstet med betællingen og des foruden meget importune og en honet presobit gausse uaukundige og grove frar, nar jeg har an Moeder ham om betællingen, Kan intet andet Skulte, end at han søger og tage mig ved Næsen, hvor fore jeg er for anlebligt at audraue der for deres Hønaværdighd og ydmignit bede, at hans vilde til holde bemelte Holm, at in finde sig som snarest med betælling da jeg i manglende fald saar at søge ham ved lov og ret. Siden Kan hand ide fragan thi jeg har hans Hand for de fests af pengene.

Hvorledes det i Hølværnsindblyberne gif til i Dyrehaugen, derom findes i den Tids Aftenposten adskillige Opregnelser. Saaledes lafer man i dette Klabs første Aarg., 1772, om Selkaber, som „lustrede med deres Madture under de grønne Træer, efterdem ingen kunde komme i Husene uden brau Penge“, og gif Nyttet desuden, at „Klubsken Fiiil spogede forfrættelig, siden den hellige Hanses og vor frue Dag vare blevne Søgnebage.“ Mester Hans kommer ogsaa for, idet at der paa det Spørgsmaal: „Vare J ikke i Thorbek?“ falder til Svar: „Nei, nu er Mester Hans død. — Kramsfugle med Lyttebær og Kpøllinger med Asparges smagebe aldrig noget Sted bedre end her, især naar den salige Mester Hans selv laerde Soufen, og var i god Lune. Ja, han kunde ret snalle for Gjøfterne.“ I samme Aar gave nogle italienske Liniebandfere og Cavillibrister Forestillinger paa det Kongelige Theater, hvilke „Omlobers“ her raabes „at lade deres Konster see ved Kilden, nu da alt stormer til den.“ Paa Sankt Hansdag hejder det, at man i Kjøbenhavn saer Vogne holde for Dørene, udyntede med Løv; og høit Søndervogne ligesom nu ogsaa dentil udenfor Portene, for at befordre Folk til Kilden. „Katten til Sankt Hansdag“, siges det der, „var her ganske roligt i Staden. Nar det Sankt Hansdag hele Aaret, behøvedes ikke saa mange Bagtere i Staden; thi da er alle Kattesømterne ved Kilden.“ Man har her ogsaa en Dagbog over „St. Hans Dags Klubs Kæiser“, af hvilken følgende Udregnelser vist ogsaa for Dieblilket vilde have Interesse:

„Man taler hele Aaret igjennem om St. Hansdag — den behageligste og markværdigste Dag! Kjøsterne satte hinanden det Stævne, Mødrene saer sig ret løs den Dag, og Bødrene glemme da alle deres Belymtinger. De yndige Piger isere dem deres prægtige Amosondraaer — og intet er deri at beklage, uden de for langt ned i Minene siddende Soelhatte. De ældre Mødre aflægge den Dag af deres Alvorlighed, og den Juer, hoormed de ellers forfagte for Bødrene Umuligheden i at kunne tilfabe deres Døttre det, som de i deres egen Ungdom høit ønskede, glemme de an

Jeg til Deber da mig herud; der Hønaværdigheds assistance og forbliver med ald veneration

Kongens Østerrhuus uden Stæbens

Deres Høi Erverdigheds ydmignit Diener

Østerr port d. 17 Januar 1735.

J. W. Schwerkman

vent i deres egen Begjærighed efter at komme til Kilden. De unge Herrer, som hele Foraaret breskere deres Heste, at de kan kjøre de yndige Caprioler for Amazonerens Phacten, som de seio kjøre op om Vinteren paa Val og paa Wasserader, disse svinge dem nu i Sadelen med deres mehfobte Farbigghed og satte med en uopvovindelig Grandesse Solds eller Jern-Sporene i Siden paa Hesten, som forskaaer sin Herres Bille, og stiger i Beiret, med en mobig Mantel og en hvinende Tone. Til Fods gaar, kryber og løber de som ikke kan kjøre. — Hift kjører Hr. Sorgløs med sin galante Kone og livlige Datter, glad og fornøjet at han gjorde Stillstand med sine Tjender til 22te December. Denne Gang kom han og til Kilden — trods alle Vanførligheder kommer Lindførligheden dog frem. — Her rider Hr. Sanssøgen paa en prægtig Hest, dog langt ringere end den S og S, han satte i Pant for dens Betaling. I hans Kommer har Jobens cornu pecuniarum udoft sin Dverfobighed, medens denne imidlertid fornøjet sig hjemme med at talle over hvormegret Renten kan beløbe sig hver Maaned, samt noie utregner om ikke Pandtet til den saakatte Løstid kan fordrøves under Ulaanets og Rentens Vardis. Lange leve den Erbsøomme! — Hift gaar Hr. Windbrulet med Hatten nedfagen for Vinene — han bærer sine Sporer i Kommen, og spænder dem paa ube ved Kilden. Jeg forundrede mig over hans Sparformmelighed i at gaar til Fods — men! den sidste Torbelsreise gjør ham denne vanførlig — vel den, som vrede at Høtte sig fild! — Her kjøre to Fruentimmer og to Wandfoll — men hvem mon dog det er? — Deres fornøiede og lattermilde Sværder gide tillkjende, at de ere Gladens Børn — „Nach Klampenburg, Kutsch!“ — Hift kommer en forfrættelig Stev — en herl Skadron Kyttere, af Luxemburg Bataillon — forfrættelig! de vil vist indtage hele Kilden! De rede sporenreich lge til Kilden, drak dem hver et Glas Vand, og rede fort! De stallede Tjederdyr paa Torbet vil komme til at holde her iasten, og Tjefdammene deri Egnen blide udtømmede — dog, da jeg drak mig et Glas Mt der siden i Borgstuen, erfarede jeg, at denne Har var ridt lige tult forbi og til Kjøbenhavn ab Strandvovien. — Hvem kommer der bagved — og hvad er det for en forfarvelig Trællen — vil de lyse Røvere eller Spøgliser? — hvad, er det et Røs Løv? — nei, tul bine Mine op — det er en ret god artig Kildevogn med blaa Gynder, som fører over 23 Personer af begge Kjøen, med Løv

i Hattene og i Hænderne. De forskjellige Røfter af grøvt og fint gjorde denne Vocalconcert meget behagelig, som gelseløbe en stor Flaake Brandevin fra En til den Anden. Det var godt til at fulte Støvet ned med. Rudfen er ubentvovt bebre faren, end han, der kjører nach Klampenburg — han drak med af Flaasen — og disse Goll saar nok lidt mere i Mæven, end de, som reed ab Strandvovien.

Nu var jeg da ved Kilden. Halte, Lamme, Krumme, Blinde, Døve, Stumme, veimlede ved alle Ledene! — De betjene dem af Pilgrimmernes saadanne Samvillighed, og biede saalange med at drille det indbetlede op, indtil de Fremmede vare borte. Hift kynkede en jebenet Stakel Jammertlig med et Træben, henimod Aften mødte jeg ham i Fortunen, hvor han dansede en artig Monnet. En Blind sang i ynkelige Toner en Høben Varmhertigheder ud, men siden vandt han uden Vanførlighed til Aften. Den Stumme spillede en net Pantomime om en fulsten Mæde og en Skilting til en Skoste — men om Mæden fordrede han med lybellig Røst en Sopsken og noget varmt at spise — Værbøghed er en stor Knuff. — Ved den berømte Kirstens Hilt Kilde var nu saa tult en Brimmel af Vennekter, som paa det allerførste Marked. Hift løb en Høben Vennekter, som af Vandets Kraft vare blevne ret affintige; de syntes ret at have hangt en Steen om alle deres Bekymringer og nebsent dem i Kildens Dybde — men hver snart flyde de ikke ovenpaa igjen. — Her sad et ærvørdigt Selvfab langfka de andre med en Madpose i Midten og en dygtig Wimpel. De syntes ret at studere den sceptiske Philosophie i en vis Henseende, og i al Nollghed drak hinanden til, indtil de alle salde i en dyb Søvn. — Hift regjerede Glæde og Lyst — Winterherden, den unge flanevorne Quind, som er kladt i løse Klædebon, stod asmalet i hvert Die — jeg kjendte iblandt.d.m. de to tydske Herrer og Jemfruene — de havde stadt til et andet Selvfab. Hvor gode Venner ere, kommer gode Venner til. De drak lystig, og saa velt jeg kunde mærke, drak de deres Creditorets Sundhed. Det er kristeligt at elske sine Tjender! —

Da det lakkede med Aften, listede jeg mig saa sagte hjemud, trat af Belen, trat af Stølen og met af alle disse Vøier — hvor jeg gik, sporede jeg ibel Glæde og Fornøiede — og inset saurt Ansig maatte befindes ved eller omkring Kilden. I Fortunen dansede de saa let og saa lystig, at jeg fik de store Tanker om Kildebandet, at det gjør Goll smidige — dog, det er ikke det sønste Dyd, —

»Hvor mangen blank Daler, som er den eneste i hele Wien-dominen, og suuet er forstent, maa dog ikke springe i Dag! Hvor proppet maa ikke Kaffestuehuset være blevet! — Hvor har Stjaget ikke dippet paa de fattige Tøder! — og hvor mange mobile Trin maa ikke Hørelubben siden løbe om sin Betaling en meget længere Vej end den Høstene havde trukket hans Debitor til og fra Ritten!» —

«Det at løse de gamle Skiltrejn, der saa ganske bærer sin Tids Characteristiske Præg, vil det vist falde flere ind, at Dyrshaugens Færd i de 55 Aar, som siden ere henrundne, just ikke har forandret sig meget. (Vorsøtted.)

Rjøbenhavnspostens Nyheder.

Paa Mandag Formiddag kan Hans Majestæt Kongen ventes at retournere hertil Staden fra sin Reise til Hertugdømmerne. Allersikkeligst agter dernæst at forblive heri Staden indtil den paafølgende Fredag, da Deres Majestæter paa denne Dag have bestemt at begive sig til Postsammes Sommerresidents, Frederiksberg Slot.

I Torsdags festligholdtes Hds. Kongl. Høihs Prindsesse Caroline Amalias høie Fødselsdag paa Sorgenfri Slot, ved Court og Formiddag, Middagstafel og Bal. Hds. Maj. Dronningen, Kronprindsessen og samtlige Prindsesser og Prindsesser af det Kongelige Huus, vare paa denne Dag tagne ud til Sorgenfri, for at bringe det høie Fyrstepar deres lykønskninger. Om Aftenen Kl. 11 afbrændtes et brillant Fyrværkerie, ved hvilken Leilighed det behøvede Hds. Kgl. Høihs med høie Bemal at vise sig paa Balconen for den forsamlede Mængde, som ved Slutningen af Fyrværkeriet med Jubel udbragte et Skud for den almene glæde. — Uagtet det truede med Regn havde Dagens Høitidelighed dog draget en stor Deel Mennesker derud fra Hovedstaden.

Dampskibet Dania afgik i Morges Kl. 6, med 25 Passagerer, for første Gang til Kjøbenhavn, hvorfra det igjen kommer tilbage hertil paa Tirsdag. Paa Onsdag afgaar det til Aarhus og den næstfølgende Lørdag til Frederiks, senere da det heretter regelmæssig hver Uge gaar til Aarhus, og hveranden til Kjøbenhavn og Frederiks. — Høihs

Garten var siksnævnte Anføhningssted tillige kunde forlænges til Kjøbenhavn, vilde dette være en god Leilighed for Kjøbenhavnerne til i saa Dage at gaae en Lufttour til det yndige Grevskabssted (kun 2de Mile fra Kjøbenhavn) og tage dets Scenariebeholdere i Miel, tilligemed de maleriske Ruiner af det Høitideligste gamle Kjøbstads. Seislaben paa lille Bilt nedad Kjøbstadsfjorden er vistnok en af de skønneste af de mange skønne Scener, som Kjøbenhavn bærer.

Hvor værdige Melanier Hr. Friis, der, som bekjendt, i det til Nicolai-Baataarn hørende Udværk, har præficeret et Arbeide, der har faaet sin Proov, har i disse Dage fuldstændt det nye, store Udværk til Guds Kirke. Det vil blive opsat om en fire Ugers Tid, naar Klokkerne til denne Kirke, som i denne Tid ere under Støbning paa Frederiks-værk, ere blevne opbængte. Dette Udværk er en Arbeids-deel større end Nicolai-Laarnbr (Waisen, hvorpaa Skolerne skulle optrædes, holdes omtrent 2½ Kl. i Omfang), omtrent af samme Construction og udmærket sig som et Arbeide, der lægger Lægning med den største Genstænds-hed. Som en Forbedring ved Constructionen kan bemærkes, at Pentulen udføres som forlængere eller forkortet uden at skædes. Der hies Værk vil koste noget over 3000 Rbdlr. Sølv. — Værdigt vilde det være, at der forlængst opstode Udværker maatte blive ombettede med større, hvorpaa Differens det kunde være af samme Skævelse som de nære værende; men ved at sættes længere fra hinanden kunde vinde større Indtægt.

I Tirsdags bode i Kjøbenhavn Biskop Janßen, i sit 8ste Aars Alder. Denne agtede Døds, der alt i 1775, ved at udnævnes til reiserende Capellan i Søstebroer, indtraadte i den geistlige Stand, og laalede alt siden 1825 havde tilføjet sig 50de Aars Embeds jubilæum, havde i 21 Aar bestaaet en Biskops Værdighed. — Man har af ham et Par astronomiske Skrifter, som han udgav i den Tid (1770-75) han var den Observator paa det astronomiske Observatorium, og afhvilige Aaler og Prædikener.

«Adam Roat havde i Mandags i Dyrshaugen det Mangel, at Stillasten, hvorpaa hun stod, gik itu under hende, og hun faldt ned; dog slap hun uskadt og med Skrammen, og kom ikke til Stade. Hendes Indtægt ved Forestillingen i Mandags paa det Kongl. Theater, var større end den hertlige foreløbig ansløjet, og beløb sig ialt til 656 Rbdlr. 52 S. Sølv og Tegn og 12 Rbdlr. Sølv. — I Anledning af de mange urigtige Angivelser, der endnu cirkulerer i danske Blade, kan man fra en alderd paalidelig Kilde, berigtige den, at „baade Roats Broder, Fader og Onkel, havde mistet livet paa samme Maade som han.“ Med ingen af disse har dette været Tilfælde, og man ved med Visshed, at hverken hans Broder eller Fader, der var Skafte, eller Broderne nogenstunde have besat sig med Alenioner. — (Eigensaa autentisk tørde ogsaa Beretningen om adfærd Casoreis Alenioner paa Silkelinie være; det vilde ialtsind være at ønske, man nærmere vilde vide, paa hvilke Steder han skulde have været?)

I Formiddags Kl. 11 afstillede den russiske Fregat, med Forskoldingsby og hans høie Søster, til Amsterdam.

Seer dette Blad, som tilbringes Alenionerne tvende Gange om Ugen, for i Rbdlr. 48 S. og 1. kvartal, tegner man sig paa Hjørnet af Nøstergaden og Søstergaden No. 8 i Stuen, hvor ogsaa Bidrag til Bladet behøves afleverede.

Trykt i B. J. Bendixens Bøgetrykkeri.

Rj ø b e n h a v n s p o s t e n .

Udgiven af N. P. Liunge.

Nr. 54.

Løverdagen den 7de Juli 1827.

1te Hærgang.

Forsendes, ifølge Kongelig allernaadigst Tillæbelse, med Posten overalt i Danmark og Hertugdømmerne.

Gjildringer af Kjøbenhavn.

III.

Mere om Kirsten Pils Kilde og Dyrehagen.

(Fortset; see No. 52.)

Det vil ei være let at oplyse, paa hvilken Tid egentlig Troen paa Kirsten Pils Lægebomskraaer, hos Menigmand har begyndt at tabe sig; men at dette torde være langt tilbage i det forrige Aarhundrede viser ogsaa de nævnte Yttringer hos J. E. Schlegel, 1745*), hvorefter Besøget ved Kilden til St. Hans Kysten alt dengang var et blot Tidsfordriv. Rimeligt er det, at St. Helena Kildes endnu den Dag i Dag hos Almuen bevarede Berømmeth i den Henseende, efterhaantent reent har taget Luften fra Kirsten Pils, ligesom det vel ei heller kan være underkastet nogen Tvivl, at det skjæbne Fornufttheredomme og den dermed forenede Forsigt og Bespottelse af al Overtro, som var et særkjende paa den sidste Deel af det forrige Aarhundrede, ei har villet tiluade denne Folketro at trives saa nær en opløst Hovedstad. At den imidlertid endnu i det nittende Aarhundrede ikke ganske er uddød, fortjener dog at bemærkes. Endnu i de sidste Aar have enkelte (iaar endog iffluen) i Midnatsstunden Sankt Hans Nat samt Lægedom hos Kirsten Pils, ved at brille og tvætte sig med hendes Kildevand, hvorhos endog Troende endnu bestandig iagttager den for Virkningen hoist fornødne Forsigtighedsregler at holde sig rans, Piont afspurgt, ei at oplade Munden til Andet end Kypdellen af det i denne Stund under-

vikende Vand; og erindrer Meddeleeren for et Par Aar siden at have hørt af en Ven, hvormegen Moerkab hin havde hørt af det heftige Pantomimespil, hvortil han ved Kilden Sankt Hans Nat havde været Dievidne hos flere saadanne Stumme, da Kildemanden, ved at skjænte dem Mirakelbandet, søgte at forlokke dem til at bryde denne brede Njæbnevangre Tauseth.

Stjænt det vel kan regnes at være over et fuldt Sættulum siden, at Kjøbenhavnerne begyndte at søge Dyrehagen som Forspøttelsessted, har Ballen i denne Skov indgentunde i saa lang Tid været Sæde for Sjaleboder og Sjoglekunster. Tode skriver herom i sit Ugekrift „Lilla Puerne“, 1793: „En Deel af os kunne erindre, hvor fælske og udsel i forrige Tider denne Kildebest var. Det var da ikke meget andet end en simpel, saugen Skovforspøttelse; men nu, Oplysning, Smag og Frihedsaaand være Tak! nu have vi engang saet Bacchanaler. Man kom St. Hans Aften til Kirsten Pils Kilde, ikke saa meget i Haab om at see og sees, at see en Verden af Meene; men forbi det nu var den bedste Kærtil; det var Midsommer; det var i den Hæde, da Forspøttning i den saalende Skov smaaer best. Man tog derud, for at see Naturens Hærligheeder paa deres første Hæide; man lagde Mærke til det heftige Mærke under Træernes talsluttede, i Jhuanden bærende Løv; man søtte med de stolte Hjorter og de frygtomme Hinde, der søgte der den spægende Skogge; man smagte Mineralvandet, saa freil og foldt som det var; man glædede sig udenfor Hægnene over den Sæd, som stod saa godt og lovede en rig Høst, og man tittebe ned til Kongskaben, hvor man ovenpaa alle disse Fornøielser flulde vilde sine, af idet Adspøttelse, „trættede Lemmer.“ —

*) Hvil ei den Anmærkning, hvori de Andet, sigigere er tilføjet, ved 2den Udgave (1770), som her er benyttet.

„Udfriet,“ udbliot ham, „er nu den gamle Genfæltighed, der lod Folk sidde alene imellem Naturen og dens Skaber; som løstede Hjertet op over den grønne-Grøveling, og smeltede det i Skyerne i tilbedende Taknemmelighed; som lod dem beholde Mine for Grønt og Dren for Fugle. . . . I Stedet for dette idelrige Grend, tieste Traer og Buske og Krat, denne kjedsomme Udflugt over til et Land, som vi ikke kunne komme til, og en Stad, som vi daglig see og trætte paa, tieste Dør, som evigt ligner hinanden, og al den øvrige nu glemte Stads, drage nu allehaande Skuespil vore Mine til sig, imedens vi trænges, stødes, hvirvles af den voksende Mængde. Underlignen fornøiede over al denne Lummel, raabe vi: See det kan man kalde Liv! Saabant fulde vi have i Kjøbenhavn!“ — I lignende ironisk Tone er ogsaa fattet en i Kjøbenhavns danske Tilfuer, 1797, No. 46 indført „Kjøbenhavn, 1797“: „Kilden, eller den nyttede Dag.“ Her besynges Eremusliden ved Kilden, Einleednings Kunst, den tyrtise Munk, Øyngens „Verdens-Gangens Symbol“, Theopis's Fiksbod, og Salmias Kjønnede smagende Noer, hvis „lidlige Blis“ hjerter monstret ommyndende Unglinges Skare.“ Et andet tilførende Kildeblad er det følgende Nummer, der indholder et Brev til Tilfueren, undertegnet Pugio. „Nu er,“ hedder det her, „som velbekjendt er, Overtroen just ikke det, vort Døb, eller vor Stad ligger fyg af; thi om ogsaa en og anden i Smug grubler paa at mane Landet, eller fligt; og om man end og nu og da seer et Gjenfærd, nu hvad er da det iblandt saa mange; men i Staden for hine overtroiske Grunde, hvorefter man tilforn besøgte de sine Kilde, og der endnu St. Hans Nat Røfter Helene Kilde sine mange Besøg og sine Prøvelser, er det nu en fornøstligere Kur, der bringer vore Besøg til Kirshine Pild. De tage nemlig derhen i morskens Hensigt, at frelledes for deres Feil og Skrobeligheder, og dertil kan ingen Dag og intet Sted være saa passende som dette, de store Kildebøge.“

(Sluttes i næste No.)

Cancelleraad Bierfreund's Brev i Efteraaret 1807-

Under Titlen af: „Min Wandel, min Skjæbne og Marsfagerne til samme“, har Hr. Cancelleraad og Byfoged i Holbæk,

S. L. Bierfreund, i tieste Dage, paa Hr. Keigels Festdag, udgivet et Skrift (156 S. i 8vo. Præis 1 Rbdtr.), der er kan andet end tilbringe sig meget end almindelig Lymarksheds. Man maa her ingenlunde vente sig nogen Memoire i dette Dets videnskabelige Bemærkelse. Hertil stemplede dette Skrift hverken af Indholdet, der mest gaar ud paa at skildre Forfatterens borgerlige og tieste pecunaire Vanskelighed og Stilling, eller af Fremstillingen, der langt mere forraader Soldaten end Akademisten. Heller ikke har det været hans Hensigt at levere en saadan. Hvad der har foranlediget ham til dets Udgivelse berettes han aabenhjertigt i et Par Indledningsord, hvilke vistnok strax maa vække Medfølelse for den Mand, der siger sig at være bragt til et Punkt, hvor han „enten maa finde den Hjælp, han saa længe forgiæves har søgt, eller og Undergang.“ — I det vi glæde os over den ualmindelige Frimodighed, der udtaler sig af dette lille Skrift, og ei have nogen Grund til at drage Forfatterens Sandhedsfærdighed i Tvivl, kunne vi dog ikke andet end beklage de Omstændigheder, der have nødvendigt ham til her at lade komme for Blyet saa meget, der uagtsomt maa være kranke og dybt faarende for flere, tieste navnlig de Rødborgerne. Det kan imidlertid ikke være vor Agt nærmere at indlade os paa denne Gjenstand, der vel kunde give Anledning til alvorlige Betragtninger. Vi ville derimod her, uden videre tilføjet Anmærkning, blot levere en sammenfattet Fremstilling af Forfatterens Brev i Efteraaret 1807, hvis Fortælling uden tvivl udgjør den interessanteste Deel af Bogen.

Efterat have som Student i sit 18de Aar taget 2dnt Examen med bedste Character lod Forfatteren sig af sit tidlige Syn til Militairstuden henrive til (i Januar 1801) at indtræde som Overjager i det Sjællandske Jægerkorps. Lykken var ham imidlertid her bedre end Foranden; han kom, ved Oberstlieut. Wildenraths Forsorg, til Militairinstitutet, tog i 1803 Officiersexamen med Udmærkelse, gik til Marinerementet og blev i Juni 1807 ansat til Inspektionsofficer og Læser ved Militairinstitutet. Da i August den engelske Flaade nærmede sig Kjøbenhavn, og Underbevillingen ved Institutet ophørte, traadte han tilbage til Tjeneste i Marinerementet. Han fik Ordre, med et Commando at indføres til Tre Kroners Batteri. „Udbrig har vel Noget,“ siger Forf., „med mere Hensyn til mig taget en Ordre end jeg denne. Jeg beklæde dengang Kjøbenhavnerens fulde Overbevilling, at Tre Kroners Batte-

var det andet Gibraltar, ligesaa uovervindeligt som dette. Oberstleut. Meyer, der siden er død som Chef for adet jobde Infanteri-Regiment, var Kommandanten. Om ham var jeg forvisset, at han ikke mindre kjætt end Whior vilde forsvare sin Post til sidste Mand, og derved erbevare sig Udbelighed, hvis Glands vilde straae tilbage paa den tapre Besætning. Ogsaa disse skjønne Drømmebilleder forsoandt som saa mange andre, og opløste sig til et Intet. Engellænderne vare meget for kloge til at dove et alvorligt Angreb paa Batteriet, og lode sig nøie med nogle smaae ubetydelige Engagements; de vidste sikkrere Midlet til at naae Maalet, uden at give efter den forsænelige Tre at exponere sig selv." Søndagen efter Bombardementet fik han Tilladelse til at gaae i Land. „Synet af Forskyrrelsen," siger han, „opflammede min Fortvivrelse, jeg brandte af Lyk til Heva mod Fienden, som jeg ikke før havde seet, men nu tydeligt fra Wolven saae arbejde i sine Karter. I denne Stemning vilde jeg have holdt mig for høist lykkelig, om der var blevet foretaget et Udfald og jeg havde kunnet bivaane det samme. Jeg haaber ingen af mine Læsere vil henregne denne Ytring til Prælerie, da man noksommer, at Mangden af Kjøbenhavn saavel ældre som yngre Mand vare beslaale af samme Følelse. Efterhaanden hørte jeg vel tale om en Kapitulation, men i den eraltterede Stemning, hvori jeg befandt mig, ansaae jeg den for en aldeles Umulighed, og blev først ved gjentagne Nøgter gjort opmærksom derpaa. Ved min Tilbagekomst til Batteriet var Nyttet om Kapitulation alt naaet derhen, men Ingen vidste noget bestemt. Der blev imidlertid anbefalet Forsigtighed i Ytringer derom, da man alt kunde spore urolige Bevægelser blandt Marinerne." Da han næste Dag fik Stabskætte berom og kom til Byen, hvor Alt var i Forvirring, hærmedes han i hølste Stad over en Kapitulation, som han havde tænkt sig meget fiern, da „Festningsværkerne vare aldeles ubefædige, Ilden fra Fæstningen intetsteds bragt til at tie, maaffee neppe en eneste Kanon var demontret, og Fienden kun havde virket ved et Bombardement, som jeg ikke kunde begribe var en gyldig Grund til at kapitulere, saa lange Fæstningens Forsvarsmidler ikke derved vare tilintetgjorte." I denne Stemning kom han over Kongens Nytorv, hvor Studenterkorplet stod opstillet. „Jeg indled mig," vedbivore han, „i Samtale med flere Studenter og foretog min Anførelse, i Begyndelsen med nogenlunde Kjølighed, men da jeg

stedse blev tvivlere, vakkede det Opmærksomhed. Flere trængte frem for at høre paa mig, ogsaa nogle af Korpletts Officierer kom til i samme Hensigt; jeg hilste dem, men led mig ikke derved afstrække, og i min Fortvivrelse undskyldte mig den Ytring: at Kapitulationen var Kammerlig og neberbragtig, og at Enhver, der havde hørt Deel deraf, fortjente at hænges. Dette å la lanternen syntes dog Nogle var vel stærkt og de søgte at b. skilde mine Grunde; disse maatte jeg da forsvare, hvilket bragte mig endnu mere i Varme. Jeg havde ingen anden Hensigt end at give mit betrangte Hjerte Lufts; jeg tænkte ikke paa Oprør eller at sidste Opstand, Kjøndt jeg muligen i den Stemning, hvori jeg da var, ikke vilde have været utilboerlig til Deeltagelse, om nogen havde givet Signalet, da jeg sikker havde anseet det som rigtigst baade mod Konge og Fædreland." — Ved hans Tilbagekomst til Batteriet ytrede Artilleriet sig tydeligt blandt Besætningen, og et engelsk Linieskib, der kom opseilende imod Batteriet og ikke langt fra samme lappede Anker, fremknyndte Revoltens Udbrud. Marinerne bragte Engellænderne et fleregange gjentaget Hurraaraa. Det første fik „det utydelige Udfald" at begive sig ned til dem. „Lange varede det ikke", siger han, „for en Marineer raabte: „Hast og Hurrah risen für die braven Engelländer die da kommen und von den verdammten Dänen zu befreien!" Neppe havde han udtalt, før Samtlige soingede deres Hatte og raabte: „Hurra! es leben die braven Engelländer, unser Befreyer!" Dette var mere end jeg formaante at bde. Jeg trak min Sabel og sagde ydrest opbragt: „Wer von Euch, verfluchten Hundern, noch ein einziger Wacht Hurrah, oder die braven Engelländer ruft, den haue ich den Augenblick nieder." Disse Ord gjorde sigttilkelig Virkning og der blev en almindelig Tausked. Havde jeg benyttet samme og strax jaget dem fra hinanden, som maaffee havde været gjerligt, vilde det Hefe have saaret et luffteligt Udfald og været gjemt. Men dette forsømte jeg, eller tænkte ikke derpaa for det var forsilbe, thi strax efter begyndte de indbyrdes at mumle, og efter saa Minutter isternede sig igen et almindeligt Hurra. Nu vilde jeg holde Ord og hugge den nærmest Staaende i Hovedet. Men min Sabel var for let, Hugget skvode blot hans Hat, gled af paa Hovedkallen og gik paa Siden ned gennem Dreet. Nu kreg den ene i Munden paa den anden: „Haut ihn nieder, schlagt ihn todt!" At tænke paa Flugt, om ogsaa samme var falden mig ind, vilde have været Uafstab, thi jeg

vilde saart" være bleven indhentet og modfaktret. Jeg fuggede derfor om mig af alle Kræfter, og tænkte paa intet uden at; fikke mig for ikke at blive omringet. Dog Partiet var alt for ulige. Jeg tabte i Ordeets første Forskand fleste mere Terrain og blev trykket ud mod Kanonen af Brøstværnet hvorpaa Kampen foregik, hvilket jeg søgte fæste at have i Mjuggen. Jeg solngede mig nu ud paa en Kanon, hvorfra jeg endelre fortalte denne forvirrede Kamp. Dog fra denne Position var jeg nar bleven nedstyrtet af en Haandspiger, der blev kastet efter mit Fode, men gav mig blot en lille Kontusion og tog min Hat med sig. Sandsynlig vilde dog denne Kamp have faaet et for mig uforbeholdt Udsald, thi flere Marinere sprang nu ned af Brøstværnet, for at ride mig ned af Kanonen, da Kommandanten, der var bleven opmærksom paa Alarmen ikke langt fra hans Bopæl sendte hele Bagten ud til min Assistance." Nu ophørte Striden, Kløndt Marineroagten uforbeholdent erklærede et at vilde hugge ind paa deres Kammerater; flere Officiere kom til og søgte at stille Gemtterne, og vor Fors. fik Orde at komme til Kommandanten. Denne befalede ham at begive sig paa sit Værelse og forholde sig rolig. Uagtet han siden maatte forstaa sig paa et Kammer for Marinerne, der vilde bryde Døren ind til ham, slap han for videre Angreb, og blev endelig, i en Sluppe, der blev roet af Kommandantens egne Slupprore, medens den største Deel af Mandkabet imidlertid var samlet paa den modsatte Side af Batteriet, landsat ved Nyhavnshoved, da man anfaae det usikkert ved Toldboden.

(Sutn. følger).

Kjøbenhavnspostens Nyheder.

I Tirsdags begynde den store Concurs om Guldmedaillerne ved Kunstakademiet. Efter Fundatsen afholdes den kun høret andet Aar. De Concurrerende maae, i særskilt afberlte Loger, efter Dggaet forfærdige en Esquisse, som de siden maae følge ved Udførelsen af deres Concursarbejder. Til at ubearbejde denne Esquisse er tilstaaet toende Dage og een Nat, i hvilken Tid Concurrenterne ikke maae forlade Logen uden under Dpfligt. Deres Antal skal laar

være 16, nemlig 5 Malere, 3 Billedhuggere og 8 Arkitekter, af hvilke dper. Malere 5000, Billeder og Blund og Billedhuggeren Hr. Christensen allerede baare vunden den mindste Guldmedaille. Opgaven for Malerne og Billedhuggere er denn. Gang taget af iste Kongernes Bog 17 Cap. 23 Værd: „Du Elias tog Børnet og førte det ned fra Gaalen i Pult og gav hans Moder det; og Elias sagde: Se: din Søn lever!" Den londs meget passende, da den ikke fortæer mange Figurer, og giver A ledning til at vise Hærs form af forfærdig Alder og Kjon, hvilket altid afgivet Kærlighed for ven unge Kunstner til at vise, at han kender Naturen i dens forfærdigheder, og han bryder tillige kan tilsværingerne en behagelig Variation i sit Arbejde. Opgaven har endnu toende vigtigere Fordele, nemlig, at den giver Anledning til at udtrykke Sindsbøvelgælle, (som at ved den et undgaet højere idealiske Forbringere (som at forestille en Gud Fader, en Kristus, Engle o. dsl.), paa hvilke ofte bealere, og høormget mere da et yngre Kunstner, let lide Stidbud. — Arkitekternes Opgave er en Markedsplads (omgivet af Bøgninger, med Boutikker, et Theater, ic.)

Af mærkelige Rejende opholde sig i denne Tid her i Græcen den paa Veien til Stockholm, med Familie og Suite, her til antomme nye franske Gesandt ved det svenske Hof, Greu Mouralembert; den fra Øverrige Rigsdage saa navntundige og tillige som forfatter kjendende Proost Greve Schwerin, der flere Gange er optraadt som Høvedet for den færdigere Deel af Oppositionen; den kjendte Astronom og Naturkundige Professor Ganstein, og Professor i Technologi en Lundsby, begge fra Christiania; og Generaladjutant Møller, Chef for det norske Søraadetscorp, fra Frederiksbavn.

Dampskibet Dania har nu heldig tilendebragt sine toende første Farter paa Kjøbenhavn og Aarhus. Paa Rejsuren fra sidstnævnte Sted blev det opholdt af haardt Veir, og ankom derfor først her paa Nyeen imorges Kl. 3½ hvorefter det Kl. 9, med 63 Passagerer, for første gang afsit til Børgen og Frederiks. Under detts Ophold i Kjøbenhavn foretog det i Søndags Gæstermiddag en Epiktour i det saakaldte Langerat til Blakke og dresta sidbøge, hvorved imidlertid — som af Kald. Avis erfaare — indtraf en heftig Styrtetegn, der noget indskrænkede de Epiktøendes Fornøjelse. — I samme Sted yttedes Frygt for at Dampfarten skulde stille Viimsfjorden ved den Indtagtstille, Sildefiskeriet skænker de flere Tusinder, som her finde Kæring ved Sildeens Fangst og Saltning. (At Sildeene, som det her anføres, ere blevene dorte fra Stans og Gøttenborgs Bugten er vist, men at dette er Keet inden nogen Dampfart her eksisterede, er ligesaa vist. Hvorvidt den fra Gotlands Kyster dorte Strømmede Far og de ved Hollands Kyst, siden Galtonia begynde sin Fart, i Antal afstagne Torsk, Hlynder og Kal lunne afgive advaarene Exempler i den navnte Hønsende vil Tiden vise. Interessant vilde det være at vide, om Dampfarten paa den linale Trade ogsaa der har havt Indflydelse paa Sjæretet?)

Dampbaadet Sjælland er nu, efter at have antaget sit forrige engelske Navn: Danby, paa ny kommen i Bæstform, og skal regelmæssig gaar mellem Hamborg og Glücksbadt.

Imorges Kl. 8 ankrede den norske Gabel-Corvette her paa Nyeen.

R j ø b e n h a v n s p o s t e n .

Udgiven af H. P. Liunge.

Nr. 55.

Tirsdagen den 10de Juli 1827.

1ste Hæftning.

Korrespondent, ifølge Kongelig allernaadigst Tilladelse, med Posten overalt i Danmark og Hertugdømmerne.

Skildringer af Kjøbenhavn.

III.

Mere om Kirsten Piils Kilde og Dyrehøgen.

(Sættet.)

Om den Tid, fra hvilken Dyrehøgen kan regne sine Sjøgletter og Fjalebodelunster, vitter Kjøbenhavns Skildringer, 1806, No. 77. Sj endnu beskæmte, i det at det her hedder, at „der for tove Aar siden (altsaa endnu hen i Fjersindstyverne (?)), i Dyrehøgen herkede næsten den samme Simplicitet som i vore daværende Sæber. Man tog derud for at indaante friere Luft og glæde sig i den romantiske Plønde Skov. En gammel Liniebåndser (udenfor Kildebetiden, Hof af Profession), som, uden at ydte andet end dreie sig tre til fire Gange omkring paa en slæp Line, bestandig raabte: „Geben Sie nun wohl Achtung!“ var den eneste Sjøgler man fandt her, og ham ansaa man for et Non plus ultra i Liniebåndserkunsten. Der var vel adskillige Spillemand her, som morede Kildegjæsterne med deres Spil, men det var ogsaa Alt.“ — Forvandlelsen til de mangehaandede Skuespil, Dyrehøgen alt i de første Aar af Faldemjænderne frembyd, synes her at være vel pludselig angioen; og den Simplicitet, Skildret omtaler, maa vist ialtsald sættes flere Decennier længer tilbage i Tiden.

Det kan ikke her være vort Hensigt at følge Dyrehøgens og dens Sjøgletteres Historie i de sidste Aar, eller at betegne de forskjellige Perioder for disses store eller mindre Flor, hvilken uden tvivl mere har grundet sig i tilfæ-

dige Omstændigheder, end i nogen Af- eller Tiltag i Kjøbenhavnerens Gang til at søge Moro i denne Hovedstadens eneste Feltforlystelse. At Dyrehøgen i de 4 Uger, som (med det sædvanlige Tillæg) udfyldte den saakaldte Kildebetid, endnu bestandig er Samlingspladsen saavel for Hovedstadens elegante Verden, hvis Eftermiddags-Promenader paa Bakken, for at see og sees, i den Tid gaafte høre til Søndagens Orden, som for Middelfstanden og de lavere og tjevnende Klasser, hos hvilke i det mindste en Kildebetid om Aaret regnes blandt Livets uomgængelige Fornødenheder — dette vide vi Alle. Endnu den Dag i Dag see vi ogsaa, at det forskrækkede er Krøblinger, Betlere af det laveste Slags og de udførligste Bierbøllere, der ved deres Sang og Musik her bestræbe sig for at afpresse Mængden, hvis Wine og Øren de uephørligt mætte, den Stjær, som Enhver langt villigere vilde yde, hvis han dermed kunde tilkjøbe sig deres Bortfjernelse; og man vil blandt Dyrehøgens Tætte, Stæder og Fjaleboder endnu forjævet søge Spor af Raffinement, eller endog blot Skin af Elegants i det ydre Væsen, hveris Armod og Udsæthed d. rimod kun altfor todelig udtale sig. Mængden af dem, der paa forskjellig Maade i Kildebetiden søge Erhverv i Dyrehøgen, vil man kunne bedømme, naar vi anse, at der iaar er blevet givet omtrent 300 Bevillinger til Kunstens Forevisning, Teltet holdt, Stæder til Besætning, Bierbøllerie og Sang &c.

Et vilde slutte disse Optegnelser med et Par Bemærkninger om de sidste Aars Sænkelse: Næst Aar i Dyrehøgen, hvilken vistnok afgiver en paafaldende Contrast til de Pilgrimstogter, man i de katolske Tider skal have anstillet til Kilden, og de Karagtsøvelser og Bønner, der endog her skulle være holdte. Istedetfor disse herker nu

i Almindelighed hele Matten igjennem Sværm og Stoi, Sang og Lyfthged; Syngerne ere i Bevægelse, Trampen og Dants lyder fra Dansestedterne, lystige Selvfæber drage om paa Balken og imellem Tælle og Brædskure, og de eneste Gubdomme, der kunne vente sig Høpling og Offer ere Bacchus og Venus Vulgivaga. At en Sankt Pansnat i Dyrerhaugen imidlertid ogsaa kan have sin Drister, og ikke er uden Interesse, naar den oplives af en talrig Mængde af saadanne Besøgende, der ei blot, som det hedder, gaar ud paa Sommerd, men søge Noerflud i Sang og anskandig Munterhed, er unagteligt. I de sidste Par Aar skal Sankt Pansnat i denne Henseende vel have været temmelig livløs og utyfligt; iaar aandede her derimod noget mere Munterhed. Fjere forskellige Selvfæber samlede sig nemlig fra Tid til anden ned ved Kilden og sang, hvorefter de Kæredis songende drage igjennem Skoven. Fjere Musici, hvis Kunstfærdighed dog stod i nogen Måbstand, til det sædvanlige Mærkeleer, man her er vant til at høre, holdt Musik ved Kilden hele Matten igjennem, og det blev af og til danset paa det urenfor den lagte Brædgulv. Syngerne nazt i fæsteværende Sang, deels under den sædvanlige tyrtiske Musik, deels under Besjærlig af Sang; og i det Hæle blev den herfænde Lyfthged, som denne Nat syntes at bringe Kildens Nøjade et ikke uværdigt Offer, Ingenfænde forfæret af Tællekastens vilde Tummel.

Canclliernad Bierfreunds Fata i Efteraarst

1807:

(Summet).

Uden Bopæst, ba Etabellet var besat af Fjenden, og ingenlunde veltillmode, vandrede vor Fors. en Stund omkring paa Gaderne, indtil han fik Mæ paa Statsminister Moltkes ældste Søn, der var en Ven af ham, fra den Tid han havde undervist hans yngre Bræder, som er Kavallerie Offitier, og gif op til ham. Her gav en Paarørende hans Bært et Wink om, at han skulde see at blive sin Gjæst quit jo før Jo heller, ba Rygtet gif, at denne var arresteret og formodentlig mistede livet. Den unge Moltke tilbød tværtimod Bierfreund Fristed hos sig, hvilket denne dog ikke

ville modtage, men gif ud i Byen for at erfare hvad der taltes om ham. „Jeg havde ikke gaart mange Strid,“ vedbliver han, „før jeg møtte Regiments-Adjutanten, Lieutenant Trepka, nu Kammerherre og Militair, Minister ved Forbundslogen i Frankfurt. Wi gif hinanden Imøde; han fortalte mig da, han havde den ubehagelige Dre dre at opløse og ufortøvet arrestere mig. Jeg spurgte om det var for Affæren, jeg om Formiddagen havde haat med Maxinerens paa 3 Kroners Batterie? Han benægtede det, og vidste intet bestemt om denne Sag, men aabenbarede mig, at Grundten, hvorfør jeg skulde arresteres, var overilse Udtryk, jeg Dagen tilforn havde brugt for en Drel Studenter om Kapitulationen, hvorover General Dielefeldt var best opbragt. Jeg fortalte ham, hvad jeg havde sagt, og vilde nu vide, hvad Følgerne vil kunde blive. Her til fik jeg kun det lidet trøstelige Svar: at jeg maatte være fattet paa at blive skutt, ba Krigsartillerne saffatte deens Straf ser det jeg havde begaet. Denne Dplykning gjorde mig ikke synderlig vel tilmode, men han søgte at oplive mit Mod ved at forsikker mig: jeg havde ikke sagt andet, end hvad enhver bras dansk Mand tænkte, og om jeg end skulde friske den usædige Skæbne at blive skutt, kunde jeg være forvisset om at blive betragtet af hele Kæmren med Agtelse. Var end denne Tale ikke tilstræktelig til at overbevise mig om, at min Lod var midlendsfærdig, bevirkede den dog, at jeg beslattede at faire bonne mine à mauvais jeu. Jeg fulgte med ham til Hovedbagten, hvor jeg afleverede min Sabel, og han gif. Men var jeg kommen forfæret til Hovedbagten, blev jeg der snart oplivet. Den vagthavende Kapitain var en velset Uretkæmren, der muligén bag sin Duff med Retsfærdigheds Symbal i Haanden kan have været en dygtig Mand, dog her, hvor Skjebnen havde andiist ham et Hjem for 24 Timer, havde han ikke hjemme. Stuen var fuld af Underoffitierer og mads bragte Arrestanter. Disse vare deels opstafte Landeværnsmand, deels rebelle eller i Forsøget at desertere vaagrædne Maxinere, der med Nidhed om at Galgen eller en Kugle ventede dem, bandede og truede paa Tryk, medens hine klankede og jærrede paa Danf, fortviulede over, at de nu nok aldrig meer kom hjem. Hvad han skulde gjøre, vidste den utyrtelige Kapitain ikke. Angesend Sved prelede paa hans Pande, og min Kærværlig tjente til at bringe ham albedt ubaf Fætning. Muligén han ved at see paa Maxinerne, hvor despræte de anstæde sig, troede at jeg som

Officers af samme Regiment vilde gjøre det endnu galere, naar jeg først fik begyndt; dog, hvor alvorlige end Omstændighederne vare, hvori jeg befandt mig, gottede jeg mig af ungdommelig Raahed over alt hvad jeg saar, og det var mig ikke muligt at bære mig for latter. Men snart fik Scenen en anden vending, og jeg fik for første Gang: mit Liv et ret haandgribeligt Bedrød, hvor usorligelig Pløen en Ting under visse Omstændigheder en bygtig Fuldmægtig er. — Vagtklokkeren traadte Ind. Med en Mine og Tone, som vilde have gjort Guden Mars selv Fre, udfærdte han Ordre til Høire og Venstre, og i et Nu var Alt som blæst bort og Gruen ryddelig. Med Høifighed traadte han hen til mig, og bad mig begive mig til mit Berømmelseskæb. — I Forbudsvagtskøret forblev vor Fost. nu flere Dage, og saaned ikke Selv. Irenlig læstede han sit Stil paa Hotel d'Angleterre, hvorfra hans Skjæbnes Afgjøreelse endelig kom. „Denne Bygning“ siger han, „opbevarede den Tid det Dyrbarste, Kjøbenhavn besad inden sine Volde, thi Forbudsbygningen var der opslaaet, hvor synligt end Valget af Stedet maatte synes, endog blot med Hensyn til Maalet. Et en saadan Skat maatte omhyggelig bevares, var naturligt; dens Beskyttelse blev anbetret Studenterkorpset, og denne unge Garde vilde den uskræbne Standhaftighed i at forsvare den anbetrede Høf, thi med Beundring betragtede jeg fra Binduret af min Arrest den Toer, hvormed Skildvagterne, behubende med faldet Bajonet deres procul, o procul este profani, bortviste Enhver, der ved at træde op paa Trostoirret, syntes at vilde nærme sig Murene. Rigtignok syntes det, som om Færrerne berinte enten maatte have været meget hængt, eller og ikke have megen Tillid til Færrerne derude, thi paaløbende var den Røngde Skildvægter, der stod saa nær, at de kunde række hinanden.“ — Endelig blev han den næste Eftermiddag skillet for Forbød. 4 Studenter afhørtes som Vidner, men da Ingen af dem omtalte de Udtryk, han mest søgte for, og Vidnerne ikke forekom ham overensstemmende i deres Forklaringer, gjorde han sig Haab om et lykkeligt Udfald. Dagen efter underrettede Auditoren, der havde ført Protocolen, ham imidlertid om, at han, hvis han blev skillet for en Krigsret, ei kunde undgaae at blive dømt til at Rydes. Efter Auditorens og Regimentschefens, Generalmajor Lemmings Raad og Forklaringer, lod Bierfreund sig endelig bevæge til at skrive et Brev til den Sidstnævnte

og beri bede ham tale hans Sag hos General Dielesfeldt. Det lykkedes at udvirke Pardon, og Bierfreund blev hentet til Generalen. De Studenter, der vare ertraadte som Vidner imod ham, vare tilføjede, men Een af dem modte kun. General Dielesfeldt oplæste nu hans Brev til Generalmajor Lemming, og holdt en Tale, hvorefter der, i Betragtning af Overhofmarschal Sauts Forbøn og Regimentschefens forberedte Vidnesbyrd, blev forkyndt ham Pardon og Sahsen ham tilbageskrevet. „Harde General Dielesfeldt,“ tilføjer Bierfreund, „kalder mig ene til sig og holdt en Formaningstale til mig forinden min Løsladelse, havde jeg med Taknemmelighed paafjernet hans Mennepekjærlighed ved ikke at lade et ungt Menneffe afslippe for en Ubesindighed, betænkligt af en Ingenlunde uadet Grund, da jeg ret vel sølte, der ikke vilde være blev den krummet et Haar paa hans Hoved, om han havde ladet gaar Dom over mig og denne erqvæde. Vel vilde, om dette Sidste var fæst, mange Sorger, jeg siden har haft, og endnu kan forestaae mig, være undgaaede; dog denne Betragtning kan ikke nedsette hans Handling's Værd. Var det ham imidlertid om at gjøre at vinde Hengivenhed, et Maal, der syntes at maatte være den velstankende Stær, vand ikke atvædes Ugegyldigt at epnaae hos Emaasolk, var han dengang ikke heldig i Valget af Vidnerne. Den i saa Manges Dervedeelse skeddne Ceremonie argrede mig overordentlig, men jeg beholdt endnu Fatning, saalange General Dielesfeldt var tilstede. Dog, da han var borte, gav jeg min Brede Løst og lagde det tilskeddende Vidne nogle Bitterheder, og derpaa, for dog at have en Gjenstand, paa hvilken jeg kunde ytte min Gærme, vilde jeg brække Klingen paa min Sabel, men denne vilde nu ligesaa libet søie min Villie som ved Affairen paa Batteriet. Hvor megen Umage jeg end gjorde mig, kunde jeg ikke faae dem til at springe, hvorpaa afsluttige tilskeddende Officere gik i Forbøn for den og den erholdt Pardon.“ — — —

Vi hade her kun at tilføje, at vor Forklatter endnu for Hændens Næmning af Sjælland atter tiltraadte sin Post ved Militair-Institutet. Om hans sidstgjorte Møde med General Dielesfeldt, der en Aften, Sommeren efter, som Fange i Citadellen, under Bierfreunds Forberedelse for et Par Timer, var bleven anvist et til denne interkommunikation overdraget Lokale, og hvormed denne saaledes ved sin Hjemkomst samme Aften, til sin store Forundring, traf paa sit Værelse — henvise vi til Skriften selv, hvis

Gjennemskning heelt og holbent fikket vil lønne Umagen for Ansøer, der ønsker sin Rødgjærrighed med Hensyn til dets Forsætter, hans Character, Elskjæne og Forhold, yderligere tilfredsstillet.

Rjøbenhavns Postens Nyheder.

I Søndags oplivedes Frederiksberg Hønge, som en Folge af Deres Majestæters høie Kærvarelse, af et langt talrigere Antal af Besøgende end hidtil; og det behøvedes Kærhøfligsame at foretage en Opstilling af Kanalen. Forsuden den sædvanlige Musik ved Støttet var der placeret et Musikkorps ved Refraichissements-Pavillonen; denne var om Aftenen smagfuldt oplyst, og Deres Majestæters Navnetræk lastes i Transparent.

Den bekjendte driftige og agtede Embedsmand Amtmand Jørgen i Thilsted, har, ved en Kundgjørelse i Thilsted Avis, meddeelt at fornøden Oplysning, for at sietne den Skjæde, en anonym Spørger i Randers Avis har søgt at kaste paa hans Embedsførelse, i Anledning af den ham overdragne Uddeeling af de af Hans Majestæt til de Wandlibte i Agger Sogn skjædede Fernquantiteter. Man ser heraf blandt andet ogsaa, „at Agger Sogn ved den dem af den hele Nation beviste overtordentlige Gædder, været saa lidet udsat for Mangel, at Fattigcommissionsen kun har forlangt 77 Rbd. 85 ø. Sølvs udbetalt af de 157 Rbd. Sølvs og 136 Rbd. Sølv, som Studenterforeningen havde skjædede til de Wandlibte i Sognet, og begjært, at de øvrige maatte blive indbetaende i Amtstuen til mere trangende Lieder, ja tilbigere forlangt, at den maatte udlænes til Besørgelig Sogns Fattigvæsen, ligesom den og begjært Kornvare oplagte, indtil det kunde vorde bestemt, hvor meget der skulde uddelles og hvor meget der skal oplægges.“

— Den anonyme Spørger har Amtmanden forgjæves søgt at opbæ. „I Thilsted Amt,“ siger han, „gives in. en Salgsmøddere,“ og Alt, hvad han har kunnet faae at vide, er, at Spørgsmaalet, af Kammeraad Just (Med. af Wb. Samlet) er sendt til Med. af Randers Avis, med Anmodning om

Indrykkelse; samt at det skal være indløbet til Sr. Kammeraadens i hans Kravarelse, fra en Mand i Bøen, kan ikke kjendes, og som skal have modtaget det af en Kærlig. Saafermt han opbæges, loerer Amtmanden, at han „enten skal sælge Demmen over sig selv i det samme W. ab, hvori han har villet denuncere ham, eller som Pasquillant modtage sin Dom ved Retten.“

Baudouille-Selskabet havde iafte næsten fuldt Huud til dets første Forestilling af den af Sr. Dr. Seiberg bearbejdede Baudouille: „Kærligheds-Drømme,“ hvori Mb. Werschal skæddes sig tilroeg sig Opmærksomhed og Bifald for sin Fremstilling af den høit vanskelige Svingjængestene. De iforveien gløne Sønne og Declamationsnummere, af hvilke fornemmelig den i Kostume sjungne Terce af Agander og Pagander vandt meget Bifald, bitroeg upaatvivelig ogsaa deres til at hidbrage Publikum, til høit Bequemmelighed der ogsaa denne Aften var truffet den hretsklands nye Forankaltning, at Billederne under Forestillingen kunde erholdes omhytke imod andre, saavel til Plaster som Loger, hvis Pris stod i Forhold med, eller var under den, man havde betalt; ligesom i det Frie Betalingen for Loger og Logeplaster var billigere ansat end hidtil. — Paa Torsdag opførte dette Selskab igjen samme Baudouille, tilligemed „Geert Westphaler“ i 1 Act, og som Intermezzo imellem Stykkerne: „De tybste Skædderfjende paa deres Bærsked,“ som i Quartcordium, som udsøret i Kostume. — Til en sølgenes Forestilling, den 19de dennes, kan efter Forlydende ventet opført en ny original Baudouille: „Attestat og Forlovelse.“

Fra det Offentlige Side har Opmærksomheden i den tilbigere Tid ogsaa været henvendt paa mindre architectoniske Færetager, der kunde bidrage til Høvedskadens Fortjænnelse. Saaledes har man set, at det til Høvedsvagten hørende Terrain udenfor samme, er blevet omgivet med et tilbedes nyt Jerngitter, ligesom ogsaa 3de nye Kanoner der ere blæns opplantede, og Fontainen paa Sammetoren er i disse Dage undergaaet en Reparation, til hvilken Hensigt Figuren har været nedtaget. — Denne Fontaine blev opsat i Christlan den 4de sidste Regjeringstid, har siden, især i den tilbigere Tid, oftere behøvet Istandskællelse, og isædes, fornemmelig med Hensyn til selve Wandstrakterne, og de høppige Standsninger af Springet, nu at faae meget tilbæge for hvad den oprindelig har været.

Afsade Statsminister Raas's Gaard i Amaliegaden er i disse Dage underhaanden bleven solgt til Sr. Grosfæter M. J. Nider; som det hedder for 22000 Rbd. rdt Sølv. I Morges Kl. 8 ankrede her paa Rheden den danske Gadelbrig, under Capitain Riids Commando, efter at være retourneret fra dens nordlige Vællsestour; om 3 Dage afsaaer den igjen til Høvedsøen.

Kællelse. I f. No. sidste Side, 2 Sp. l. 27 Raar Nidri ger. 170: jultjette.

For dette Blad, som tilbringes Abonnenterne tomdige Sange om Igen, for i Rbd. 48 ø. S. og I. kvartaliter, tegner man sig paa Hjøved af Høvedsøen og Gøvedsøen No. 8 i Stuen, hvor ogsaa Biderig til Bladet vedes atkrævede.

Trykt i D. J. Bendixens Bogtrykkeri.

Almindeligt Skov- og Dyrehavsblad.

1842.

N° 1.

Onsdagen
den 8de Juni.

Redigeret, udgivet og forlagt
af Student **Arbøe Mahler.**

Pris overalt i Dyrehaven

4 Rigsbankskilling.

Mel. Kæce, quam bonum etc.

En bært med allens Politik!
Den gjør dog ikkun gnaven;
Var det ei bedre, man sig fik
En Tour til Dyrehaven?

All verler, saa det er en Gen;
Det skiller ud det Gamle;
Men salig Kirsten Pii! endnu
Aan Jøll til Aikten samle.

Da Visje sele Rejsestj
Og for en Skovfart grue,
Jeg bringer dem det gamle Noe
Requemt i deres Stue.

Ger dem, der komme selv Perud,
Har-Bladet og en Side;
Ihi Haadet er et Eljernesud,
Grindring det Solide.

Jeg stiller op mit Perspektiv,
Ei herer jeg lover:
Lidt Skjæmt kun i vort Hverdageliv,
Som Jagen harnes over.

Vel! Følg mig da til Kirstens Væld,
Saa styrker og husvæler; —
Har Jøll betalt først Statens Gjeld,
Naf Staten vgr betaler.

Vi all,aa vrb et godt Dumeur
Ber Reise nu begynde,
Ej Minuterbed er den Couleur,
Vi fremfør alle yude.

—♦♦♦♦—

Charivari.

 Vermedelt seilagtig Beregning af Manu-
skript, som forhaabentlig ikke i den Grad vil ind-
træffe østere, hvis vi blive lidt gamle i Tøiet, har
Redactionen maattet afstorte denne Rubrik, saa at der
kun er sejnet en sparsom Plads til nedenstaaende —
som Læseren selv vil indsee — aldeles uomgængelig
nødvendige Artikler. Var det faldet os ind, at „Cor-
saren“ i Fredags kunde have haft Brug for et „Par
Spaller, skulde vi med Hermeiclsje have forstruffet
denne ver høitærede Samtidige.

Dedication.

Digteren, Kunstsritikeren, Kshetikeren,
Stribenten, Nævnjæntten, Studenten,
S. audiosus juris Trop!

Hvis lykkelige Geni (Ja, jeg paastaar det offentlig) har*) undfanget den dristige Idee, jeg uværbig drifter mig til at optage og realisere, være de første tre Nr. af dette Blad — hvis Udgivelsen ferresten bliver mig mulig — tilegnet med pligtlykkelig Opmærksomhed af Red.

confrater, musarum alumnus,
Stud. rerum novarum.

Prisbøvgave.

Da det lader til at Dedicationer igjen ville komme i Møden, har Red. været betænkt paa at tilegne hvert Nie eller Ate Nummer til forskjellige udmærkede eller hvistaaende Mænd. Deslige Navne kunne muligen være til Anbefaling for Bladet, allensals hjælpe de til at fylde en Spalte, og koste ikke megen Bønselighed at erholde, naar man blot har en Hof- og Statskalender ved Haanden. Da man imidlertid kan være mere eller mindre heldig i Valget af disse Navne, troe vi det hensigtsmæssigt at aabne en almindelig Concurrence i denne Henseende, og udsætte herved en Prisbelønning af 3 Rigsbanmark for den bedste Dedication til næste Gang.

Vedig Tjeneste.

Enteel litterære Læs- og Lediggjængere kunne faae fast og stadig Ansættelse hos „Stovbladet“ Redaction i Dyrehavstiden, hvis Bladet kommer til at gaae. NB. uden gode og paalidelige Anbefalinger i begge Henseender nyttet det intet at melde sig.

*) Jeg kan nemlig ikke faae det i mit Hoved, at denne eminente Idee skulde kunne tilhøre nogen Anden end Hr. Trop. Jeg antager, at Bønselighed, der altid er virkelig store Manders Karakteristikk, eller en lignende Grund har bevæget Hr. Trop til at færdelge Sagens rette Sammenhang, naar han har talt derom til Andre. At Stovblads-Ideen tilskrives afdøde Prysling protesterer jeg aldeles imod.

Skovbladet's Væsen og Værd.

Forst efterat Stoven har erholdt alle sine andre Blade, udfolder dette Blad sig i al Bønselighed for det Stov- og Bladslæsende Publicum. Dets Udgiver har ikke fundet det påsende at komme

Naturen i Forløbet. — Heller ikke i Henseende til en længere Blomstringstid ågter dette Blad at concurrere med sine Søstre i Stoven; de ville staae i deres fulde Flor endnu længe efterat dette har mistet sin — hvis det ferresten maatte være saa lykkelig at ønaae nogen. Nærværende „Stov- og Dyrehavstid“ indskrænker sig alene til Dyrehavstiden, og dets Existens er saaledes kun meget kort; men den er tillige usikker og ubestemt. Usikker, fordi den berøer paa Publicum, og Publicum skal ikke være til at stole paa; ubestemt, fordi den er beregnet paa Dyrehavstiden, og Dyrehavstiden afhænger igjen af Verilighets Bønselighed, Forstøvens Bønseligheder og tildeels maastee af Bestyrelsen for Gjentofte Hospital.

Imidlertid vil Stovbladet's Redaction anstrænge sig med uførtroden Glid og benyttede Dyrehavstiden — den blive nu kort eller lang, ter eller sugtig — til at lade udkomme en fortløbende Række af 12 Blade som dette, d. v. s. af lignende Format, Tendens og Indhold — ifkun langt morsommere, efterhaanden som vi komme mere ind i Dyrehavstiden.

Man tilklæder sig derfor i al Bønselighed og Oprigtighed at tilraade ikke blot alle Bladyndere, men overhovedet alle Menneker at forskaffe sig disse Blade. Udgangen staaer aaben for Alle og Enhver uden Hensyn til Navn, Stand, Alder, Kjen eller deslige Forhold, som ellers pleie at komme i Betragtning, og for at give et glimrende Exempel paa vor uendelige Bønselighed mod Publicum, ved saameget muligt at rette os efter Enhvers eiendommelige Smag og Bønselighed, har Redactionen ladet det være sig magtpaaliggende at udtænke endogaa en dobbelt Maade, paa hvilken nærværende Blade ville være at erholde.

Til særegen Bequemmelighed for den agtbare Deel af Publicum, som ønsker at betale Alt frax og contant ved Modtagelsen, er der nemlig truffet den sindrige Foranstaltning, at Bladene efterhaanden som de springe ud, uden Vanskelighed kunne faaes tilkjøbt enkeltviis, saavel hos Boghandlerne her i Byen, som hos dertil antagne Comissionærer og Skovblads-Budde udenfor Portene og i Skoven, — blot man vil have den Oebhed at afleilige sig med Haanden i Lommen efter 4 Skilling. Denne simple og ligefremme Maate at erholde Bladet paa, har sine særegne Behageligheder og fortjener ikke nøjsom at anbefales.

Hvem det derimod conuenerer bedre at betale en heel Regning paa engang end idelig at have smaa Udtællinger af Smaapenge, dem raade vi til uforkøbet at abonnere hos Boghandlerne, hvorefter Skovbladet bestandig vil blive frit tilbragt i Huset lige saa frisk og duftende som det kommer fra Trykkeriet. Den hele Regning, en Abonnent har at betale, bliver kun 3 R. Skulde der i Dyrehavstidens Løb udkomme Extranumere, skal Abonnenterne faae dem gratis. Endnu en Fortælling har Skovbladets Redaction været betænkt paa at tilstaae sine Abonnenter, den nemlig, at de kunne faae Avertissementer og Bekjendtgørelser, som angaae Skove, Strandveien eller Proerne (hvilke vi paa en Maate regne med til Skoven, om Sommeren) frit optagne i Bladet.

Vi berolige os nu i det Haab at have sagt saameget og givet saamegen Opsyning om Skovbladets Væsen og Værd, som det foreløbig er nødvendigt. Det høistærkede Publicum kan nu behageligst gjøre hvad det vil, enten kjøbe Bladet numerøviis, eller abonnere paa det Hele eller gjere

begge. Dele, eller ingen af Delene — dog det Sidste maa det allerhøjest lade være.

Skovskizzer.

(En Novelle.)

Charlottenlund 1840.

Det var i Begyndelsen af Dyrehavstiden, en Sondagsten, der var saa propfuldt af Mennesker baate i Dyrehaven og i Charlottenlund, at man næsten skulde troe det var efter formelig Tilsigelse samtlige Kjøbenhavn og samtlige dens Omegn Beboere havde indfundet sig for at give Møde i Skoven. Der var Folk af alle Stænder og Klasser. Dampskibene, der kunne betragtes som det bedre Publicum for Tiden meest yndede Skovbefordringsmiddel, skulde denne Dag have været saa overløstede med Passagerer, at det næsten var veslerligt at være ombord; idetmindste skal det fra Langelinie have taget sig heel farligt ud at see det lille „Bellevue“ synke Tomme for Tomme for hver nogenlunde vægtig Person, der entrede op fra Kærgaardene. En tyk, svær Mand som lyffeligiøis et Par Minuter for seent;

var han kommet med ombord, vilde det slakkede „Bellevue“ upaatvilelig være sunket. — Strand-

veien myrkede af uoverstuelige Menneskemaal r saavel tilføds som tilvogns og tilhest, og endtløst Alle bevægede sig i een Retning, nemlig udad mod Skoven, var det dog vanskeligt at komme frem. Det var næsten en Umulighed at faae Plads paa en Vogn, saadan en Kist var der en „Kaffemøllerne“, og saadan en Trængsel paa Hølderpladserne; ja man kunde med Høie sige man var godt sluppet derfra, naar man blot beheldt uegenlunde hele Lemmer og ikke altsedes iturene Klæder; thi en forsluuet Arm, en Klænge i Kjøle eller Meenklæder, et Par Buler i Hatten eller en sønderknuust Taa vilde det under disse Omstændigheder have været Smaalighed at regne for Meget.

Denne umaatelige Sammenstimlen og Kist, jeg kan sige Slagsmaal, som der var om Vognene, havde sin Grund ikke blot deri, at Skovgjæsternes Mængde idag var langt større end ellers, men tillige i den Omstændighed, at „Kaffemøllerne“ Antal var meget lidet; thi Sommeren 1810 var, som bekjendt, meget regnsald, og selv den Søndag, med hvis Aften vi begynde denne Fortælling, havde det regnet hele Formiddagen og først ved Middagstid klarede det op og blev det deiligste Solskin og yndigste Sommerveir, Regnen kunde enste sig. Men paa Eftermiddagen var Himlen saa reen og klar, Luften saa ferfriskende og oplyvende, Træerne udenfor Borsen og Helliggeistes Kirke saa grønne og livlige, og Brostenene tillige rene og tørre, at Alt tilsammentaget maatte indeholde en fer hver ægte Kjøbenhavnner, fast nimmotstaelig Dvsfordring til at tage i Skoven, eller dog idetmindste bevæge sig udaf Porten.

Imidlertid kunde det synes som Veiret idag spillede Skovgjæsterne et suibdt Krigspuds og kofkede dem i Falden; thi henad Aftenen trak nogle flemme Skyer op i Nordost og gjorde ad-

skillige smaae Manøvrer i Luften, men uaffiret iøvrigt deres Bevægelser bag Høreen, indtil Solen gik ned og Tindmørket gav Himlen den fornødne Dunkelhed, da havde de Uveirshøien igjen Hevretet ideiret, trak sig tættere sammen og ufspradte sit regnsvangre Net over Dyrehaven og Charlottenlund.

Det var en naturlig Folge af det overvæltedes store Antal Mennesker, som idag var i Skoven, at Teltene maatte være godt besegte, og at det fer de Herrer Værter og Værtinder maatte være en god Dag. I Matam N.'s Telt vare alle Borde besatte og kun et enkelt Couvert hist her stod endnu aabent. Ved det lille Bord til venstre, øverst rype ved Skjærken, sadde tre Herrer, som syntes at have valgt denne Plads af Galanteri mod Dvsordningepigen for saameget muligt at lette hende Transporten af Epise og Drifkerarer. De havde frøist ret antagelig, drukket fire fem Glas Petit Bourgoigne og vare nu ifærd med at temme en Bolle afbrændt Netviin, hvori beherig Tilsetning af gammel Cognac. De vare derfer niuntre og lystige, deres Tale noget høireflet og deres Sprog temmelig frit, fer ikke at sige frist

„Du mener altsaa“ — sagde den Gne, idet han lænede sig tilbage paa Stolen og slog Armen over kors — „at det endnu skulde være fer tidligt at begive sig i det Indre af Skoven og begynde at udfolde sin Virksomhed. Jeg holder dog fer, det er bedre at tage Tingen lidt betids og arbejde medens det endnu er Dag, støttende mig paa Apostelsens Ord: „der kommer en Nat, da man ikke mere kan arbejde.“

„Vi have jo Aftenen fer os,“ svarede den Anden, som sad ligesoverfor med Ryggen mod Teltvæggen. „Hold Du nu først fer med nok en Bolle, Sandom! og udfold din Virksomhed paa den Maade!“

„Naturligvis!“ iflemmede den Tredie „Santom giver en ny Bolle, det er rigtigt!“

„Wille! Jomfru Wille!“ raabte han, der sad med Nyggen med Teltvæggen — Jergensen — „Hør, lille Wille! vil De ukeilige Dem hen til den Herre, som sidder der og læner sig tilbage paa Stolen, han har sandsynligvis Noget at sige Dem.“

„Dunster De Noget, Hr. Santom?“ spurgte Wille. „Jeg er ganske til Tjeneste.“

„Ja det er desværre bekendt nok!“ svarede Santom. „Vi skulle have mere Punsch eller Biin, hvad der er; De kender jo nok Møsten?“

Spovartningepigen tog Bollen og gif ud.

„Det er ubodelig Skade.“ begyndte Jergensen, „at mangen god og findrig Elit fra den klassiske Tid er gaaet saa aldeles tabt nuomstunder, at man ikke engang tør haabe en Gjenindførelse. Jeg tænker netop paa de Gamles uovertraffelige Geni til at tilveiebringe Afvexling og udfylde Mellemrummene ved deres Epise og Driftgilder. Hver passende vilde det saaledes ikke være at benytte narværende Ophold til at spille Lærninger. Men der er naturligvis ikke et Menneske i hele Skoleu, som har været saa betænksom at forsyne sig med et saadant Epil.“

„Nei, desværre!“ svarede Melhoff — dette var den tredie Herres Navn — „Ubetænksomhed er et karakteristisk Særkende for den moderne Tid.“

„Man kunde dog spørge sig for,“ yttrede Santom, „om Ingen maaskee ved et Tilfælde eller saa at sige af en Feiltagelse skulde være forsynet med Lærninger. Jeg mener just ikke, man skulde spørge overskydt i Teltet, men Du, Melhoff! kunde maaskee passende gjøre ham, der sidder lige bag dig, det ligefremme Spørgsmaal, om han ikke skulde see sig istand til at laane os et Par Lærninger. Han ser mig ud til at være

Beendreier, og, som sagt, det var dog muligt, allensfald er det dog et Spørgsmaal værdt; man kan jo ikke faa andet end Nei.“

„Ja spørg ham ad, Melhoff! Du sidder ham nærmest,“ sagde Jergensen.

„Nei, spørg ham selv ad!“ svarede Melhoff Jergensen reiste sig da med en vis eiedømmelig, nekladende Værdighed, bukkede meget jirligt for den Fremmede, og udferte sit Hverv saaledes:

„Uden Fortrydelse, min Herre! De skulde ikke være i Besiddelse af Lærninger?“

„Hvad behøver?“

„Lærninger! ... Jeg spørger, om De ikke har et Par Lærninger?“

„Lærninger! ... Nei...“

„De skal faae dem meget snart tilbage, blot De vil overlade os dem en ti Minuter.“

„Lærninger?“ gjentog Manden i en noget fornærmet Tone. „Hvad vil De lenne til mig om Lærninger? Jeg har ingen Lærninger. Hvad skal det betyde?“

„Herregud, min kjære Mand, er det nu at spørge om Betydningen af et saa simpelt og ligefremt Spørgsmaal. Jeg beder Dem paa en

høflig Raade om at overlade os et Par Terninger, og det gjør mig ondt at høre, De ingen har. De er altsaa undskyldt. Tag det ikke ilde op." Jørgensen bukkede atter meget jirligt og vilte gaar.

"So det gier jeg", foer den Fremmede op i en meget forbittret Tone.

"Hvorledes?" — svarede Jørgensen med største Rolighed — "De tager det ilde op, at De er undskyldt?"

"Ja vist" — svarede Melhoff idet han vendte sig halvt om til Manden, der sad bagved ham, men rettede sin Tale til Jørgensen. "Manden tager det ilde op at han er undskyldt med Hensyn til at laane os de forlangte Terninger, det vil sige med andre Ord: det ærgrer ham, eller han fortryder, at han just idag skal have glemt at faae nogle med, og altsaa ikke kan have den Fornøielse at kunne vise os en ikke uvigtig Tjeneste."

Santom og Jørgensen, som under denne Replik havde sat sig tilbage paa sin Plads, udbrøde i en hjertelig Latter. Melhoff vendte den Fremmede Ryggen, og idet han nikkede til begge sine Venner, tog han sit Glas, klinkede med dem og utbrød: "Frisk Mod, mine Herrer! Vi maa ikke late os forknytte fordi dette første forelobige Forsøg paa at gjenindføre kladde Skille har havt et mindre heldigt Udfald. Terningerne leve! De leve op paa ny, de gjenindsættes i deres naturlige Rettigheder, Terningernes Slaaf!"

De tre Sviregaster tomte deres Glas, mindede Dyrvarningspigen om at skynde sig med den Bolle, der var bestilt, begyndte en ny Samtale, og lode som Intet var forefaldet imellem dem og Dyrvarningspigen ved Siden af. Denne derimod sad endnu og smaaithjeldte for sig selv, beklagede sig for de andre Gæster og lod Ord falde som Laps, Windbeutel etc. "Na hvad" sagde en Anden ved samme Bord "de have vel drukket lidt vel

meget?" — "Ja vist, de har drukket for meget," gjentog den Første. "Det er mærkeligt" tog Santom Ordet i Anledning af disse temmelig lydlig og tydelig udtalte Hentydninger, "hvor ofte man har Leilighed til at sande den bibelske Sætning, at man for seer Eljæven i Næstens Dø og Bjælken i sit eget. Saaledes berolige nu Spidsborgerne derhenne sig ved den Forudsætning, at vi have drukket for meget, uden at det falder dem ind, at Feilen egentlig stikker deri, at de selv have drukket for lidt. Jeg troer, Gud hjælpe mig, ikke der er fortæret for en Mark Spiritus ved hele Bordet her bag ved."

I dette Øieblik hørtes en vældig Susen i Trærnes Toppe, et heftigt Windpust strømmede ind gennem de aabenstaaende Klosterre og fystede det hele Telt, adskillige Lyg sluktedes, de andre flammede voldsomt, Episcoplerne slagrede hid og did, og det hele Telt rystede og bævede paa det forferdeligste. Regnen styrtede strømmende ned og Draabernes Fald var saa stærkt, at de truede med at gjennebrude Tæppet.

"Hm, det var Veier!" sagde Santom og betragtede med et Smil de forsamlede Gæsters forbausede Physiognomier ved dette uventede Uveir-udbrud.

"Saa gid den lebendige Crocodil" — utbrød Melhoff — "maatte fare i Mille, Madamen og hele Dyrvarningsøklersket, saa de smøle med at varme vor nobtorfrige Punsch! Nu faae vi den jo edelagt af Regnvaand. Hør, Santom! Du er min Ven og sidder Udgangen nærmest, spring ud og forklar dem, at de skal hælde en Regnskærm over Vollen, naar den kommer, ellers bliver jo Punschens udrikkelig."

"Ja!" sagde Santom idet han reiste sig for at efterkomme sin Vends betænksumme Dyrvarningsforbring, "hvís der kommer en Draabe af Verheres Vand i, foruden det der er i Binen og

Cognac'en i Korveien, saa sværger jeg ved Styr og Mastron og hvad der ellers falder mig ind, at Madamen skal komme til at erstatte os det med paur Cognac."

Mcdens Sandom var ude at røgte sit Grinde hos Madamen, trængte Foll flareviss ind i Teltet og det blev saa overfyldt af Gjæster, at det selv for de smidige Dpvarningepiger var umuligt at bane sig Wei og komme frem til Hovedindgangen. Derst oppo ved Skænken var det eneste Sted, hvor der endnu en kort Tid var en sparsom Plads tilovers, men ogsaa denne indtoges i næste Dieblit af et Skæng unge Herrer, som kom ind ad Bagdøren, beholdt Hattene paa, Eigarrerne i Munden, og stillede sig i en Halskreds om Disken, idet de med Brosfighed forlangte forskjellige Forfriskninger og samtidig gjorde Cour til den ret hounne Emilie. Sandom viste sig omsider i Bagdøren, fulgt af en ny, uhyre ljon Dpvarningepige, som bar den flammende Punschebolle og angstelig saae sig om for at finde Plads til at komme frem. „Rykker De ikke lidt tilside! Er De ikke saa god at give lidt Plads!“ bad hun med en særdeles behagelig Etimme, men uden at man syntes tilboelig til at reflectere paa hendes Bon. „For Pøkker!“ sagde Sandom idet han stjød et Par Herrer tilside og hævde sin Stok iveiret, „Id eg Sværd har dog ellers altid været et temmelig probat Mittel til at bane sig Wei paa, helst i et Beværningstelt, skulde man troe. Værsto! Værsto!“

Samtidig med det ovennævnte Celstak af Herrer, som nylig var kommen ind ad Bagdøren og strax havde posteret sig omkring Disken, indtraadte et temmelig hoit, særdeles hønt ungt Menneffe, der i Physiognomi, Holdning, Manerer og Paaklædning havde noget særdeles Behageligt og Unbefalende. Han var gaaet lidt frem i Teltet, havde taget sin Hat af, fastet sin Ei-

gar bort og traakt Ilden ud med Foden, og lod netop nu sine smulle og livlige Dine glide rundt om i Teltet med et eicdommeligt melancholisk, men velskæbende Blik, da Sandoms og den brændende Bolles Indtræden tildrog sig hans Dpmærksomhed og ledede hans Blik hen til det Bord, hvor Jorgensen og Melhoff havde deres Sæde, og hvor de netop nu ved allehaande Fagter og Gebærder udtrykte deres Glæde over den med Længsel forventede Bolles Ankomst. Jorgensen saae just ogsaa hen paa det unge Menneffe og kjendte ham. De hilsede hinanden med: „Godaften, Hr. Jorgensen!“ „Godaften Hr. Brein!“ Der hortes et svagt fra quindelige Læber umistjendelig hidrørende Skrig som af Overraskelse eller Forsærbelse, men der var Ingen, der agtede videre herpaa.

„Hvem var det, Du hilste, Jorgensen?“ Spurgte Melhoff, idet han plirede med Dinene og saae gjennem Brillerne henad den Kant, hvorfra den sidste Hilsen syntes at komme. Melhoff seer nemlig daarligt, er nærsynet og gaaer altid med Briller.

Men Jorgensen glemte sit Svar og Melhoff glemte sit Sporgsmaal af Forbauselse over det, som foregik. Han havde tabt Bolten og den spirituose Flamme havde endog antændt hendes Forklæde, hvilket dog strax blev slukket. Smaa blaaligrøde Ildstrømme saaes for et Dieblit at krybse rundt imellem Stovgjæsternes Fodder. Forvirringen var saa stor, at Spogefuglene forsømte det passende Moment til at raabe Brand, hvilket Ilden angreb dem uhyre. Men det Smulkeste i hele dette lille Tableau var unægtelig den overordenlig ljonne Pige, som stod der som en Marmorstatue, bleg, nedslaaet og fortabt, indtil Emilie og Madam R — den Sidste ved en temmelig alvorlig Behreidelse, bragte hende til sig selv og ud af Teltet. Madam R. vrebagtige Hestighed blev betydelig formildet, da Sandom betalte den

spilte Punsch og Vodka og Tallærenen, og han lovede at skynde sig dobbelt med Tilsætningen af en ny Velle.

„Hvad Satau, Du!“ — sagte Melhoff til Sandom, saasnart denne kom tilbage til sin Plads — „det var jo Hanne Poulsen?“

„Det er en uforlignelig Pige!“ svarede Sandom bekræftende.

„Hun er“ — bandede Melhoff igjen „for god til at være Dvortningepige i et Telt.“

„S To,“ sagde Jørgensen, „hvide ogsaa al Verdens Piger.“

„Ja,“ svarede Sandom, „naar du giver Tid til vi faae nogen mere Punsch og jeg faaer Tungen paagled, skal jeg fortælle Dig hendes Historie.“

Efter saa Minuters Forløb bar Madam R i egen Person en frisk Velle ind paa Bordet.

„Nu videre!“ sagde Melhoff og greb om sit Glas. De tre Venner fylgte deres Glas, klinkete ganske sagte og drak Derpaa begyndte de en ny Samtale og drak atter. Saaledes fortsatte de deres begyndte Værf.

(Fortsættelsen bliver jo længere jo interessantere.)

 Redactionen gjør Regning paa at bettes med velvillige Bidrag, og Forfatterne kunne gjøre Regning paa velvilligt Honorar, som uepheldelig bliver udbetalt. Man behager desangaaende at henvende sig til Bladets Boghldr. eller Comisj. som modtage alle portofri Skrivelser til „Skovbladets Red.“ Det vil nu vise sig, om Regn af os gjør Regning uden Værf.

 Paa dette Blad, hvoraf udkommer ialt 12 Nr. i Dyrhøsttiden, modtages Subscription à 3 Mk. hos de vigtigste Boghandlere heri Byen, hos hvem tillige enkelte Nr. sælges for 4 Sk.

Fremdeles erholdes Bladet numeris hos efternavnte Commissionærer: — Paa Løstbøden: Løstbøden Nr. 22 i Stuen hos Marquer Brun. — Paa Christianshavn: Bogbinderne Mad. Liebe, Pregegade Nr. 4. — Paa Veien near Vesterport: Løstbøden Svendsen, Salmeret Nr. 62 ligeover for Veierbeden. — Vartshuusholder J. Svendsen, Vesterbro Nr. 77 Litt D ligeoverfor Næstebøden. — Eltapperente Mad. Allerichs Vesterbro Nr. 36 i Nærheden af Jernporten. — Bredbager Halleby, Frederiksberg Pæres Alleegade Nr. 9. — Paa Veien udad Nørreport: Urtelægger Daae, Hjernet af Frederiksberggade og Nørreveld. — Eltapper S. Andersen, Hjernet af Farinagøveien og Nørrebro. — Løstbøden Hansen, Hjernet af Blegdamsveien og Nørrebro. — Paa Veien udad Østerport: Madam Poulsen, Ny Østergade Nr. 15. Strar ved Østerport — Vartshuusholder J. N. Hansen paa Alleenst — Vartshuusbolter N. Christensen, Østerbro Nr. 113 Litt. B. — Charlottenlund: Madam Schæffer. — Lyngby: Bogbinder Hjort paa Kongeveien i Nærheden af Apotheket.

Trykningen ere af **Hind.**

Trykt hos J. G. Salomon i Kjøbenhavn.

Almindeligt Skov- og Dyrehavsblad.

1842.

N° 2.

Onsdagen
den 15de Juni.

Redigeret, udgivet og forlagt
af Student Arboe Mähler.

Pris overalt i Dyrehaven

4 Rigobankstilling.

Uil Skoven!

Mel. af Capriciosa „Her i det Grønne“ etc.

Daarvinde luste,
Blomsterne luste,
Etoven sin Lovsal hvalber grøn.
Eolen med Straaler
Synskrebsen maaler,
Litter til Blomsten ned i Lon.
Her kan Liv og Livets Glæde trives:
Denne Scene burde dog oplives;
Her et deiligt Lykspil kunde gives
Midt i Naturens fortryllende Skjod.

Ja, jeg tør love,
Enge og Elove
Skulle belives af en Flok
Piger og Renet,
Selv af Matroner,
Wemmente Parens snare Nel,
Der med Mænd og Ynglinge saa glade
Skulle soge her et Sommerstade,
Hvor de usofhyrret kunne lade
Munterhed leve og Grillerne boe.

Ud da at soge
Fist under Bøge
Glæde, hvor Glædens Faller staae;
Ud, at dit Hjerte,
Friet ser Emerite,
No ved Naturens Bryst kan saae!
Ud, dit sande Væjen at gjenfinde!
Ud, at ogsaa du det Fæld maa vinde,
Som kan vare ved, mens Klar henrinde;
Fryd i Naturen og Fred i Dig selv!

Charivari.

Just som vi havde begyndt Udgivelsen af nærværende Skov- og Dyrehavsblad, fik vi af en Hændelse et Nr. af Hollard-Nielsens Ugeskrift i Hænderne og læste med Forsædelse den Hiebpost, at det iaar er sidste Gang Dyrehaven faaer Lov til at være Dyrehave. Vildbanens Embedsmænd og Dyr have nemlig ikke den onstverdige Fred i Rildetiben. Det skal derfor være paatænkt — hedder det — ser Fremtiden at forlægge Dyrehaven til Søndermarken, som da

naturaligvis maa dees em og kaldes Dyremarken. Imidlertid tror vi ikke, at der bliver Noget af denne paatankte Genanbring; thi Jæll maatte være gale, em te lete sig noie med en Mark iskeiser en Have, og vi ville derfor troste os selv og være Stov- og Dyrkavelstjere med den Forsikring, at Foll i denne Henseende er mere at stole paa end Hellard-Nielsens Ugekrift.

— Imorgen begynder Dyrhaven sin Virksomhed for iaar. Hvis Nogen skulde være usidende om den sande Oprindelse til Navnet, da bemærk vi, at det sandsynligvis kommer deraf, at All derude er saa uhyre dyrt. *)

— Der foreslaaer Publicum sjeldne Nydelser iaar i Dyrhaven. Ved en Privatbrevelse fra en Redacteur af en Provintstidende have vi modtaget Underretning om endel nye Kunstnere, som iaar agte at optræde, og da vi antage, at det vil være af almindelig og udeelt Interesse for Publicum foreløbig at blive gjort bekendt med et Par af de mærkeligste, hidførte vi følgende:

En Magister Artium har isinde, forsynet med Politiskill, paa Bassen i Dyrhaven at indsamle frivillige Bidrag til Statsgjælden's Afbetaling. For at opvække Tilskuernes Medlidenskab, vil han forevise en lille Kasse, som er meget tom (den indeholder nemlig ikke andet end de rene og ædle Bevæggrunde, der have lebet Magisteren til hans Foretagende i Anledning af Statsgjælden). For at Ingeu skal genere sig ved at give Emaandbidrag, ville saadanne ikke blive lagte i Kassen, men puttede i Magisterens egen Lomme. Det bemærkes, at Forestillingerne ophøre, saasnart Gjælden er afbetalt. Imidlertid nærer man det tilidsfulde Haab, at høiere Vedkommende ville mage det saaledes, at denne privilegerede Nationalforføielse kan være ved idetmindste hele Dyrhavsiden.

*) Ved denne Leilighed falder der os en Historie ind om Nordmanden, der horte fortælle om Kjøbenhavn og mærkede sig især Navnet „Slets-pladsen“, som flere Gange blev omtalt af Fortælleren. Endvidere udbred Nordmanden: „Kjøbenhavn maa dog være en vakkert By, siden man der har en egen Plads, hvor man immer kan gaae hen for at faaes.“

En Capitain i Søetaten vil have den Her under Mikroskopet at forevise Levningerne af den strandede Brig „Marr“ (Lilleets maaskee for at gjendrive det om ham cireulerende Rygte, at han totaliter har forliist Skibet).

En befsendt Grosferer agter at mede med en af ham selv opfundet forbedret Kjørnemaskine, hvorpaa der kjørnes 34 Lis pund Smør i Sekundet. Denne interessante Forestilling vil efter Forskydende ikke blot indskrænke sig til Dyrhavsiden, men ogsaa efter denne Tid blive tilgjængelig for Publicum og være at se i et dertil indrettet Locale paa Nørregade i Nærheden af Petri Kirke.

Figaros Baurhall.

Løvertagen den bebrovelige Hte Inni sidstleden var den Dag, Lieutenant Figaro havde udseet til Afholdelsen af sit berømte Baurhall. Valget af denne Dag maa betragtes som det i de fleste Henseender heldigste, og Figaro vil derved rine- ligvis erhverve sig en ny Besommelse som Dagvælger. At opsætte Tiden længere hen i Terminen gif saavist heller ikke an, naar Hr. Lieutenanten vil gjælde for en god Betaler.

Samme Baurhall satte imidlertid Stovbladsredactionen i nogen Forlegenhed. Der opstod nemlig Tvivl og Tvist, hvorsidst denne Fæst var nærværende Blad vedkommende eller ikke. Enhver vil behageligst indsee, at dette Spørgsmaal var et Principspørgsmaal af første Rang, af hvis endelige Besvarelse det igjen afgang, om Redactionen var forpligtet til at overvære Baurhallen eller om den maaskee ligesaagodt kunde blive hjemme, om den skulde møde som Critiker og Recensent eller som simpel Tilskuer og Baurhallgjæst. Der udtænkedes adskillige Grunde pro og contra, og det var vanskeligt at afgjøre, hvilke der vare

mest skarpsindige, indlysende og plausible. I Favør af Skovbladredactionen paaberaabte man sig, for det Første, at Figaros Baurhall holdtes inde i Byen og saaledes ustridig maatte antages at ligge udenfor Skovbladets Obeet; og, for det Tolvte, at Redactionen, ved at erklære Baurhallen for sig uvetkommente, vilde kunne bespare en Udgift af idetmindste 3 Ml. foruden andre uforudseelige Deputer. Herimod blev nu anført, at Kongens Have ligesaavel som Dyrehaven bør betragtes som Skov, da den har Træer, Buske, Grønt og hvad der ibrigt hører til for at danne Begrebet Skov. Fremdeles blev det bemærket, at Redactionen ved at indlade sig paa Baurhallen og indrømme det en Plads i Bladet sandsynligviis kunde skrive et godt Referat af Festen, som maaskee vilde fylde nogle Sider og saaledes tilfulde opviede den forudseelige Udgift til Figaros Raab. Skovbladet har desværre ingen Redactionssecretair, hvis Con- eller Disens kan gjøre Udslaget; den afgjør derfor — naturligviis efter en foregaaende altomfattende grundig og ubtommente Debat — alle Principspørgsmaal ved Lodtrækning, og saaledes traf det sig da, at Figaro har faaet den usfortjente Ære, at hans Baurhall bliver omtalt i nærværende Blad.

Baurhallen lignede Dyrehaven paa en Pril, kun var det Figaros Geni forbeholdt at bringe Forvirringen og Trængselen i Kongens Have til en høiere Grad af Fuldkommenhed end det pleier at være Tilfældet i Dyrehaven. Den fortræffelige Omstændighed, at adskillige Gange vare spærrede i den ene eller i begge Enter, bidrog ikke lidet til Diemedets Opnaaelse. Den oplivende og muntre Stoi, som karakteriserer Dyrehaven i Ridetiden, saanedes ikke ved Baurhallen i Kongens Have.

Der var Trommer, Pauker, Basuner og Trompeter, Harpespillerster, Sangerintar, Tyre-

lere, Basselbægere, Gjøglere og Kunstnere. Vitvise heller ikke paa, at der jo har været Livetkaeser og fremmede Dyr; de eneste Ting, vi savnede, vare Gyngerne, Mester Jædel og Frederiksstæens fameuse Fæstning. Man siger rigtignok, at saavel Mester Jædel som Frederiksstæens Fæstning skal være død; maaskee er det Noget i det. Kunstnerne vare meget interessante. De største og mærkværdigste udførte Lieutenant Figaro selv. Som de beundringseværdigste Kunstner i denne Henseende nævne vi først den vidunderlige Kraft, hvormed han trak flere tusinde Mennesker sammen fra hele Skandinaviens; dernæst det ligesaa store Underværk af Kraft at faae aabnet Jernporten paa Hjørnet af Gøttersgade og Kronprinsesseegaten. De fleste Mennesker have hidtil holdt dette for aldeles umuligt, for i det ellers ikke lader sig forklare, hvorfor Folk til daglig Brug skulle være nokte til at gaae saa lang en Dmvei gjennem Kronprinsesseegaten for at komme ind i Haven.

Arrangementet med Hensyn til Belysningen var meget smukt og overtraf langt, hvad vi nogenstinde have set i Dyrehaven. De tre arvede Lamper toge sig især godt ud og kastede et behageligt trefarvet Skjær over den sangelige Have. For Beværtingen tilkommer ogsaa Figaro den Ære, at han med utværket Iver havde sørget for gode Væhrer; Punschen smagte fortræffeligt under de lovrige Kastanier.

Noget af det Fortrinligste var endelig Belysningen af Rosenborg Slot ved bengalske Flammer. Saasnart Flammerne antændtes, tabte Slottet sig aldeles i Dunkelhed og Skygge, hvormed Maskinfolkene ved Fyrværkeriet saacs omstraaledes af et fortryllende Skjær. Det besøvede Fyrværkeri ved Festens Slutning overgik al Forventning. Da Lamperne for første Delen vare utbrændte eller slukkede, saas Slotet i Morgen-

dæmringens henrivende Belysning; havde Publicum haft den Gødhed at tæve en lille halv Time til, vilde det blive endnu pragtfuldere og skønnere belyst af Morgenroden og Morgensoolen.

—•••••

Skovskizzer.

(En Novelle.)

Charlottenlund 1840.

II.

Det skylregnede ligesom hidtil. Paa nogle Steder begyndte Vandet endog at drive ned gennem Telttaget, men det blev neppe bemærket af det taknemmelige Folk, som i dette Tilfælde maalkene vilde have priset sig lykkeligt ved at staa i Skjul under et Sold. Trængselen vedblev og foretoges, idet bestandig nye drivvaade og glindsende Hatte kom tilsynne i Baggrunden udenfor Indgangen. Der var ogsaa Damer i Træng-

selen, men enten besadde de tillykke allesammen en meget stærk Constitution, eller Trængselen var saa alvorlig og tæt, at ingen fik Tid eller Rum til at faae Dndt og besvime. Foruden Tid og Rum, uet: hvilket Intet hermeden later sig iærk-

sætte, udfortred ogsaa til enhver Besvimelse komme il saut, at den stæer med den tilbørlige Anstand.

„Gud velsigne Dem!“ — Iod det under-tiden — „Lader De ikke denne Dame komme lidt frem!“

„Hvad vil hun fremme?“ — svaretes — „Jeg synes hun har det godt, der hun staaer. Hun kan alligevel ikke komme til at sidde eller faae Noget, om hun ogsaa kommer herhen, og her er ikke mindre Trængsel end bageved.“

„Uf! det er affyrligt!“ raabtes et Par Gange, „Hvor den Arm generer mig!“

„Hvad behager?“

„Uf, nei! Lad os før komme ad! Hællere blive drivvaad end staae her og faae sit Løi forskullet! Al, min deilige Silkesjole er recat forkræmmet.“

„Høist!“ streg En inde i Trængselen, idet han stæ et rædsomt Ansigt og gjøvede frygtelige Gebærder til en Anden, som sad ved Bordet. „Høistværedet! De fortærer ikke mere, er De ikke saa god at overlade mig Deres Plads?“

„Nei, det kan jeg ikke. Hvor skulde jeg saa selv hen?“

„De kunde hytte Plads med mig.“

„Nei, Tak!“

„Herr Møller! Gode Herr Møller!“ — raabte en Anden — „Faar jeg Deres Plads, naar De er færdig?“

„Ja, det kan vare længe endnu.“

„Det er det Samme, naar jeg kun bliver den vis.“

„Vel, hvis jeg kan, skal jeg tjene Dem.“

Bed Siden af søde Hr. Møller, eller rettere sagt: tildeels paa hans Skjød, sad en Urtekræmmerkone med sin Mand. De vare komne akkurat som Uveiret brød løs, og Manden havde benyttet sig af den almindelige Forbauselse, som

herved foraarfagedes, til at flyde sin Dame og dernæst sig selv ind paa Banken mellem meere bemærkede Hr. Møller og dennes høire Sidemand, uagtet der netop ikke paa dette Sted fandtes noget Couvert ledigt og Pladsen derimod var saa indkneben, at Hr. Møller blev stuppet halvt over paa sin Nabo tilvenstre, og Urtekræmmermadamen kom til at ligge næsten heelt ovenpaa Herr Møller.

„Nei, dette gaar da, Gud straffe mig, heller ikke an!“ havde Hr. Møller utraabt med hjentelig Misfornoieelse. Men Urtekræmmeren havde knebet ham ganske sagte i Armen og samtidig gjort en udtrykfuld Betegnelse med Tømmefingeren hen paa sin Kone, idet han med et fordragtigt Emil rystede paa Hovedet, tral paa Skuldrene og læspede: „Tys, tys!“ Derhos luffede han det venstre Die halv til og gjorde en saa anstrængende Gebærde med Munden, at det næsten lykkedes ham at bringe den høire Mundvig i Berørelse med den tilsvarende Dretip — en Pantomime, som Hr. Møller hidtil skal have anseet for aldeles umulig at misforstaae. Der syntes derfor at gaa et Lys op for Hr. Møller, ihvorvel det i nærværende Tilfælde var — om jeg saa maa sige — et forkæret Lys, hvilket Historiens Udvikling senere vil lære. Midlertid, hans Ansigt opklaretes, han tilsmilede Urtekræmmeren Bisald og satte sine Træk i de behageligste Folder, idet han boiede sig en Smule forover, for at komme til at see den nydankomne Skjønnes Profil, der endnu var ham ubekjendt. Men vor Urtekræmmerkone havde en fordomt storstyget Hat, og det lod til at hun enten var trodsig, eller at hun aldeles udelukkende hengav sig til sin Ledfager, hun var kommet med; thi hun vendte ikke et Dieblil Hovedet fra ham. Derimod satte hun sig ganske magelig tilrette paa Hr. Møllers Skjød. Hr. Møller havde altsaa for

det Første kun Bægten af hendes Former og et lidet Glimt af hendes Hals, som Skavlet lod ubeskæftet, at ulede Slutninger af. Det skulde imidlertid gjøre os ondt, om vi skulde tage fejl i den Forudsætning, at de Slutninger, Hr. Møller uddrog, vare meget gunstige for hans smukke ubekjendte Borddame.

Forgjæves ventede Møller i lang Tid paa at faae hendes Stemme at høre; thi som bekjendt, allerede siden Jacobs og Esaus Tider, lader der sig særdeles meget ulede af Rosten. Men den ubekjendte Skjonne oplod ikke sin Mund. Derimod raabte og streg hendes Chapeau i Et væk, rundrede uafslædelig i Bordet, kimebe paa Glasene og kaldte: „Hanne! Emilie! De der! Saa hør dog! Her, min Pige! Her, her! Høi! To hele Beuf, hører De! To hele Beuf med Kartofler og... Ja, hun horte Fanden ikke; val er hun. Sid Pokker havde saadan Lyvartning!“ Derpaa begyndte han den samme Banker i Bordet og Rimen med Glasene og Skraalen paa Pigerne forfra paany. Langt om længe fik han, hvad han havde bestilt, skar strax Kæns Portion midt over og lagte Halvdelen paa sin egen Tallerken; hvorpaa Begge gaved sig isærmed at spise.

Wort Tegtepar havde nu spist deres Beuf, hvortil Manden fremdeles havde bragt Agurkesalat og tre danske Soppener i behagelig Anvendelse. Urtekræmmeren havde netop stjanket en fjerde Snaps og greb just om Glaset for at fore det til Munden, da det endelig forekom Hr. Møller, som om den ubekjendte Skjonne ensfider lavete sig til at sige et Par Ord, og han boiede sig da saa nær til hendes Nakke, at han horte hende hviste: „Lille Ven! Jeg synes ikke, Du skulde drikke saa mange Snapse. Husk paa, Du har drukket hele Eftermiddagen... og nu atter til Aften... Du bliver ellers saa tørst...“

„Hvad for Noget,“ svarede Manden med Fæstighed, „du vil foreskrive mig, hvormeget jeg skal drikke? Du vil give mig Erindringer? Du vil irettesætte mig paa et offentligt Sted? Har man nogensinde hørt Mage; skal en Mand som jeg staae dig til Regnskab for, hvad jeg finder for godt at drikke! Nu vil jeg drikke to Snapse, og det paa Krig, paa Trods!... Og jeg skal drikke Punsch ovenpaa, saa du skal forundre dig derover. Jeg vil dog see, om jeg ikke kan vænne dig af med det Hovmestervæsen. Skal jeg maa-see staae under din Toffel, du?“

Ronen var saa fornuftig ikke at sige et Ord mere, men Møller, (hvis mangehaandede Slutninger angaaende den forborgne Naboversked Gehalt maa have udbragt et gunstigt Resultat) som hele Tiden midlivede Mandens tidligere Geværter og Fingerpeg, og nu troede, at det bilerlige Dieblis var indtraadt, da han mærkede der var kommet en Kurre paa Traaden mellem den Skjenne og hendes Ledsager, besluttede sig omsider til mere uforbeholdent at gøre den ubekendte Dame sin Cour. Brugen af den høire Arm havde hele Tiden været ham nægtet, da den i Forening med det tilsvarende Been for største Deelen tjente Madamen til Hvilepunkt; han bringer derfor uformærkt den venstre Haand under Bordet, lader den sakte glide ned over Madamens Skjod og anbringer den — saa lemfærdigt som muligt — paa Madamens venstre Knæ, som han forsøger at omfatte med en vis Dmhed. Men Urtekammerkonen forstod ikke Speg, hun hugger til med Foden og saarer med sin skarpe Hæl Hr. Møllers ene Skinneebeen, saa han notes til at udstøde et høit Skrig og kaste sig heelt over paa Naboen tilvenstre. Deune, som formodentlig var en Skipper eller lignende haandskæft Karl, og som længe havde følt sig græselig generet ved det, at hans

Møller et saa voldsomt Stød med Albuen, at han faldt tilbage paa Damen og stødte sin Næse saa haardt mod hendes Skulder, at Næsen sprang op at bløde.

„Uha, au! nu gaar det sgu ogsaa for vidt!“ streg Urtekammerkonen. „Sædter han ikke der, den Grobian, og stødte mig først paa Benene... og nu kaster han sig om min Hals og kysser mig paa Skuldren! Skal man da taale Alt, fordi man engang imellem tager i Skoven og spiser sin Aftenmad i et offentligt Telt?“

Urtekammeren boiede sig ved disse Ord bag om Ronen, knæb, ligesom for, Møller i Armen og gjorde næsten de samme Geværter, idet han med en uhyre Sød og smilende Mine søgte at stille Møller tilfreds og saae ham til igjen: at sætte sig ned. Men denne gang vare alle Kunstgreb og Dvertalelser spildte; Møller reiste sig yderst oprabt fra Bænken, holdt Kommetorklædet for Næsen, purrede sig i Haaret og sagde ganske høit: „Politiet burde — her indflettete han en Ud, for at give sin Bemærkning mere Tynd — forbyde alle fordragtige Fruentimmer at komme i Teltene, og det er en fræk og i højeste Grad skandaløs Dpførsel, naar Regen slæber kedlige med ind.“

Ved disse Ord bragtes Urtekammeren i Hatnist. „Hvad for Noget?“ — begyndte han, — „Hvad er det, De siger om fordragtige Fruentimmer og fræk, skandaløs Dpførsel? Ved De, hvem De har for Dem? Troer De en bosiddende Borger og respektabel Næringsdriver behøver at lade sig overfuse med Grovheder? Jeg skal opvise Dem mit Borgerkab, om det kniber, og bevise Dem, at jeg betaler Lyngder og Afgifter og svarer En og Hver Sit, og fordi jeg tager i Skoven og gaar herind med min Kone....“

„Deres Kone, siger De, ha! ha! ha! Min Fa'er! det er en gammel Historie.“

„Min Kone!.. Ja det siger jeg rigtignok, for 'det er hun, min Sjæl og Salighed, er hun. Og enten det nu er en gammel Historie eller den er ny, saa skal den, F— tage mig, komme Dem dyrt at staae, forstaaer De Dansk? Bed De, hvad det betyder at kalde en Borgeres ægteviede Hustru fordægtigt Fruentimmer? Jeg skal — bandede han og trumfede i Bordet — lære Dem, hvad det er!“

„Ja her nu, min gode Ven!“ tog Skipperen, eller hvad han var, tilorde: „Hør nu her, der er to Ting, jeg især gjør meget af; det ene er: kort Proceß, og det Andet er: Madro og Bortfred. Er Springsfyren der kommet Dem eller Deres Fruentimmer for nær, saa giv ham En paa Kassen — det er justement mit Princip — saa er den Sag ude. Brevl og Rjævlen kommer der min Sjæl Intet ud af... Og nu tier De stille og Skjotter Dem selv og Deres Fruentimmer, og lader mig Skjotte min Mad, seer De det?“

„Mit Fruentimmer!“ foer Urtekrammeren op, „mit Fruentimmer, siger De?“

„Er det kansker et Mandfolk, som er forklædt? Ei nu bare stille og paa Dem selv... bliver først gal i Parykken, ikke god at komme an... faae at see!“

„Gud! Lad os gaac, lad os komme bort!“ hylede Madamen.

„Nei vist ikke, mit Barn!“ sagde Manden til hende, „der er ikke Noget i det Hele; vi kunne godt sidde for det.“ Og ligesom for at holde Damen studeløs for det Ubehagelige i det nye forefaldne Dyrtrin, gav Urtekrammeren sig til at omfavne sin Kone, trykke hendes Hænder og kysse hendes Fingerspidser.

De fleste Teltgjæstere Dine og hele Opmærksomhed var under det Forefaldne naturligvis henvendt paa vort Ægtepar, og da man saa

den rørende Ende, denne Scene sit, brast det hele Telt ud i en vetholdende Sloggerlatter, maasker ene med Uindtagelse af Urtekrammeren og hans Kone samt Eandom og Melhoff, der begge, efter at have reist sig fra Bordet for bedre at kunne iagttage det hele Dyrtrin, bleve staaende med Blikket stift henvendt paa Urtekrammermadamen, med Munden halvaaben og med alle øvrige beherige og useilbarlige Kjendetegn paa Overkastelse og Herundring, indtil de, ligesom paa et givet Signal, samtidig dreiede Hovedet om og saa hinanden leende i Dinene, hvorhos de gjorde en eendartet demonstrerende Bevægelse med deres respektive høire Pgesingre, og udbrode paa een Gang og som med een Mund: „Jh! hvilket Sammentraf!“ Eandom satte derpaa sit fulde Glas, som han havde holdt i den venstre Haand, med et raft Tag lige ned paa Bordet, hvorimod Melhoff havde sit et Par Tommer ivedret, stiftede med høire Haand og bragte det til Munden; men sankede det derpaa ganske sagte i en skraa Retning og skjød det hen midt paa Bordet, aldeles urørt — en Begivenhed, som mere end alt Andet vidnede om den store Forbauselse, hvori han befandt sig; thi hidtil havde ingen Dodelig seet et fuldt Glas efter en saa nær Berørelse med Melhoff's Læber.

(Fortsættelsen bliver, som sagt, jo længer jo bedre).

Tidshistorie.

Skovlivet begyndte iaar meget tidlig og under gunstige Forhold. Vi befinde os endnu i Begyndelsen af Sommeren, og dog har Skoven henvend et Par Maaneder været stadig og temmelig godt besøgt. Saa snart Rjæbenhavnerne have kastet deres Vintertoi, er det vansteligst at holde dem indenfor Portene. Deres første Udflugt gjælder gjerne Frederiksborg. Men aldrig tilforn har dette smukke Sommersted seet saa mange Gjæster hos sig i

April og Mai Maaned som netop iaar. Store Bebebag og den paafølgende Søndag var Frederiksberg Have og Allé næsten overfyldt af Mennesker. Første Pinitismorgen og begge Pinitseftermiddage saars ligeledes utallige Menneskemasser at trække ud gjennem Bøstierport. Det Samme har været Tilfældet hver Helligdag, selv de sogne Dage har Freqvensen ikke været ubetydelig. Man feiler ikke naar man antager de nye Omnibusser og den nye Uvidelse og Forskjønnelse, Hr. Kjølet har givet sit anbefalelsesværdige Etablissement, som de meest overveiede Grunde til at lokke Kjøbenhavnerne i større Mængde ud af Byen og give deres Udflugter den her omtalte Retning.

Om Søndermarken endnu er blevet aaben for Alle og Enhver vide vi ikke med Bestemthed, men det har hidtil ikke været vanskeligt at skaffe sig Adgang med En eller Anden, som har havt Nøgle.

Det Sted, der næst efter Frederiksberg kan rose sig af den største Konflur af Besøgende, er Kirkegaarden udenfor Norreport. Dette indviiede Sted har en talrig Flok af stadige og daglige Gæster, hvis Antal, efter Forholdenes Natur, foreges Aar for Aar. Det er imidlertid at lægge Mærke til, at det især er Damer, der besøge Ustiftenkirkegaarden; af Herrer seer man yderst faa. Jøvrigt gaar det ret muntert og sommerligt til derude, man spiser og drikker ligesom i Skoven, og da det ikke mangler paa Træer, Blomster og Grønt, gives der naturligtvis de, som mene at Kirkegaarden er et ligesaa beqvemt Forlystelsessted om Sommeren som Frederiksberg eller Charlottenlund. Redactionen skal derfor ogsaa see at forplante „Skov- og Dyrehavdsbladet“ herud, for at Stedet heller ikke i denne Henseende skal gaae tilbage for Skoven.

Blandt de længere borte beliggende Forlystelsessteder, som Kjøbenhavnerne pleie at gaae

om Sommeren, have Lyngby, Sorgenfri og Frederikstal været ret godt besøgte om Søn- og Helligdagene, dog meest af saadanne Familier, som kjøre i egne Ekvipager. Det Samme gjælder tildeels om Dyrehaven, Drørup og Charlottenlund, skjøndt en hyppigere Anvendelse af leiet Befordring, især til sidstnævnte Sted, tillige kommer i Betragtning.

Det kjære Publicum har saaledes været meget villigt til at tage i Skoven iaar, uagtet der endnu ikke har været noget Skovblad at læse — hvor maa man ikke antage, at det vil blive og længes efter at komme derud nu da det kan vente sig en saa overordenlig og interessant Nydelse.

Stemninger og Tilstande i Skov:n.

I.

Kjolen. Gode Dame! Maa jeg...

Krakken. Na, hvad Pøkker, du! Lad vende stryge.

Kjolen. Tilbedelsesværdige Engel! Tillader De...

Damen. Gud! I den Forsamling!!

Paa dette Blad, hvoraf udkommer ialt 12 Nr. i Dyrehavstiden, modtages Subscription à 3 Mk. hos de vigtigste Boghandlere heri Byen, hos hvem tillige enkelte Nr. sælges for 4 Sk. og Bidrag til „Skovbladets Redaction“ godhedsfuldt kunne afleveres.

Tilskrivningene ere af *Klindch.*

Trykt hos J. G. Salomon i Kjøbenhavn.

Almindeligt Skov- og Dyrehavsblad.

1842.

N° 3.

Fredagen
den 24de Juni.

Redigeret, udgivet og forlagt
af Student Arboe Møhler.

Pris overalt i Dyrehaven

4 Rigobankstilling.

To Venner kjøre til Skoven.

Met. Da Høre Vatten og Hjøre Ved, etc.

See pidst paa Hesten, og lad det gaae!
Thi vi har Længsel efter Skoven.
See blot paa Stranden, hvor blank og blaa
Dg klar som Himmelen foroven.
Den blanke Bove og den klare Lust!
De dunkle Stove og den friske Duft!
O hvilken Lyst,
Eensomt og lyst
I Skovens Haller om at sværme!

Kjør kun lidt sagte; det haster ei.
Vi komme tidnok i det Grønne.
Jeg finder virkelig den hele Vei
For kort. Hvad siger De, min Skjonne?
„Jeg siger Vei'en gaer charmant og rart
Dg Bognen skyder jo en prægtig Fart.
Vi er der snart;
Jeg seer alt klart
Constantias Tag hist over Trærne.“

Der gaer to Piger; det er ei Ret,
De saae jo Fødderne saa smaa.
Vi ta'e dem op; nu hvad slæder det?
Hold an en Emule i din Lomme!

De vakkre Sluttes med de Fødder smaa,
De røde Roser og de Vind blaas,
De skal ei gaas.

„Kom skal De saae
En Plads i Bognen ved vor Side!“

De ta'er da med i Charlottenlund
Dg spiser der maaste en Sage;
Forresten tøve vi kun der en Stund
For vi til Dyrehaven tage.

Der vil vi sværme i den store Skov
Ved Deres Side — hvis De gl'er os Lov —
O hvilken Lyst,
Eensomt og lyst

I Skovens Haller om at sværme!

Charivari.

Stov-Politimesterens Navn skal besvære ubertiben give Anledning til afsliglige Forsvillinger og Misforstaelser. Saalebes foreskaldt i Charlottenlund for noget siden et Slagsmaal, hvori Politimesteren — vi antage, paa Embedsvegne — tog Deel og sogte at standse Urolighederne ved at sætte Skrak i de ophidsede Gemytter. „Tag Jer iagt!“ sagde han, „veed I hvem jeg er. Jeg er Normann.“ — „Ja enten Du saa er en Normand eller en Svensker,“ svarede bes, „saa skal det ikke frelse Dig, kan Du troe.“

— Dyrehavsbeboerne have besvaret sig over den altfor stærke og gruelige Modfæjning mellem Dag og Nat i Soven, som næsten ikke skal være til at holde ud. Om Dagen veed enhver hvilken ulidelig Støt og Lummel, der hersker paa Bakken; men om Natten er der en saa pinlig og utaalelig Stilhed, at det endnu er meget værre. For dem, der sove, kan dette nu være hvad det er, men for gamle og svage Folk, som ikke altid kunne falde i Sovn, kan man nok tænke sig, at denne gruelige Stilhed maa være Noget af det Værste, der kan vedræres et Menneske. Man vilde derfor være inderlig taknemmelig, om man end ikke havde andet end et Par Vagtere, der af og til kunde afbryde den uhyggelige Ro.

— Fra „et Medlem af Danske Samsund“ har Redactionen iensdags modtaget et Brev, hvori tildeles os en Tilretteviisning og Berigtigelse i Anledning af vor Annonce om den foreskaldte Indsamling af frivillige Gaver til Statsgjælden Afbetaling. En saadan directe Indsamling af Gaver skal albrig have været paatænkt; berimod er der gjort det sindrige Forslag, at oprette et lidet Telt som et Slags Filialcontoir, hvor velvillige Bidrag kunne modtages og noieres, samt paa de meest besøgte Steber at udstille Bøsser, Bæskener eller Blotke, forat Folk, naar deres Hjertter ved Naturens og Kunstens Betragtning ere satte i en mild og velvillig Stemning, kunne ihusomme Statsgjælden og bidrage deres Sjærv til dens Afbetaling.

Eidshistorie: Skov- og Dyrehavs-
Kronikke.

Redactionens Correspondent i Dyrehaven har under nedenskaende Dato leveret følgende Prøve paa sin Dygtighed.

Jægersberg Dyrehavsbaake den 20 Juni Kl. 6
Formiddag.

Nu faae vi godt Veir igjen, og Udsigter til at beholde det; saa ville vi glemme de første Dages Gjenordbigheder.

Det var forresten iaar den bedroveligste Begyndelse Dyrehavstiden nogensinde har haavt: Der var neppe ti Mennesker den; første Dag; den anden var der endnu færre, og den tredje var der slet ingen. Jeg havde idetmindste ventet at see Dem, Hr. Redacteur! herude, men De kom ikke. Der var da heller ikke Noget at komme efter, for der var næsten Ingen, som havde faaet Noget i Orden. Det var den velsignede Regn Skyld til altsammen. Til Søndagen havde vi anstrænget os allesammen for at faae Alting istand, men saa blev det ogsaa Regn, og der gik vi saagodtsom ene og betragtede al vor Herlighed med et kummerfuldt og mismodig Sind. Sjædt det igaar var første Dyrehavsøndag, var der knap to hundrede Mennesker herude, og hvad foreslaaer det? Ikke saa meget som bag paa min Haand.

De har lovet mig Betaling for at skrive Correspondance-Artikler til Dem, men hvad skal jeg correspondere om? Her var kjæbeligt og trist; det er Alt, hvad jeg kan sige. Gyngerne have sat forstrækkeligt til; det er Dampvognen, der ruinerer dem. Den Damp! den Damp! den gjør Mangfoldige ulykkelige. Har den ikke allerede i Vuud og Grund ruineret Paquetarten paa Kiel og paa Aarhus vel tildeels med . . . skal den nu komme her i Dyrehaven og vende op og ned paa Alt! Men det Allerærgesteste er,

Høistærebe! at det igrunden slet ikke er nogen Damp, men kun det tomme Navn, der trækker Folk til at age i den saakaldte Dampvogn; thi i Virkeligheden er det ikke andet end et udselt Kvik, som trækker hele Stillabset. Men det kan Folk ikke begribe. Derimod forundre de dem over det Ubegribelige i, at saadant et lille Locomotiv, som det kaldes, kan faae hele den Mængde Bogne med alle de Menneſter i, og Musikanterne og Sophaen inde i Kredsken med, til at løbe rundt — see, saadanne ere Folk, naar de komme i Dyrehaven! Jeg har raadet Gyngeforpagterne, til at kalde deres Gynger Dampgynger; maaskee det kan træffe.

Her er et stort Panorama, eller „malerist Reise gjennem de amerikanske Fristater“, eller, som det og kaldes: „Udvandring til Amerika uden al Besværlighed og Bekostning“ — ja, den koster dog et Par Mark, men den er nok værd at foretage paa en halv Times Tid. Man kommer tilbage til Dyrehaven igjen, akkurat til det Sted, hvorfra man gik ud. Jovrigt kommer man allerede i første Afdeling, forbandet vidt omkring i Verden, ikke blot i Amerika, men ogsaa i Van Diemens Land og Ny Sydwalis, og faaer at see Paris, Algier og det Indre af den hellige Grav i Jødeland. Anden Afdeling fremstiller Tilbagebringelsen af Napoleons Lig fra St. Helena til Frankrig i Mæret 1840, og er meget rørende at ſtue. Naar De selv kommer herud, kan de ſkrive en fuldstændig Anmeldelse heraf.

Et andet Panorama længere oppe paa Væſten, i Brødrene Bilds Telt, bliver forst opstillet imorgen, ligesom Brødrene Bild heller ikke idag have havt deres Sager i Orden, saa de have kunnet give Foreskillinger.

Beriderne har jeg ikke selv seet, men derimod selv hørt Folk klappe og trampe saa det

dundrede i Teltet. De kan derfor driftig anbefale dem paa det Bedste og paalægge Enhver, som tager i Skoven, ikke at forkomme Leiligheden til at tage dette Selſkabs udmærkede Præstationer i behageligst Diesyn.

Skovskizzer.

(En Novelle.)

Charlottenlund 1840.

III.

Medens Madam R.'s Telt endnu gjenleed af almindelig Latter i Anledning af Urtekræmmeren og hans Rone, berigedes Scenen med en ny Person. Han kom som Huusvandt fra Teltets Bagside gjennem Døren, der gik ud til Kjøkkenet, og da han var saa dyngende og dryppende vaad, som om han var trasket lige op af Stranden, vege Alle med en ualmindelig Beredvillighed afveien og gavede ham Plads til at rykke frem. Dunsider naaede han Midten af Teltet, og her standsede han. Du forbarrende Gud, hvor var han vaad! Vandet drev ned over hele Ansigtet, Dienbrynene og Bakkbarterne dannede ligesom formelige Vasiner for Regndraaberne, der fra Næse og Hage tippet randt i ordentlige Strømme. Hans Lintoi og Halsstorklæde var aldeles gjennemblødt og hang som en Sjæft, Besten var vaad som jeg veed ikke hvad, og fra Kjole og Beenklæder stylede Vandet med ikke mindre Hastighed og Beholdenhed end fra en Tagrende efter stærk Tordenregn eller Skybrud. Naar et Menneſte er i sliq ulykkelig Forfatning, er det meget vanskeligt med Bestemtbed at sælde nogen Dom om hans Klæders Bestaffenhed; dog lod hans Paaklædning ingenlunde til at være daarlig: han bar saaledes Mansjetter og franſke Alundshandsker, men Gud hjælpe os, hvordan faae de ud! Ikke

desto mindre var den Nyankomne hverken for-
 stent eller forknyttet, tværtimod syntes han uende-
 lig fornøiet og munter. Han smilede over hele
 sit vaabe Ansigt og lo halv høit, idet han dreiede
 sig om, snart til den ene Side, snart til den anden
 udbrod:

„Hvad sagde jeg! Der bliver fuldt Huud
 iaften i Skoven; Naa, har jeg Ret eller Uret?
 Mutter! Mutter! — Hvor er hun? — Ha, ha,
 ha! Hvad sagde jeg? Naa, holdt jeg ikke Ord?
 Kom jeg ikke herud? Ha, ha, ha!“

Her tog den Baade sin Hat af og besaae
 den indeni og udenpaa, lo paany og gottede sig
 over dens miserable Udsende samt underrettebe
 Publicum om, at, uagtet den forresten var ham
 solgt for at være vandtæt eller „vandprovet“
 (som han udtrykte sig), var Foderet dog ganske
 vaadt og gjennemblødet. Derpaa gjorde han
 ganske ugenert en saadan Bevægelse med Hatten,
 som man pleier at gjøre for at ryste Vandet af,
 men hans Bevægelse var saa voldsom, at han
 derved overstærkede idetmindste totredie Deelen af
 Gjæsterne i Teltet.

„Naa, naa! See Dem dog for!“ — „Sy!
 Sy, stam Dem!“ Lød det fra flere Kanter.

„Åt! Jeg beder inderlig om Forladelse.
 Unægtelig, mine Damer og Herrer! det var en
 Feiltagelse, et Misgreb, en Fadaise. Man er
 saa glad og overgIVEN naar man engang imellem
 kommer i Skoven; man foler sig saa fri og ugenert
 i det Grønne, at man stundom gjer dumme Stre-
 ger. Naa, Tilgivelse, mine Damer og Herrer!
 Tilgivelse! — Hør, lille Mille, har De ikke lidt
 Sand?“

„Sand? Nei, det har vi sandelig ikke,“
 svarede den Udspurgte.

„Sand!... Jo saa sandelig maa De dog
 vel have Sand; hvad strøer De ellers paa
 Gulvet?“

„Åt, Gud ja... Sand... Det sidste Væs
 blev lagt i Krogen her udenfor, men nu regner
 det arme Sand da reent bort; hvad gjør vi
 saa imorgen?“

„Naa, naa, Herregud! Giv Dem tilfreds,
 smukke Mille! Jeg vilde blot have min Hat con-
 serveret, skal jeg have den Være at sige Dem. Det
 er ellers en god Hat, vandprovet; men siden nu
 Sandet er vaadt, nytter det vel ikke noget at
 komme det paa. Naa, naa, det er ligemeget
 paa en Skovtour gaar der immer Noget med.“

Han satte atter den drivvaade Hat paa, og
 lavede sig til at trække sine Handsker af. Folk
 loe allerede saasnart han begyndte denne Maneuvre,
 men da han — maastee noget ærgerlig over den
 Latter, der ledsagede hans Bevægelser — vilde
 stynde sig, og trak stærkere til, rev han hele

Lommefingeren af den ene Handske, og hele For-
 samlingsen udbrod da paany i et almindeligt
 Latterchor.

„Ja, see De kund, mine Damer og Herrer!
 Det har De Grund til; De er i Skoven og
 under Lag, hvorfor stulde man ikke more sig?
 De maae troe, de Andre see vistnok ikke, som
 staae her udenfor, eller som gaar og træffe paa
 Jordveien, eller sidde paa en Kaffeosle og ætte
 gjennem Sølet... Naa, Du Forbarmende!
 Silke Rudder og silke Commers der var paa

Veien herud... nei, de er ikke til at beskrive. Seer De, da jeg gik fra Byen, var det det heiligste Veir, man kun kan tænke sig. Da var Klokken vel halv Ni eller Ni — for jeg har selv staaet i Boutikken i Eftermiddag, som De nok veed, Madam! — og forend Klokken Dtte kunde jeg ikke luffe. Saa gik der vel en halv Timestid hen med at pubse mig og slæde mig paa — for man vil dog gjerne see lidt ordenlig ud, naar man tager i Skoven — og saa var jeg oppe paa Gammeltorv for at kjøbe Cigarer; for man faaer udmærkede Cigarer paa Gammeltorv — ”.

Her stak Taleren Haanden i Kjolelommen og drog for Lyset først et aldeles gjennemvaadt høidt Lommelortslæde og dernæst et Rundt Cigarer, der ligeledes vare saa aldeles vaade, at Alvispapiret, hvori de vare svøbte, slæbede fast ved dem og maatte pilles af med Fingrene. Dette vakte viensynlig den gjennemblodte Talers Forundring, og bevirkede en lille Pause i hans Foredrag. Han stak derpaa atter Haanden i Skjolelommen, og drog den ud, med de Ord:

„Det var dog mærkværdigt, mine Damer og Herrer! Jeg forsiktrer Dem om, det klare Vand staaer her i Lommen og kan ikke komme ud. Vil De overbevise Dem derom ved selv at sole i Lommen, skal det være mig en Fornoielse.“

En Mand langt henne i Teltet reiste sig her op og gav at forstaae, at han nok kunde have Lyst til at efterkomme den Vaades Opfordring, men Trængselen hindrede ham i at komme frem. Den Vaade vebblev:

„Nu, jeg er engang saa vaad, som jeg kan blive, saa lad Vandet kun staae i Lommerne til imorgen; jeg skal da huske at lade Karlen vende dem, og tillige komme tort Sand paa min Hat. Men dette mærkelige Tilfælde med Vandet i Lommerne er imidlertid et fortrinligt Beviis paa min Skråbers Dprigtighed, ikke sandt?... Naa,

det var mine Cigarer... ja, de maa kunne tørres i Solen. Apropos, det var ved Cigarerne jeg slap, det var dem, der bragte mig til at gjøre en Digression i min Fortælling, og det var dem, der forsinkede min Spadsferetour til Skoven; for jeg boer, seer De, i Gotherégaten, men kjober altid mine Cigarer paa Gammeltorv, thi der ere de ganske udmærkede, og jeg ryger aldrig andre. Nu' skal De bare høre! Jeg kommer til Nørreport, der strømmer Folk endnu bestandig utad, uagtet det allerede begyndte at blive usægt silde og Solen var lige isærd med at gaae ned. Der var ikke en Bogn, ikke det, der lignede. Jeg kommer ud i Alleen, der er lige fort med Mennesker, men ikke mere Bogn eller Kjøretoi end bag paa min Haand. Jeg kommer til Holdepladsen ved Sect. Petersborg, der er netop kommet en Bogn hjem, og der er en Trængsel og Mafsen og Kravlen om denne Bogn, saa det var forbausende. Fire Mark Personen, og fire paa hvert Sæde, det er min Tro for dyrt; jeg gaaer videre.“

„Jeg er akkurat kommet til lille Vibens Huus, saa begynder det at regne. Naa da, hvor det stykede ned! og hvor Vibens Huus fik Besøg; jeg gik videre. Men saa slutte De bare have seet hvordan det gik til paa Strandveien! Ak Herre Gemini! Ha, ha, ha! Folk laae og muddrede om hinanden, den Ene skuppete den Anden tilside, den Ene kravlede over den Anden, Nogle glede hvert Dieblisk ned i Groften, ha, ha, ha! Jo det var Spænd! De stakkels Fruentimmer holdt op i Kjolen, (saa det var en Lyst at see, men det forflog alligevel ikke. En faldt, saa lang hun var, forover, en Anden reise bagover og satte sig med en saadan Force i Solet, at Vandet stankede mig heelt op i Nuffiget. Jo, det var Comers! Men saa ved Slutefter, der var først rigtig Comedie; der holdt et Par Kaffe-møller... ja nu, skal De bare høre... det var

min Tro som Folk var reent af Lave... først den ene og saa den anden blev formelig taget med Vold — —"

„Taget med Vold?“ spurgte Emilie, „det er jo rædsomt! Hvem var det, med Forlov, der blev voldtaget?“

„Bognene, mit Børn!“

„Gud! Men det er jo unaturligt!“

„Ha, ha, ha! Nei det gif sgu forsaavidt meget naturligt til, Folk blev ved at kravle op og pakke sammen, Fruentimmer og Mandfolk ovenpaa hverandre. Rudsten skjædte og bandede som en Tybster, men hvad skulde han gjøre? Enhver sagde han havde havt sin Plads fra Begyndelsen af, og den Ene holdt sig fast i den Anden. En havde det ene Been i Bognen, det andet udenfor, en Anden laa tværs over Sædet og havde et heelt Læs ovenpaa sig, en Trede sad straaes over Vagsmatten... Jo det var Pokker til Forestilling; men nu kommer det Allerbedste...“

„Men, Død og Pine, jeg staaer her og glemmer mig selv, jeg er pjaftvaad lige indtil Skindet — og Skindet er sgu da ogsaa vaadt, kan jeg tænke, idetmindste paa den ene Side... det eneste Steb, hvor jeg føler jeg er tør, det er i Halsen; men den er da ogsaa saa knastor som Krateret af en ubbrændt Vulcan, ha, ha, ha! Naa, har man faaet saameget Vaadt foruden, skal man sgu ogsaa have Noget forinden. Ikke sandt, mine Damer og Herrer? Man maa sørge for Ligevægtens Opretholdelse, begge Parter skulle stee lige god Ret... Mille! Millemøer! — Ja gif kun Lid, mine høistærede Damer og Herrer! De skal nok faae mere af Historien; det Interessanteste forestaaer. Det Foregaende er kun en Jubeldning. Jeg skal nok tilfredsstille Deres længselfulde Opmærksomhed. Men mellem Jubeldningen og den egentlige Historie bør

altid være et passende Ophold. Jeg slap ved Slusefter, det er mit stadige Bedste, seer De! Her maae vi puste et Dieblif, mens jeg blot forelobig tager mig en Dram eller to, og en lille Bid Brod. Hor, Mille! min Englebukke! Faaer jeg — lad mig see — en Bitter, en dobbelt Bitter, en rigtig Krabser, mit Børn! Og saa et lille Stykke Mad. Hor, Mille! Har De en Spegefsild?“

„Nei, det har vi sandelig ikke, men De kan faae forloren Stælpadde.“

„Godt, høistærede! Men De gaaer udenfor mit Spørgsmaal. Forloren Spegefsild... eller hvad jeg siger: forloren Stælpadde, skjøtter jeg ikke om, nei, en agte Spegefsild, den havde ellers været forbandet god for Tørst... Apropos, har De Rørag med Agurkesalat?“

„Rørag med Ag... Jo, Agurkesalat har vi; jeg skal høre ad, om der er Ag — —“

„Ik nei, jeg vil ingen Uleilighed gjøre, paa ingen Maade; jeg vil kun vide hvad De har eller ikke har.“

„Ja, hvad vi har, min Herre! vil De behageligt kunne see af Spisefeblen.“

„Det var jo rart, mit Børn! Saa De vil virkelig bilde mig ind, man af Spisefeblen kan see Alt, hvad De har, alle deres Indigheder, de forborgne maatte med? Naa, det var jo rart? Saa De skriver altsaa op paa Seddelen Alt, hvad De har? Saa staaer der vel ogsaa, at De har et Par forføreriske Vine og en sød lille, spids Mund?“

„Ah, De er alletider saa flau!“

„Flau, ja det er jeg Død og Pine rigtig nok; men hvorfor faaer jeg da heller ikke min Dram, saa tænker jeg det gaaer nok over.“

Emilie kom kort efter med den forlangte Bittersnaps og Smørebødet paa en lille Vasse, men paa Grund af Trængselen, hvoraf flere unge

Herrer benytte sig for at opholde hende lidt paa Veien, varer det noget længe, og da hun endelig er kommen indenfor den lille aabne Kreds, Publicum havde dannet udenom den Baade, for ei at collidere med ham, giver hun et høit Skrig, taber Bakkem, og vil tilbage med en Fart.

„Uh, nei! min Sko, min Sko!“ raabte hun.

„Deres Sko? Hvad Pokker har den at gjøre med min Vitter, som De nu har spildt?“

„Al jo, jeg har tabt min Sko. Nei, det er da heller ikke til at holde ud! See blot, hvordan her seer ud paa Gulvet; her staaer jo en heel So. Jeg traadte maastee nok i et Hul, men jeg forsiktrer, Vandet naaede mig heel op paa Benet.“

Den Baade bukkede sig ned for at fiske efter Emilies Sko. Forst finder han Præsenteerbakken og Brændeviindglaaset, som ikke var gaaet itu; derpaa faaer han fat i Skoen og haler den triumpherende op i Beiret. Emilies Sko bestaaer alene af Overlæder og Hælkappe; den har ingen Saale. Folk lee paany overlødt i Teltet, men den Baade stælder og bander fordi man har spildt hans Snaps.

Den Baades comiske Fremtræden paa Teltstuepladsen, hans underholdende, sjøndt noget langtrukne Monolog og endelig det sidste Optrin med Emilie, som spildte den Baades Snaps og tabte sin Sko — alt dette undgik tildeels D'Hr. Jørgensens, Melhoffs og Sandoms Opmærksomhed, som imidlertid var sydselsat paa en anden Maade. Sandom og Melhoff udvillde nemlig den for Jørgensen ubekjendte Grund til hiin ovenfor stildrede store Forbauselse, der paa eengang betog dem, dengang Scenen mellem Urtekræmerkonen og søde Hr. Møller var endt. Ved samme Leilighed fortalte tillige Sandom, ifølge sit Løfte, enkelte Træk af den i nærværende Skovnovelle forekommende Opvartningspige, Hannes tid-

ligere Livsbegivenheder, hvilke vi ansee for høist vigtige og interessante for Læseren.

Men det vilde være ufervarligt her ikke at ende vort lange Capitel og i næste Nr. at begynde et nyt.

Dagsliste paa Bakkem.

Undertegnede har den Ere iaar som i de foregaaende Aaringer at give daglige Foredrag i den naturlige Magi og Tryllekunst, hvorved udføres flere mechaniske og physicalke Kunststykker, som ville overgaae Alles Forventning. Det bemærkes, at Alt imidlertid kun kommer an paa den magiske Behændighed. Hvis Nogen onsker at lære deilige Kunststykker, giver jeg privat Undervisning heri for billigt Honorar.

Jeg smigrer mig med, at det ærede Publicum ikke vil gaar mit Telt forbi.

S. C. Wellmann
Mechanicus.

Damp-Carousfel.

Med hoie Dyrigheds Tilladelse har Undertegnede den Ere at besjæftigjøre, at mit af mig selv opfundne Damp-Carousfel, staaer daglig aabent paa Bakkem i Jægersborg Dyrehave, saalænge Dyrehavstiden vedvarer.

Da jeg har høstet meget Bisald saavel i de større Stæder i Lydsland som i Hertugdømmerne, haaber jeg ogsaa her at see mit Luste opfyldt, og smigrer mig med den behagelige Forventning af et ret talrigt Besøg af det herværende høisærede Publicum.

C. G. Sakschert.

Malerisk Reise omkring Jorden.

Stort Panorama

forevises daglig i Kirketiden paa Bakkem i Dyrehaven. Entrepris: 2 Mk.; Værn det Halve.

Med fuldkommen Ret tør jeg paastaae, at her aldrig har været opstillet en saadan Mængde skønne og interessante Rundmalerier, hvilke jeg holder mig forvisset om, at Alle, der bæere mig med deres Besøg, ville skånke fortjent Bisald.

L. Topfstaedt
fra Gøttha.

Det store Panorama fra Paris og Versailles tilligemed et smukt Landskab og den Dampvogn, hvorpaa sernylig saa mange Mennesker ere serulshkede, er daglig at see paa Ballen i Dyrehaven, saalange Kilde-tiden varer.

NB. Dampvognen bliver sat i Bevægelse ved Damp.

Jacob Schenk & Comp.
fra Wien.

Den Dinters Menageri,

der er det kjøbenhavnske Publicum saa fordeelig be- kjendt, er iaar foreget med flere hoist mærkverdige og interessante Gjenstande, og er aabend hver Dag i Kilde-tiden paa Ballen i Dyrehaven. Det Nærmere erfares af Plakaterne.

Brødrene Adolph & Carl Bits,

hvis fertrintlige Præstationer alt længe have været fuldkommen anerkjendte af det ærede Publicum, agte iaar, nemlig hjemkomne fra Deres Rejse i Udlandet, paa hvilken de endnu mere have udtannet deres sjældne Talenter og vundet endnu større Færdighed, at optræde paa Ballen i Jægerøberg Dyrehave og smigre sig i Haabet om atter at modtage foretagne Besøjer paa det kunstsferstandige Publicums Velvilje og Gunst.

Cirque Olympique.

Joseph Lypard fra Hamborg, der tidligere som Tambourmajor har indhøstet det danske Publicums Blifald i hei Grad, har iaar den Ære at optræde som Kunstbereder i Svitsen for et af de bedste Selskaber

og give daglige Førestillinger i den høiere Midelstand. Gymnastik og Hippodromi.

Circus er deliggende overst paa Ballen i den flere Ved tilfønstre, den største jem nøgensinde har været reist i Dyrehaven. Første Førestilling begynder Kl. 5, anden Kl. 7. Det Nærmere vil behageligst erfares af Plakaterne.

Stemninger og Tilstande i Skoven.

II.

„Vi skulle ikke kunne tomme tre fire Flasker Vin sammen? Maaelig, min Bro'er!“

Paa dette Blad, hvoraf udkommer ialt 12 Nr. i Dyrehavstiden, modtages Subscription à 3 Mk. hos de vigtigste Boghandlere heri Byen, hos hvem tillige enkelte Nr. sælges for 4 Sk. og Bidrag til „Skovbladets Redaction“ godhedsfuldt kunne afleveres.

Fremdeles erholdes Bladet nummervis hos efternavnte Commissionærer: — Paa Teltboden: Teltbodenhus Nr. 292 i Stuen hos Fr. Bruun. — Paa Christianshavn: Bogbinderen Madam Liebe, Bregaden Nr. 4. — I Charlotenlund: hos Madam Schæffer. I Dyrehaven: hos Fr. Skovlober Jensen i Nærheden af Ballen. — I Lyngby hos Bogudleier Fr. Sjørt paa Kongeveien i Nærheden af Apotheket.

Trykningen ere af Hensch.

Trykt hos J. G. Salomon i Kjøbenhavn.

Almindeligt Skov- og Dyrehavsblad.

1842.

N° 4.

Fredagen
den 1ste Juli.

Redigeret, utgivet og forlagt
af Student Arboe Mahler.

Pris overalt i Dyrehaven

4 Rigsbanktiling.

Den uheldige Skovtour.

Metodien falder af sig selv.

Vor gamle Moppe holdt en Stai,
Da Vognen kom for Doren.
Vor Madkurv og vort Dækketoi
Blev baaret ud af Esren.
Paa Bullen sad, i Trøje blaa,
En Bondenøs med Træsko paa.

::: Det blæste. :::

Vi stumpled' ud ad Østerport;
Der sølte vi først Blæsten.
Men hvad? lidt Vind, det gjør ei stort,
Naar Alt er godt forresten.
Det Værste var, at Vogne fem
Var foran os, vi efter dem:

::: Det flæved'. :::

Saa blev det stille i et Nu;
— Nar kvaltes vi af Stovet —
Saa kom et Pust og et endnu,
— Tænk, hvad vi dog har prøvet —
Og Himlen blev saa mørk og sort,
Som Solen rent var svundet bort:

::: Det regned'. :::

Men saa — De skulle bare see —
Begyndte det at hagle.
Den Bondenøs stak i at see;
Han leer, som Høns, der lagle.
Vi Andre straalte himmelhoit,
En saadan Tour, det er for droit!

::: Det haged'. :::

Vor ene gamle Paraply
Forslog ei til os Alle.
Ja'er sa'e, det var „kun blot en Sky.“
— Det maa jeg rigt'nok kalde! —
Forsaaubt havde han vel Net,
Som Himlen var een Sky, saa tæt;

::: Det øste! :::

Vi maatte vende, kjøre hjem,
Tilfids vi holdt for Doren.
Først langt om længe kom de frem,
Den gamle Mops og Esren.
Han sa'e: „Hvad Fanden vilde I
La'e hjem; den Regn er snart forbi;

::: Det blæser'. :::

Charivari.

Dedication.

S. T.

Hr. Candidatus artium,
 karakteriseret Lieutenant
Georg Uebermann-Carstensen!

Repræsentant for al offentlig Forlystelse
 (hvilket Dyrehaven jo anægtelig er)

være dette og de næstfølgende tre Nr. af „Almindelig Skov- og Dyrehavsblad“

beliger

med Erkjendtlighed og Taknemmelighed!!!

Anm. Af de Dedicationer, der ere indkomne i Anledning af den Prisbelønning, vi havde udsat i vort Nr. 1, forekommer ovenstaaende os at være den bedste og mest passende. Vi skytke netop Hr. Carstensen vor Compliment for den Borekjenndelse, han har vist os ved at formaae de „Videnskabsdyrkere“, med hvem han staaer i ansvarhavende Forbindelse. Vi at anmeldte og anbefale vort Blad. Vi ville tilføje, at Anmeldelsen tildeels forekommer os lidt vel ubehagelig og irriterende og tillige noget usersaaelig; men i Hovedsagen er den saa fortrinlig, at vi aldrig kan ønske den anderledes, end i „Figaro“ eller „Figaros Juvelgenestebøger“.

Forandring i Dyrehavsforfatningen (sef. „Dagen“ Nr. 172, 3die Spalte). „Den stærke Mand“, Jean Dupuis, er opraaet paa Falken og trækker Fjell til sig med næsten overnaturlig Kraft. Alle andre Eventyrarbejder forbigaaes. Det er en uheldig Forandring for de andre Indbyggere paa Parisis.

„Vi kan vel nok gaae ind som Børn!“

Ad hvilken Vej bør man tage til Dyrehaven?

„Alle Veie gaae til Rom“ hed det i Middelalderen, og skjøndt denne nu forlængst er forbi, og vi derimod befinte os saalangt inde i (hvad Grundtvig kalder) Nyaaarstiden, som det for Dieblisset er muligt, saa har hiin Sætning dog holdt sig i Folkemunde og anvendes endnu af og til som et Ordsprog eller Mundheld. Engang kunde man her hos os, i Juni og Juli Maaned, ligesaagodt sige: „Alle Veie gaae til Dyrehaven“; men nu — — ja, man kan jo nok sige det; men ikke med samme Ret. Det har i de senere Aar — vedvarre! — taget forstrækkelig af med at tage til Dyrehaven. Dyrehavens eget Forsald og den Skude, der har hersket og hersker, især i denne Konges Tid, maa vel ansees som de fornemste Grunde til denne uheldige Forandring. Det kan nemlig ikke nægtes, Dyrehaven er ikke gaaet frem med Tiden; den har ikke produceret noget Nyt, men Aar ud og Aar ind opvartet med det Samme, det Samme; den viser os et advarrende og afftrækkende Exempel paa de forgelige Folger af al Stillestaaen og Betvængen ved det Gamle. Hvad mere er, Dyrehaven har lige indtil nu manglet et journalistisk Organ for Tidens Bevægelser, for den offentlige Mening i Skoven og for en almindelig Dom over Natur og Kunst. Det er fast ubegribeligt, at Dyrehaven, i vor Tid, endnu har kunnet være til uden Pressens Medvirkning. Men paa den anden Side er dette ikke altsammen Dyrehavens Skyld; det er ogsaa Veirets og tildeels Kjøbenhavnernes Skyld. Thi hvorfor forfalder Dyrehaven Aar for Aar? Fordi saagodtsom Tugen kommer berud og holder den oppe. Tog Folk i Dyrehaven som i gamle Dage, saa vilde den nok komme sig igjen.

· Naa, lader ogsaa tage i Dyrehaven paany, om ikke før, saa dog paa Søndag! Lader ogsaa tage derud og hjælpe til at holde den oppe! Det er dog Synd, at den skal gaae rahunus eller, som det ogsaa hedder, ad undas.

Men, hvilken Bei skulle vi tage? Det var paa dette Spørgsmaal, jeg denne Gang vilde tillade mig at henvende den almindelige Opmærksomhed.

Det falder mig ind, at jeg engang gjorde Aftale med en Bekjendt om at giøre Compagni den følgende Dag til Skoven, og da vi derpaa skiltes ad, og jeg endnu en Gang mindede ham om vor Aftale med de Ord: „Saa bliver det ogsaa vist, at Du tager med til Skoven imorgen?“ svarede han: „Ja vist, jeg tager derud paa alle mulige Maader.“ Han meente sandsynligviis: under alle Omstændigheder. Imidlertid gav dette hans Svar Anledning til, at jeg neie overtænkte, jeg vil ikke sige alle mulige, men dog alle de sædvanlige Maader at tage i Skoven paa.

Der er fire saadanne Maader for dem, der tænke derover: 1) at gaae, 2) at kjøre, 3) at ride, 4) at seile. For dem, som vælge den sidste Maade, bortfalder for en Deel Hovedspørgsmaalet om hvilken Bei, der bør tages; thi det giver sig af sig selv. Men for dem, der helst holde sig paa Landjorden, bliver Spørgsmaalet af Interesse og Vigtighed, om ikke før, saa dog naar man kommer til Charlottenlund.

Her har man nemlig Valget imellem to a tre Bei. Den ene kan befæres af Alle og Enhver uden speciel allernaadigst Tilladelse; de andre to derimod kun ifølge en saadan Tilladelse.

Naa, hvilken af disse Bei skulle vi saa vælge?

Her er det umuligt ikke at tænke paa Ordspøget: „Den lige Bei er den bedste.“ Men, for det Første: der er ingen af dem lige

— bedre! — og for det Andet: Ordspøget kan man ikke rette sig efter, ellers kunde man jo nok fortolke „den lige Bei“ ved at være „den korteste“, og kortest er Veien gennem Charlottenlund, ud ad forrige Skovløber Ørentals Let, over Markocien ind ad den røde Port strax nedenfor Bassen. Men, som sagt, den korteste Bei er ikke altid den bedste. Omveie ere i mangfoldige (maaskee endog i de fleste) Tilfælde at foretrække. Saaleeds ogsaa her. Var jeg Konge, vilde jeg endogsaa have det paa det Strængeste forbudt Alle og Enhver — idetmindst i Ridsletiden — at kjøre, ride eller gaae gennem Charlottenlund over Markocien til Dyrehaven. Det er den allerførteeste Bei. At komme ad den til Dyrehaven, er det samme, som at begynde bagfra i en Bog og læse fremad mod Begyndelsen, eller, for at bruge en anden Lignelse, det samme som at gaae i Theatret og see sidste Act af et Stykke, førend man har seet første. (Ira Dyrehaven er det derimod en heel anden Sag; i dette Tilfælde er hiin Bei endog at foretrække og anbefale).

Hvad nu de andre to Bei angaaer, da er Strandveien ret god for dem, som have Hastværk med at komme i Skoven, og derfor befæres den ogsaa meest; men den leder heller ikke ind i Dyrehaven paa noget helstigt Sted.

Vi have havt Exempler paa, at Folk ad denne Bei have været i Dyrehaven, været paa Bassen, nedenfor Bassen, bagved Bassen, og paa Hjemveien fra Skoven, eller senere i Byen, have gjort det Spørgsmaal: „Men hvor var Rilden, Rir sten Vils Rilde?“ Det er naturligiis en Bestialitet, som er forstræffelig, og den vilde være undgaaet, naar man var taget ad en anden Bei.

Den heldigste Bei til Dyrehaven gaaer derfor ustridigen over Fortunen; det indlyser allerede af Ordets Betydning. Man har her, lige ved

den første Indtrædelse, et smukt Overblik over den hele Skov, eller idetmindste et Gjenneblisk, i bogstavelig Forstand, som gjør det let for Enhver strax at orientere sig. Har man end aldrig før været i Dyrehaven, vil man alligevel strax orientere sig. En gammel philosophisk Sætning, som naturligtvis ikke holder Stik, men som dog paa Grund af sin Ælde og sin Almindelighed endnn altid vil beholde mange Tilhængere og Forsvarere, den, Sætning nemlig: „at Middelsveien er den bedste“ vil uden tvivl strax bestemme de Fleste til at vælge den midterste af de tre Veie, der gaar ud fra Fortunen og i forskellige Retninger gjennemskjære Dyrehaven. Man kommer da lige til Ballen, og har den Fordeel bestandig at gaar nedad. Man kan ikke undgaar at see Rilden, ja Kirsten Vil bliver endogsaa den Første, man har at gjøre sin Opvartning, og det er Ret; som Husfrue i Skoven, bør man aflægge hende sin Hilsen først.

Derneft vilde det være passende at spadserer et Par Gange op og ned ad den saakaldte Feltlinie, og saa op ad Ballen . . . der skal jeg have den Ære at vejlede dem en anden Gang.

Skovskizzer.

(En Novelle.)

Dyrehaven 1837.

De fleste Forfattere have nu optaget den priselige Stik at inddele deres Noveller i særskilte Capitler med fortlærende Overstrift af Indholdet, ligesom salig Bisshop Walle har inddeelt sin Lærebog. Vi skulde med Fornøielse have gjort det Samme, hvis vor Novelle ikke var saa fortrinlig fort, at vi allerede nu, da vi begynde vort næstførfste Capitel, tillige begynde det næstsidste. Forresten kunne vi gjerne strax betroe vore videbe-

gjærlige Læsere og Læseriader Indholdet af de følgende tre eller fire Nr.; det vil blive: Brudstykker af en Hattéboutiksjomfrues og en Teltopvartningspiges Levnetsløb, sammendraget efter Sandoms og Melhoffs sandfærdige Beretninger til deres fælles Ven Jørgensen.

„Det er bekendt,“ — saaledes indlebede Sandom sin efterfølgende Beretning — „at kun faa kunne rose sig af et saa udstrakt Fruentimberbekjendtskab, som jeg. Jeg har engang for en halv Snees Aar siden fort en formelig Bog over alle Sypiger, Boutiksjomfruer og Modehandlerinder med samt deres Døttre, Cousins, Nieces og øvrige qvindelige Familie- og Drangangskreds. I denne Bog, som det snart blev mig for byrdefuldt at fortsætte, findes adskillige Notiser baade om Emilie og Hanne, begge herværende Opvartningspiger, og om Urtekræmmermadamen, som for lidt siden gjorde Skandale. Den lille Hanne har interesseret mig i høi Grad, saameget mere som alle mine og min Ven Melhoffs Bestræbelser for at vinde hende have været frugtedløse; jeg har derfor, da hun er et mærkeligt Myrænomen i min Praxis, gjort mig bekendt med hendes Historie. Det træffer saa vidunderlig heldigt, at den netop har et Tilknypningspunkt til Urtekræmmerlens. Nu skal I høre!

„Hanne Wulfe saar jeg første Gang, da jeg boede i Gøtthersgaden, i Majorens Gaard. Hun var nemlig i Huset hos ham. Om hendes Herkomst kan jeg ikke meddele fyldestgjørende Oplysning, da jeg ikke veed, hvad hendes Fader var; men jeg troer ikke, at han var noget Stort, og jeg troer heller ikke der var Stort ved ham. Moderen derimod har jeg hørt rose for at have været en fortrinlig Kone og af god Familie og Dydragelse. Hun havde en Broder, — han lever nok endnu — som er Skibscapitain, eier flere Hartvoier og skal være meget velhavende; men,

efter hvad jeg har hørt, var det ham meget imod, at hans Søster indgik Parti med Poulsen, og derfor unddrog han hende den Underføttelse, hun isørigt trængte haardt til. Hannes Moder var ogsaa i Familie med Majorens Kone, og derfor kom hun der i Huset, saasnart hun var confirmeret. Imidlertid var Hannes Fader død, og hendes Moder døde ogsaa, enten kort før eller kort efter at hun kom til Majorens. Her havde hun det forresten ikke godt. Hun var tilsiðst ikke andet end Barnepige.

Imidlertid var det ret interessant at lægge Mærke til den paafaldende Forandring, der foregik med Majoren, hvoreledes denne stive Militær og barste Kriger (naturligviis uden nogensinde at have lugtet sjenðligt Krudt) lige fra den Tid Hanne kom til at passe Barnet, blev betaget af en hidtil ukjendt Omhyggelighed, Omhøed og Venlighed mod sin Vilde; idetmindste hjalede og fialede han meget hyppig med hende, naar Hanne havde hende paa Skjødet eller bar hende paa Armen. Flere Gange om Dagen gjorde han en Affikker ind i Bornestuen, hvor han i den forrige Bøndemannes Tid aldrig satte sin Fod, for at see, hvoreledes det forholdt sig. Ja hans Kjarlighed og Omhøed gif endog saa vidt, at han undertiden om Natten, naar han kom sibiðig hjem fra Klubben, og var overtødet om, at hans Kone var gaaet tilfengs, sneg sig ganske sagte og paa Hofesølkernes ind i Bærelset, hvor Hanne laa med Barnet, for om muligt, at komme til at give den kjære Slut et Godnatts, og ønske hende at sove vel. Men vi stybde Sandheden og Hannes Væe at tilføie, at alle disse Majorens Forsøg midlykkes aldeles; thi Hanne kunde ikke udstaa denne Mandø nædvise Paatrængenhed, og bragte derfor enten forsællig Barnet til at strige, eller gjorde en eller anden Støi, som bortstrømmede Krigsmænd. Af denne Dphøyning om Sagens sande

Sammenhæng laber sig ublede den for Fru Majorinden længe uforklarlige Grund til at hendes Mand, naar han saaledes kom sibiðig hjem, og først havde været inde i Bornestuen — om hvilket sidste hun da forresten ikke havde mindste Anelse — som oftest var i meget bedre Humeur end ellers om Aftenen, naar de gif samtidið tilfengs. Men omsider, da Hanne paa ingen anden Maade troete at kunne blive fri for Majorens kjærlige EFTERSTRABELSER, valgte hun det voldsomme Midel at betroe sig til og beklage sig for Fruen — et Skridt, som den unge Pige dog snart angrebt og sælbte sine modige Laarer over; thi det af stebkom en høist ubehagelig Scene, Nille hende ved sin Frues Gunst og paatrog hende Majorens Had, samt foranledigede, at hun samme Aften maatte over Hals og Hoved forlade Majorens Huus.

Et Par Aar senere var Haune forlovet med et ungt Menneske paa et Handelscontoir, og hin elskete ham med en ung og uslybdið Piges hle Underlighed og Dyrigtighed. Det var tillige Begges første Kjarlighed. Hun var dengang nylig kommet til at staa i en Hattemagerbøvik, og i samme Huus logerede Contoiristen paa tredje Sal. Det traf sig da i Begyndelsen af og til, om Aftenen eller om Morgenen, at disse to Husfæller møbtes paa Trapperne; thi Hanne og den anden Jomfru i Boutikken — Henriette — havde deres Sovestammer oppe paa Øisten. Senere bleve disse Moder hyppigere og regelmæssigere; thi Contoiristen passede altid paa at være tilstede Klokken 10, 11 om Aftenen, naar Hanne pleiede at gaee op paa sit Kammer; han stod tidligere op om Morgenen end sæbvanlig og var altid ved Døren, naar han hørte Hanne komme ned. Om Middagen, da Contoiristen i den senere Tid ogsaa pleiede at komme hjem en halv Time eller tre Dvarteer, havde Hanne gjerne et lidet

Erinde paa Dvistsammeret, f. Ex. at hente et Forflæde, som var glemt, at tage et nyt Forflæde paa, eller stifte sine Skoe. Kort at fortælle, man mødes hyppig, veksler Hilsen og betydningfulde Blikke, taler sammen, og tilsværger omstøder hinanden evig Kjærlighed, evig Hengivenhed, evig Trofast og evig Taushed, det vil sige: ikke at betroe eller vørgaae sin Forlovelse for noget Menneſte.

Contoiristen havde visse Grunde til at ønske et nye Forhold holdt hemmelig; thi hans Principal havde ligesom en Fordom mod at have forlovede Menneſter paa sit Contoir eller i sin Tjeneste, og hans Moder, der ikke var fri for at gjøre sig et Smule til af, at baade hendes Fader og hendes Mand havde været kongelige Embedsmænd, vilde vist meget nobig vedkjende sig en Svigerdatter, der engang havde tjent som Barnevige og nu stod i en Boutik og folgte Hatte. - For Hanne var hendes første Kjærlighed og dens Held en saa uædelig, himmelsk og hellig Salighed, at det forekom hende som om den vilde lide ved at meddeles til eller blot anes af nogen Æneste, uden hæn, som vidste den, som fattebe den i samme Mial som hun selv. Hun tog sig ikke iagt for, at hele Huset allerede var deeltaget i hendes Hemmelighed; thi Henriette, den anden Jomfrue, havde staaet paa Luur og hørt Contoiristens Erklæringer og seet Hanne give ham en Ring og utalligt Kys. Hendes stadige Venægtelse af Factum var saaledes næsten latterlig og skaffede hende kun flere Drillerier og Ubehageligheder nede i Boutiken; dog vogtede hun sig omhyggelig for nogensomhelst Tilstaaelse eller Andømmelse i denne Henseende; thi hun havde jo givet sit Løfte om Taushed. Og dog skulde det være hende, der paa en ret ubeleilig Maade først brød dette Løfte og røbede Hemmeligheden.

6 Bore Eftende pleiede nemlig, som alle andre

Eftende, at skrive hinanden til, ofte kun paa Smaasebiler, som forvarede paa et eller andet aftalt Sted paa Trappegangen, i en Vindueskrog eller under Dørtærskelen. Det er en forslidt Erfaringsætning, at Kjærlighed er opfindsom. Hanne pleiede, undertiden at rulle sine Smaabreve sammen og putte dem ind gennem Nøglehullet paa Contoiristens Dør; thi der var ingen Anden end hendes Ven, der havde Nøgle og kunde komme ind paa dette Bærelse. Men en Søndag traf det sig, at Hanne, netop idet hun praktiserede en Billet doux ind gennem Nøglehullet, overtraffedes af en fremmed Dame, som uden at hun mærkede det var kommen op ad Trappen og nu stod lige overfor hende. Den stakkels Vige blev stamsuld og traf sig lidt tilbage paa Gangen; men Damien tiltalte hende noget bifst og sagde: „Vi lidt, min Vige, har du noget Bekjendtskab til den Person, som boer derinde?“

„Nei, jeg har ikke“ stammede Hanne.

„Hvad har du da, om jeg maa spørge, paa denne Dør at fingerere? Du vilde maafte see, om man mulig havde glemt at lukke af?“

Hanne blev rød som et dryppende Blod og begyndte næsten at græde, men svarede ikke.

„Skulde man vel troe en saa ung Lød allerede befad den Frækkhed ved hoi lys Dag at vise sig i et anstændigt Huus og probere paa Sligt. Men det kommer af det orteslose, lastværdige Levnet, saadanne Tøider føre, den ene Last drager den anden med sig.“

Under denne Replik havde Damen banket paa Contoiristens Dør og forviøset sig om, at hæn ikke var hjemme. Hanne begyndte at vilde retfærdiggjøre sig, men kunde for Graad og Stammen ikke komme nogen Bei.

„Na, hold hun sin infame Mund, og paf sig ned ad Trapperne! Lat hun Gud, at jeg ikke nønner at gjøre Spektakel og lade Politiet

faae Fingre i hende. Men var Herren derinde hjemme, skulde hun dog faae Foden — og i en Fart komme ned ad Trapperne."

"Jo, Gud give han var hjemme! saa skulde nok En af os for længe siden være kommet ned ad Trappen; men var overbeviist om, det blev Dem førend mig. Men, Gud see Lov og Tak! Der er han! der er han!"

Med disse Ord styrkede hun ned ad Trappen og falder sin antomne Kjæreste om Halsen. Hun ryster som et Eöpelov og kan af Angst ikke sige et Ord.

"Gud forbarme sig, min Pige! hvad er der paaferde?" spørger Contoristen og seer sig forvirret omkring. I samme Dieblit seer han sin Moder staae oppe paa Gangen, og vil rive sig løs fra Hanne; men hun holder ham fast omslynget og siger græbende: „Maar du viste, hvad jeg har maattet taale af denne fremmede Kone, hvor hun har været grov imod mig... og uforstammet... Men du vil forsvare mig, du vil hevne mig?"

Contoristen staaer som ramt af en Lynstraale, og Moderen er heller ikke lidet overrasket, dog fatter hun sig først og siger: „Åha, hænger det saadan sammen, ja saa!... Ja, vi tales vel altid ved, min Søn, ved Leilighed; jeg vil nu gaae, jeg har ikke Tid at opholde mig længere, Adieu! Adieu!" Og dermed gik hun.

Denne Scene var ikke uden ubehagelige Følger for vore Forlovede. Den udfatte dem for hele Husets Opmærksomhed og paadrog Contoristen Bøbreidelser af sin Moder, Hanne af sin Kjæreste. Det var ligesom en Kløft aabnede sig imellem deres Kjærlighed og ikke mere kunde lukkes. Dog var det endnu umuligt for Nogen af dem at tænke paa et virkeligt Brud, en gjensidig Opbrudelse af Forbindelsen. Den gik først ved en anden særegen Leilighed overstyr.

Den anden Jomfrue i Boutiken var ogsaa forlovet, skjøndt paa en heel anden Maade. Hun havde i det halve Aar, Hanne havde veelt Conditionen med hende, havt tre eller fire forskjellige Kjærestler og havde nylig faaet en splinterny, som overgik — efter hendes Forstking — alle de andre i beleven Dannelse, siin Levemaade, behageligt Udvoortes og spændabel Forekommenhed; thi han var af fornem og rig Herkomst og havde efter eget Sigende over 300 Rbd. om Aaret, alene til Fornøielser. Han var Student, og havde, sidste Sondag truffet hende ude paa Frederiksberg, havde fulgt hende hjem om Aftenen ad gamle Røngevei, over Stjerne, ind gjennem Nørreport, og havde i Gadedøren omfavnet hende, kastet sig paa Knæ og tryglet om hendes Kjærlighed. Hun havde lovet ham at tage denne Sag under Overveielse og imidlertid tilladt ham at komme en Aften i Ugen for at høre Bested. Men allerede Mandag Morgen — tænkt engang! — var Jyren kommen ind i Boutiken, under Paaskud at udsøge sig en ny Hat, havde været saa heldig at træffe hende ene og havde da med saadan Fynd og Held skildret det Pinlige og Uudholdelige i den Uvisshed, hvori han svævede, at Jomfru Henriette ikke kunde bære det over sit jomfruelige Sind at martrø ham længer; hun skænkede ham da sit Hjerte og sin Haand og et lille flygtigt Forlovelseskys over Disten.

„Hor, Sandom!" — afbrød Melhoff ham i hans Fortælling — „Hvad skal de Julius Cæsarske Marrefregter til, at fortælle om sig selv i tredje Person?"

„Det er saa min Bane ved flere Leiligheder" — svarede Sandom — „og den er undertiden ikke uden befynderlig Nytte."

„Naa, naar vi nu engang veed," — sagde Jørgensen — „at der iskedetfor „han" skal staae „i eg Sandom," saa gjør det Intet til Sagen

Blis kan ved, Gæddom! Du slap der, hvor du fik Forlovelseskyssene over Disten."

(Fortsættelsen bliver mere roteret).

Erindringsliste.

Wellmanns Forestillinger i den naturlige Magt og Tryllekunst.

Sascherts Damp-Carousel. NB. Dampvognen bliver ikke sat i Bevægelse ved Damp.

Topfstaedes Maleriske Reise omkring Jorden.

Van Dinters Menageri.

Brødrene Adolph & Carl Bils, Kunstpræstationer.

Jacob Schench & Comp. Stort Panorama fra Paris og Versailles. NB.

Dampvognen bliver sat i Bevægelse ved Damp.

Joseph Lipharts Cirque Olympique.

Jean Depuis Kraft-Kunst-Forestillinger.

NB. Der er vistnok endnu en heel Deel at erindre, men det er Redactionen umuligt, naar den ikke faaer det skrevet op. D'hrs. Abonnenter, som maatte ensse at erindres paa Erindringslisten, ville

derfor behagelig hoffs Hr. Skovlober Jensen indlægge Billet besaangaende til „Skovblabets Redaction“.

Stemninger og Tilstande i Skoven.

III.

„Du har ikke seet noget til dem endnu?“

— „Nei, det er kjæbeligt!“

„Saa kunde vi ligesaa godt have drukket vor Punsch hjemme!“

Paa dette Blad, hvoraf udkommer ialt 12 Nr. i Dyrehavstiden, modtages Subscription à 3 Mk. hos de vigtigste Boghandlere heri Byen, hos hvem tillige enkelte Nr. sælges for 4 Sk. og Bidrag til „Skovblabets Redaction“ godhedsfuldt kunne afleveres.

Fremdeles erholdes Bladet nummervis hos efternavnte Commissionæter: — Paa Lødbobbeien: Lødbobbeivindhus Nr. 292 i Stuen hos Hr. Bruun. — Paa Christianshavn: Bogbinderen Madam Liebe, Brogaden Nr. 4. — I Charlottenlund: hos Madam Schæffer. I Dyrehaven: hos Hr. Skovlober Jensen i Nærheden af Ballen. — I Lyngby hos Boguleier Hr. Sjort paa Kongeveien i Nærheden af Apotheket.

—•••••
Trafsmittene ere af Klindch.

—•••••
Trykt hos J. S. Salomon i Kjøbenhavn.

Almindeligt Skov- og Dyrehavsblad.

1842.

N° 5.

Fredagen
den 8de Juli.

Redigeret, udgivet og forlagt
af Student Arboe Møller.

Gratis overalt i Dyrehaven

4 Rigsbankstiftning.

Forsøg til en Drikkevise, søm forresten ogsaa kan bruges udenfor Stoven. (Verfsang.)

Mel. :; Gubben Noab :; etc.

.,: B or Tid kan ei :;: Estrive Vers til Dril. Og, hvorfor vel ikke? For! vi kan ei drikke ;	.,: Nu jeg tilstaaer, :;: Du kan have Ret. Vi er' fremfor Tiden. Noed, som er ei lident
.,: Kunde vi det, :;: Viser vi nok til.	.,: Jeg har ellers :;: Lange Indseet det.
.,: Sisse Sladder! :;: Drikke vi ei godt? Blil Du kuns probere, Stal vi Dig det lære.	.,: Kan vi derfor :;: Standse Tidens Fart, Blot for os alene, Saa, — det tor jeg mene —
.,: Lad os gjøre :;: Et Forsøg dog blot!	.,: Nok vor Samtid :;: Dø indhenter snart.
.,: Du (jeg) kan drikke ;;: Det vi Alle veed. Men, hvad vil det sige ; Blil Saae uden Lige :	.,: Om vi kunne ? :;: Det er saare let! Her vi jo kan standse, Til vi ei meer sandse,
.,: Bored Samtid :;: Gjør os ei Bessed.	.,: Ikkun drikke. :;: Saadan være det !

Charivari.

„Gud give, det var Dronningens Geburtsdag hver Dag!“ onstede Folkeskerdet paa Bakken om Formiddagen d. 28de s. M. da det tegnebe til at blive nogenlunde godt Veir, og man derfor formodebe, at der vilde komme Folk til Dyrehaven. Men henad Eftermiddagen, da der vebblev at være tomt, og den Smule Mennesker, der vovebe sig ud, tog til Sorgenfri isebetfor Dyrehaven, da sagde den Ene til den Anden: „Veed Du hvad, Nabo! Det bliver ikke godt, sereb Kongen og Dronningen reise.“ — Nu er Reisen sorthaanden, og strax have vi derfor bebre Veir.

— Mærkeligt nok er det, at ifkun et eneste Blad, det vi vide, har omtalt Festen i Sorgenfri d. 28de sidsteben. Det er hverken „Dagen“ eller „Berlingske Tidende“ Maaskee have de tankt, at „Umlindelig Skov- og Dyrehavsblad“ vilde levere en Afhandling derom, og derfor ikke villet komme os i Forsjebet. Det eneste Blad, som omtaler, Festen i Anledning af Dronningens hoiie Fodfelsesdag er Hollard-Nielsens Ugekrift; det satter sig i al Korthed og gjør kun den Bemærkning: at der ikke foresaldt Noget, som sorskyrrede god Orden og Nalighed.

— Ved Fugleskydningen i det Kongelig Skyde- og Danste-Brederselskab fik Lieutenant Carlensen en Vinge, som sædvantlig. Man siger sorreften, at han stal være kommen til den usovarende, og det er maaskee saalebes den eneste Vinge, han har saacet, uden at fortljene;bet.

— Med Hensyn til Frederikssteens Fes-ning har man hidtil været i Uvisshed om den var dob eller levende. Man har savnet den paa Bakken, og derfor antaget den for dob. Men det stal ikke være saa. Fesningen stal virkelig være til, ja endog ude i Dyrehaven; men da Manden, som har sereviiist den, er borte, og Ingen naturligviis driiter sig til at optræde i hans Sted, er denne Sereværtighed takt for Publicum. Christiansborg Slot er iaar traabt i Stedet for Frederikssteens Fesning, men har naturligviis ikke nar bet Publicum, som Fesningen havde; thi Christiansborg Slot kan man jo see hver Dag berinde Byen.

„Hvad menetro det er for en Fugl?“

Tidshistorie: Skov- og Dyrehavs- Kronikke.

Den tredie Sondag i Kildetiden pleier at være Vendernes Dyrehavsdag, og kaldes derfor „Vondernes Sondag.“ Disse brave Folk havde ogsaa ifontags indfundet sig i talrig Mængde i Dyrehaven; thi de ere endnu ikke vante til at lade sig genere af vaade Veie eller regnsuldt Veir. Naar Vonden vil der eller der hen, saa tager han affled, om saa Himmel og Hav stod i Et. Af Folk fra Byen saaes berimod ikke Mange; de, som vare der, havde taget derud fra Morgenstunden, da Veiret var smukt; men ved Middagstid kom to tre Regnbyger, og dette skræmmede de Fleste. Skovbladsorebactionen var naturligviis derude fra Morgenstunden af, og iagttog Alt med srary critisk Blik, bevagende sig philoso-phiist op og ned ad Bakken.

Hvilke Tilberedelser, hvilke Anstrængelser, hvilken Træulhed, hvilken Forsvirring finder ikke Sted Søndag Formiddag paa Bakken i Dyre-

håven! Enhver iler med at faae sine Eager i Orden først. Der ryddes op i Teltene, der feies Gange, der smøres Gynger og Lirekasser, der dækkes Borde, der hænges Skilte ud, der laves Mad, der brændes Bønner, der heises Flag: see saa! nu begynde Dpraaberne: „Vær sartlig, Mine Herrer, og Damer!“ — De seer her den mærkværdige Lamafamilie“ — „som hvort Dieblit dreier sig om sin Arel“ — „paa hvilken fornøylig flere tusind Menneſter ynkeligen ere komne af Dage“ — „et optiſt, pbyſikaliſt, mehaniſt Sandſebe drag“ — — „som aldrig for har været at ſee her i Dyrehaven“ — „Uſgier, Ny-Gydwaliſ, Jeruſalem“ — „hvorefter Enhver iſær kan faae at vide ſin Fremtidſ Stjæbne“ — „ſaa og om deres Kjæreſte beſtandig er dem tro og huld“ — — Nu vel? Skulle vi beſee den mærkværdige Lamafamilie, eller ſtulle vi underſøge om vore Kjæreſter endnu beſtandig ere os troe og hulde?

Du vil ingen af Delene — du vil følge Strømmen og kjøre med Dampvoognen? Vel, jeg følger med. „Er der ingen af de ſmukke Bondepiger, der har Lyſt til at kjøre med? Vær ſaa artig, behag at ſtige op!“ Vi tage Plads i en Vogn; Maſtineriet ſættes i Bevægelse; jeg geh't's loo! Det er i ſig ſelv ingen Ting og dog er det uhyre morſomt. Jeg troer virkelig man ſaaet et ret godt Begreb om hvorledes det er at kjøre i Dampvoagne. Det Værſte er, at der er ingen Damp — jeg mener Røg; thi hvad enten Locomotivet ſættes i Bevægelse ved Anvendelſen af engelliſte Steenkul eller danſk Havre, det er ligemeget, naar der blot er en Smule Røg. Vi troe at denne Røg kunde anſtaffes uden videre Be.oftning for Entreprenuren, naar han indrettede den ſaakaldte Dampmaſtine ſaaledes, at han deri kunde tage Læevand og Aftensmad for ſig og familie. Vilde han tillige anlægge et Waſſel-

bageri i ſin Maſtine, vilde det viſtnok være Paſſagererne kjært, og Røgen vilde derved endnu mere foreges til Fordeel for ham ſelv. Efterat have givet Dampmanden dette lille Vink forlade vi hans Carouſſel og ſtige atter ned paa Waſſen.

Hvor ſtulle vi ſaa gaae hen? Lad os ſee os lidt om! Det er dog et værdigt Skilt, der hænger udfor Brødrene Bild's Telt. Lad os gaae derind og ſee om Foreſtillingen ſvarer til den pompøſe Annonce, der hænger udenpaa. Engang foreviſted i Dyrehaven „das lebendige Crocodil von Niſen“; den var paa Skiltet ſem ſer Ulen lang og havde paa ſin Ryg et Par vørne Karle med Spyd eller Treſporke. Naar man ſaae den i Virkeligheden, var det et lille Fiirbeen, maattec heuved en halv Ulen, ſom laae i et Trug og kæmpede med Orden. Men ſaaledes er ikke Forholdet mellem Skiltet udenpaa Bild's Telt og Kunſtproductionerne indenfor. Det er nok værdt at beſøge D'Hrr. Bild og vi forſiſtre paa, man vil ikke ſtuffed i ſine Forventninger.

Den ene Broder giver Laſtenſpillerkunſter med megen Hærdighed. Iſær er det hviſt pudſigt at ſee ham ride en Kanin efter den anden midtover og frembringe to af en. Kunſtſtykket med at tage hele Sneſe Og ud af en tom Poſe, den ſaakaldte Pompadour, er ligeledes meget morſomt. Paa en forbausende Maade viſer ſig Kunſtnerens Behændighed ved at lade Montſortet, Kugler, Kartofler o. d. enten forvandles til ganſte forſtjellige Gjenſtande eller aldeles forsvinde under Hænderne paa ſig. Saadanne Kunſtſtykker maa imidlertid ſees med egne Dine; thi de lade ſig ikke tilfredſtillende beſkrive eller forklare.

Den anden Broder er Equilibriſt og Acrobatiſt. Hans Præſtationer udmærke ſig ved ſærdeles Styrke, Smidighed og Anſtand. Men over al Forventning vil viſtnok Enhver, der endnu

ikke har besøgt D'Hrr. Bild's Forestillinger, finde den lille sexaarige Pige, hvis mangehaande equilibristiske Kunststykker ere høist mærkelige og interessante.

Tilfist seer man tildeels Hovedet affjæres paa et i sit Slags ganske ubmærket Subject, som ikke vil unblade at opvække Publicums Latter.

Skovskizzer.

(En Novelle.)

Dyrehaven 1837.

II.

„Fra den Tid af“ — fortsatte Sandom — „vare vi altsaa Kjæresten og havde vore fornodne Sammenkomster, i Forskningen, paa Pigernes fælleds Dviffkammer; men da dette blev noget genant, saavel for Hanneds Skyld, som for Folkenes i Huset, aabnede min fiffige Henriette sig en anden Veie, ad hvilken hun fortsatte den stadige Forbindelse med sin Elsker. Hun lod sig nemlig gjøre en egen Gadebørnogle, og kunde saaledes gaae ud og komme hjem aldeles ugeneret, efter Klokken Elleve eller halv Tolv; thi efter denne Tid laae hele Hattemager-Huset i dyb Søvn. Ofte kom hun først hjem henad Morgenen, men hvergang maatte Hanne vakked og høre paa hendes Begivenheder, hendes Skildringer af sin Lykke og Lovtaler over hendes utrættelige Elskers fortræffelige Egenheder. Saa havde han fort hende ind et steds, og saa et andetsteds, og saa havde hun været hjemme med ham paa hans Værelse.... Gud! hvor han boede elegant, og hvor alt var propert og nydligt!... Og saa blot at være i sin egen Kjærestes Stue og at sidde hos ham i Sophæen... Nei, det overgik al Beskrivelse!

„Du er da ogsaa en Gaas, lille Hanne, at du aldrig gaaer ind til din Kjæreste her nedenunder. Jeg kunde have det rigtig godt, jeg To, naar

Jeg bare selv vilde. Du kunde gjerne blive der hele Natten; du veed, paa mig kan du stole.“

„Jeg veed det nok,“ svarede Hanne, „men jeg kan ikke. Jeg har aldrig været længer end i Døren. Jeg kunde ikke sætte mig ned, ikke opholde mig paa hans Værelse, om jeg fik al Verden for det. Og saadan gaar det ogsaa ham, kan jeg mærke, naar han en sjelden Gang kommer her op; han hafter altid med at komme herfra. Herregud! maate vi ikke være glade ved den Lykke at see hinanden flere Gange om Dagen, hilse paa hinanden og kyskes engang imellem. Hver anden Søndag kan vi jo træffes sammen hele Eftermiddagen og snakke med hinanden, saalænge det skal være.“ —

En Fredag Nat, da Henriette var kommen hjem og havde vaagnet Hanne, sagde hun:

„Hør, Du! paa Søndag maa jeg endelig see at komme til Skoven, hvordan jeg saa skal bære mig ad; jeg har lovet at træffe min Kjæreste derude. Det er forbandet, at det ikke er min Tour at være fri paa Søndag, men bytter du ikke, søde lille Hanne! blot den ene Gang med mig?“

— „Kjære Veninde! Jeg har netop ogsaa aftalt med min Kjæreste, at vi paa Søndag skulde træffes i Skoven.“

„Godt! saa følges vi ad; jeg skal nok hitte paa Raad til at faae Lov... det vil blive dygtig morsomt. Hvor og hvad Tid skal du møde Din?“

— „Ja, seer du, han skal om Eftermiddagen med sin Moder og en anden Familie til Lyngby, men saa vil han gaae derfra til Dyrehaven, og mener at kunne være der omtrent Kl. 8. Jeg skal da gaae ham imøde paa Veien op til Fortunen.“

„Aha! du skal gaae ham imøde paa Veien. Nei, seer Du, min Ven og jeg skal træffes paa Valken. Lad os nu sove; jeg skal imidlertid ubtænke

det bedste Eventyr, jeg kan binde dem derne i Boutiken paa Ermet og faae Lov til at slippe bort paa Søndag. God Nat!" —

Hanne fortalte Dagen derpaa sin Kjæreste, at hun paa Søndag muligen vilde gjøre Touren ud til Skoven i Fælledskab med sin Veninde, dersom det lykkedes Henriette at faae Lov til at forlade Boutiken. Contoristen havde Intet at indvende herimod, men bad hende blot at paase den aftalte Bei og Time; thi han selv skulde nok være præcis.

Søndagen kom. Henriette havde, under Paaflud, at hendes Moder laa dødsygg, faaet Lov til at forlade Boutiken, og henad Eftermiddagen spadserede vore to Damer i fuld Fuld og pyntede virkelig med Smag og Anstand — ud gennem Østerport, bestige en Vogn for en Rigsort Person, og rullede glade og fornøiede ud ad Dyrehaven til. (De havde Hæstværk, og Rudsten fremfor Alt; derfor hjørte de naturligviis ad Strandveien til Klampenborg.) Vi træffe dem senere paa Bakken, gaaende Arm i Arm og tiltrækkende sig de fleste Herrerø Dymarksmøhed; thi det var virkelig to kjønne Piger begge To.

Melhoff og jeg kom netop ud fra et Conditortelt paa samme Tid som Hanne og Henriette kom anden Gang op ad Bakken. Jeg kjendte dem i Afstand og trak mig derfor tilbage igjen i Teltet, idet jeg tog Melhoff under Armen og hviskede: „Vi lidt! Lad de to Damer gaae sorbi forst; men see kun lidt noie paa dem. I den Ene — hende der gaaer os nærmest — har jeg den Glæde at forestille Dig min lille Hattemagerpige, som jeg har talt om, min ny Inclination fra Frederiksberg forleden Aften, som jeg har fortalt Dig. Hvad synes Du, er hun ikke ret antagelig?"

„Guds Død, det er jo brillant" sagde Melhoff, "men den Anden er heller ikke ilde; jeg sin-

der hende endog langt kjønnere. Skulde det ikke blive Noget for mig?"

— „Det er hendes Veninde, hun staaer i samme Boutik; men hun er forlovet."

„Ah! Det vil lidet genere os; saadanne Forlovelser kjænde vi nok."

— „Men du tager feil, Melhoff, hun er et sjeldent Monster paa Dyb og Trofald."

„Bah! kom ikke med Dyb og Trofald i en Hattemagerboutik."

— „Nu, du kan jo probere paa" sagde jeg, „men jeg tvivler paa, det vil lykkes; hun skal træffe sin Kjæreste herude."

„Det maa forpurre!" udbrod Melhoff. „Hor, Sandom! jeg giver Aftensmad og Viin, hvis vi blive sammen i aften med disse to Piger. Men, saa maa du være mig behjælpelig, og see at stemme Din for det, saa gaaer det nok. Lad os altsaa klemme paa strax! Jeg indseer ikke, at vi behøve at genere os ved at gaae med dem, hvor det skal være; de see jo aldeles gentile og anstændige ud."

— „Nu, som du vil, naar du giver Aftensmad" siger jeg. — „Vel gjør jeg det, naar jeg beholder Pigen" svarer Melhoff.

Vi gik altsaa hen til Damerne, hilse dem paa det Forbindligste, og jeg præsenterede dem Melhoff som min Ven. Han henvendte sig strax til Hanne og opbød alle Kræfter for at være behagelig. Smidlerid arbejdede jeg troelig i Melhoff's og min egen Aftensmads Interesse, og bad Henriette om at overtale Hanne til at opgive Stevnet med hendes Kjæreste. Men Henriette meente, at det gjorde Hanne ikke for nogen Priis; „hun var altfor fast i sin Kjærlighed." Vi besluttede da at opnaas ved Liff, hvad der ikke lod sig gjøre ved Overtalser. Henriette sagde endog, at det kunde mere hende at see hvordan Hanne vilde tee sig, naar hendes Stevnemøde blev for-

purret. Jeg blev derfor underrettet om Tiden og Stedet, naar og hvor Hanne havde aftalt at mødes med sin Contorist, og jeg fik en detailleret Beskrivelse over Contoristens Udseende — jeg havde nemlig været saa heldig endnu dengang ikke at kjende ham — og Paaskadning, til hvis meest ubetragelige Særkjende Henriette fornemmelig regnede en ny Hat „af vores Fabrik.“ I Monigattis Telt, hvor Melhoff maatte give to Kopper Chocolade og to Glas kold Punsch, spurgte jeg ham hvorledes det gik ham med Hanne, og mindes ret godt hans Svar: „Daarligt nok, du, men det maa vel give sig bedre hen ad Aftenen. Mørket og Vinen pleier at være mine bedste Budsforvandre.“ Derpaa meddelte jeg ham alle de Oplysninger, Henriette havde givet mig angaaende det berammede Stevnmøde, og saasnart Hanne gjorde Mine til at forlade os, greb Melhoff sin Hat og Stof og ilede med at vinde det nødvendige Forspring for hende paa Veien til Fortunen.

„Men nu kan du, Melhoff, jo bedst selv fortælle videre. Jeg skal nok løse dig af igjen, naar Omstændighederne kræve det, eller jeg finder det passende.“ Her tomte Sandom sit Glas og lænede sig slødedløst tilbage paa Stolen.

„Naa, lad høre!“ sagde Jørgensen med et opfordrende Blik paa Melhoff.

Da Melhoff tilbørlig havde opmuntret, styrket og forberedt sig ved at hoste et Par Gange, purre sig i Haaret og gjøre en lille Røttelse ved sin høire Flip, tog han ydermere en gigantisk Glurk af sit Glas, og hævdede sig en Smule ivoiret, for giennem Brillerne at kaste et beregnende Blik ned i Bollen og efter dens Beholdning at afpasse Længden af sit intenderede Foredrag.

„Naa da,“ — begyndte Melhoff — „jeg stød en Gjensidig bag om Silden og traskede op til Fortunen. Det traf sig ubmærket heldigt:

Contoristen kommer lige imod mig, og efter den Beskrivelse, Sandom havde givet mig af ham, var det umuligt at tage fejl; dog var det ingenlunde Hatten, som Henriette meente, men snarere hans blaa Kjole, hans tærnede, lyse Benklæder og gule Vest, der robede ham. Jeg vidste, hans Navn var Brein.

„Brein?“ gjentog Jørgensen med den høieste Forundring. „Er du gal? Ham jeg hilfede for lidt siden? Han, der staaer derhenne?“

Melhoff hævdede sig en Smule fra Stolen og rettede sine Brillers ad den Kant, hvorhen Jørgensen gjorde et ganske ubetydeligt Nik med Hovedet, da Sandom lagde sin venstre Haand paa hans Arm, til Tegns paa at han skulde holde sig rolig paa Stolen — og sagde: „Ganske rigtig, jeg har seet og gjentjendt ham. Nu er det intet Under, at Hanne tabte Bollen før. Men fortæl nu videre, Melhoff!“

„Nu, jeg traf altsaa Contoristen og nærmer mig med ædel Dristighed, lofter paa Hatten og siger: „Med Tilladelse, Hr. — — er det ikke Dem, der hedder Hr. Brein? Beder Dem ikke blive forundret, det er Zomfru Hanne Poulsen, der har bestrevet mig Deres behagelige Udseende. Skulde hilse mangfoldigt fra hende og bede Dem have den Gødhed at uleilige Dem ned til Eremitagen. Gjør hende græsfelig ondt, at hun ikke kan møde Dem efter Aftale; men Selstabet, hun kom herud med, tog mod hendes Vidende directe op til Eremitagen og nu kjender hun saa lidt til Veien her i Dyrehaven, sagde hun; tillige har hun høvt et lille Uheld med sin Fod — beder Dem ikke blive forstrækket — et lille Feiltrin, en Seneforstrækkelse i det Høieste — med Guds Hjælp ganske ubetydeligt... men hun er, som sagt, paa Holdpladsen ved Eremitagen. Derfor De følger Veien her tilvenstre, saa er De der strax.“

Den arme Contorist var ganske forbløffet og befymret, og kunde knap fremstamme nogle faa Ord, der skulde bevidne mig hans oprigtige Tak for min utvivste Artighed og Meelighed.

„Seg be'er, Hr. Brein! jeg be'er,“ svarede jeg, „hendes Veninde, Jomfru Henriette, bad mig — da jeg just agtede mig til Fortunen — at oppbeid Dem her for at sige Dem Bested... Intet at takke for, Høistærkede! De behage nu blot at gaae ligefrem ned ad Veien tilvenstre. Adieu! Hr. Brein! Adieu!“ Og væk var han.

Jeg posterer mig i Skjul bag et Træ. Det varer ikke længe inden Hanne kommer. Hun gaar heelt op til Fortunen og vender atter tilbage. Hvert Dieblis vender hun sig om for at see om han nu ikke skulde vise sig. Nei, endnu ikke. Hun gaar atter frem, og vender atter tilbage. Et Dieblis staaer hun stille paa Veien, men snart er hun igjen i Bevægelse, og gaar atter heelt op til Fortunen. Derpaa vender hun langsomt om og gaar langsomt tilbage igjen. Dennes gang gaar hun længere tilbage end før, og kommer mig af Sigte. Jeg forlader altsaa mit Skjul og gaar efter hende; men, saasnart hun standser og gjør Mine til at vende sig om, smutter jeg atter ind bag Træerne og forstikker mig paany. Saaledes hengaaer en halv Time, en heel Time, maastee halvanden Time; denne Venten er os Begge meget besværlig, for Hanne rimeligviis endog angstende; thi Mørket falder paa, og hendes Ven udebliver fremdeles. Men Kjærligheden er ubholdende, og Forførelsen ikke mindre. Hanne gaar endnu uførtroden frem og tilbage og venter; jeg staaer ligesaa haardnakket bag mit Træ, og venter ogsaa. Nu er det allerede ganske mørkt. Hanne gaar ikke mere frem og tilbage, hun gaar ned ad Bakken til. Jeg træder ud paa Veien og gaar

efter hende. Dog, hun vender om engang endnu og — vi mødes.

Jeg hilser hende paa det Intimeste og Fortroligste, fortæller hende min Henrykkelse over at see hende endnu engang iacten, at træffe hende ene, og saaledes at kunne tilbyde hende min ringe Tjeneste. Men Hanne er udselig over at være truffet ene paa en affides Bei saa silbig paa Usteningen, hun kan endnu ikke opgive Haabet om at hendes Ven jo omsider maa komme, og hun afflaaer med Høflighed og Bærdighed ethvert af mine Tilbud.

„Gjør mig ubestrikelig ondt“ — tager jeg Ordet — „at De tilbageviser enhver lille Dpmarksomhed, som jeg saa gjerne vilde yde Dem. Jeg er bange, De misforstaaer mig. De venter her Deres Kjæreste — det er en ærlig Sag, som ingen Yige behøver at røbe over; men sat nu, Deres Kjæreste er forhindret fra at komme, tillader De da ikke, at jeg forer Dem tilbage til Deres Veninde, med hvem De kom herud; jeg veed hvor Henriette og min Ven Sandom ere at træffe, og ved denne Tid vil De vanskelig kunne gaae ene gennem Skoven.“

„Jeg takker Dem særdeles for Deres Dpmarksomhed og Artighed — svarede Hanne — men jeg er overbeviist om, at min Kjæreste maa komme og det meget snart; hvis ikke, saa tager jeg lige hjem.“

„Saa tillade De idetmindste,“ — bad jeg — „at jeg tager med; jeg kan ikke bære det over mit Sind at forlade dem saa ene og saa silbig paa Usteningen. Det vilde jeg ikke kunne forsvare for min Ven Brein, naar jeg næste Gang kommer til at tale med ham.“

— „Hvorledes? De kjender Brein. De er hans Ven?“

„Ja, det veed Gud jeg er. Jeg talte med

ham endnu idag, han fortalte, at han skulde med sin Familie til Lyngby, saa det er muligt og endog sandsynligt, at han har faaet Forfald og er forhindret fra at komme iaften."

Hanne lykkeligjorde mig med et rigtignoel lidt mistroisfl Blik og saae meget langsejlsfuldt op ad Beien til, som om hun vilde sige: jeg vil dog endnu engang gaae op til Fortunen for at see.

"Som De vil — sagde jeg — Lær jeg have den Fornøielse at gaae med, eller vil De jeg skal vente Dem her, til De kommer tilbage?"

— „Siden De kjender Brein, som jeg horer, skal De have Tak, hvis De vil gaae med.“

Jeg bemægtigede mig altsaa hendes nyseflike Arm og vi vandrede Side ved Side i den dunkle Skov; men hun var nedslaaet og taug, og det lykkedes mig ikke at fikle Contoristen ud.

(Fortf.)

Erindringsliste.

Schönstrøms originale Lykkestjerne.
Schönstrøms Førestillinger i Equilibristik og Akrobatik.
Brachhoffs Pastel-Panorama.
Wellmanns Førestillinger i den naturlige Magi og Tryllekunst.

Sascherts Damp-Carousel.
Topfstadts Maleriske Reise omkring Jorden.
Sease, Volferien & Bosholms Equilibristiske og Akrobatiske Kunstpræstationer.
Van Dinters Menageri.
Brodrene Adolph & Carl Bils's, Kunstpræstationer.
Jacob Schench & Comp. Stort Panorama fra Paris og Versailles.
Joseph Lipharts Cirque Olympique.
Jean Depuis Kraft-Kunst-Førestillinger.

Stemninger og Tilstande i Skoven.

IV.

Paa dette Blad, hvoraf udkommer ialt 12 Nr. i Dyrehavstiden, modtages Subscription à 3 Mk. hos de vigtigste Boghandlere heri Byen, hos hvem tillige enkelte Nr. sælges for 4 Sk. og Bidrag til „Skovbladets Redaction“ godhedsfuldt kunne afleveres.

Fremdeles erholdes Bladet nummervis hos efternavnte Kommissionærer: — Paa Løsbodveien: Løsbodveihuus Nr. 292 i Sluven hos Hr. Bruun. — Paa Christianshavn: Bogbinderenke Madam Liebe, Brogaden Nr. 4. — I Charlottenlund: hos Hr. Skovlober Hansen, i forhenv. Gronbalds Sted. — I Dyrehaven: hos Hr. Skovlober Jensen i Nærheden af Ballen. — I Lyngby hos Bogudleier Hr. Sjort paa Røngeveien i Nærheden af Apotheket.

Trafnittene ere af Glind.

Print hos J. G. Salomon i Kjøbenhavn.

Almindeligt Skov- og Dyrehavsblad.

1842.

N° 6.

Søndagen
den 17de Juli.

Redigeret, udgivet og forlagt
af Student Arboe Mahler.

Priis overalt i Dyrehaven

4 Rigobankstilling.

En gammel latinsk Skovvise *)

Mel. Integer vita, etc.

Den, som ei søler Nagets Jld at lue,
Han ei til Værn behøver Spyd og Bue
Eller et Rogger, hvori rødsomt true
Giftige Pile,

Saabant et Udyr intet Vilbnis nærer
Dybt i sit Skjod, hvor tættst Esker det bærer,
Africa ei engang, skjøndt der man lærer
Lover at kjende.

Om end igjennem Heber han vil drage,
Eller sin Vei hen over Bjerge tage,
Eller endog, hvor Floder uden Mage
Landet bestølle.

Lab mig da end i Egne henfat blive,
Som ingen Baar med Planter kan oplive,
Men hvor kun Slud og Uveir steds give
Næring for Laagen;

Ihi som jeg ud i Nabostoven tyer,
Dg ubekymret, langt fra Folk og Byer,
Sang om min Pige, — da en Ulv mig flyer.
Efsjøndt ubebænnet.

Lab end mit Liv i hebe Jordstrog svinde,
Hvor jeg en Hytte ei engang vil finde, —
Dog jeg min søde, smilende Veninde
Dmt skal besynde,

---

*) Her. 1 Bog, 22 Dde. Det er, blandt Andet, blevet lagt Skovbladets Redaction til Last, at den ikke er classisk nok. For ogsaa at behage sine classiske Læsere har den derfor leveret nærværende Doversættelse af en classisk Vise.

Charivari.

Man har overhængt Redactionen med Bonner om at anbefale snart denne snart hiin Bevartning, og forfikkret, at f. Ex. Mad. Pætges's usorlignelige Ettnke og engelske Porter med fuld Ret fortjente offentlig Roes og Berømmelse. Vi have hidtil tilbageviist deslige Numodninger, fordi Esterkommelsen deraf forekom os mindre passende for vor egen og Bladets Værdighed. Men da i disse Dage en Autoritet med en saa anerkjendt luttret Smag som Hr Prof. Heiberg ikke har fundet mindst Betænelighed ved at anbefale Bevartningen hos Gæstgiver Briggs i Høtel d'Øresund, have vi med det Samme havet os over enhver Strupel i denne Henseende, og skulle for Fremtiden ikke nægte noget Telt eller Ragebord vor anbefalende Recommendation.

— Hr. Henrik Hertz har, som bekjendt, lavet en Perspektivkæsse, som han i denne Dyrehavstid har lavet forevise et Par Gange inde i Byen paa Kongens Nytorv. Han selv siger, at Folk synes saa umaadelig godt om den; men man skal naturligviis ikke saa lige troe hvad Kræmmere eller Fabrikanter sige om deres egne Varer. Os forekommer det som et slemmt Misgreb at forevise bemeldte Perspektivkæsse inde i Byen. I Dyrehaven er der iaar netop Mangel paa Perspektivkæsser, og, dersom Hr. Hertz kunde faae den Samme til at forevise sin Kasse ude paa Ballen, vilde han bestemt kunne gjøre Regning paa et endnu taknemligere Publicum og langt større Fortjeneste.

— Hr. van Dinter griber Leiligheden, i Anledning af Hendes Majestæt Dronningens Besøg i hans Menageri, til at ubertrette det ærede Publicum om at en stor Hovedsbring finder Sted hver Søndag og Fredag Eftermiddag Kl. 6 præcis, da saavel Klapperslangen som Rjæmpeslangen vilde fortære hver en levende Kanin.

— „Figaro,“ som man hidtil kun har havt Leilighed til at ride paa (det vil sige: ride tilvands), er nu ogsaa indrettet til at kjøre med (det vil sige: kjøre i Ring med) og staaer saaledes til Tjeneste for et større Publicum, for Alle og Enhver.

Skov- og Dyrehavskronikke.

Vi have i vort sidste Nr. med et Par lette Strøg forsøgt at give en Skitse af Dyrehavsbakken i Morgenbelysning; i nærværende Nr. vil man i Novellen støde paa en lignende flygtig Skildring af Bakkens Udseende og Tilstand i den sidste Aftenstund; der kunde saaledes savnes et Billede af Dyrehavslivet ved Dagen under fuldstændig Solbelysning, og dette skulle vi forsøge — næste Gang. For bedre at kunne orientere sig i al den blændende Glans, hvori Billedet vil komme til at straa, have vi allerede i dette Nr. leveret et Kort, som vi bede vore gunstige Læsere og Læsere flittig at studere og, om muligt, lære udenad.

Vi gaar nu over til Noget, der i lang Tid har ligget os paa Samvittigheden og derfor ikke tør opstødes længer.

Man har med Røje ventet en Critik af „Skovbladet“ over samtlige Kunstnere og Seeværdigheder i Dyrehaven. Vi skulde med inderlig Fornøielse have leveret en saadan for længe siden, hvis vi ikke bestandig havde følt os afstraffede ved vor ophøiede Forgjænger Hr. Trop's allerede for 16 Aar siden udtalte Erfaringsfætning:

„Lad i Dyrehaven os
Paa Critik ei tænke!“

I Sandhed! vi have havt Leilighed til at fælde den Formaning, disse gyldne Ord indeholde. I Uger og Dage have vi studeret paa en passende Inddelingsgrund for Kunstproductionerne og Fortyktelserne i Dyrehaven, men vi have endnu ikke fundet nogen, som kunde bringe vore Recensioner i noget ordentligt System. Vi komme derfor bestandig til at tænke paa en Mand, som af Amtsoverigheden engang var ansat til at ordne en afsødt Byfogeds Arkiv og Embedsdocumenter. Manden var meget længe om dette Arbejde og

ftt derfor gjentagne Paamindelser. Men til-
 sidst blev han dog færdig, og skrev til Amtet, at
 nu havde han Arkivet i den skønneste Orden,
 naar man vilde være saa god at tage det i Die-
 slyn. Amtmanden intfandt sig altsaa for at in-
 spicere og fandt Byfogdens efterladte Papirer
 liggende paa Gulvet i to ulige store Bunker, en
 i hvert Hjørne af Contoiret. „See her, Deres
 Høvelbaarenhed!“ — sagde Manden — „Her
 seer De Arkivet i den skønneste Orden; her
 ligge alle Documenter, som vedkomme Krig — og
 der ligge alle de, som ikke vedkomme Krig!“

Imidlertid, det er vor Pligt at give en
 Recension over Dyrehaven, og her kommer den.
 Men vi recensere altsaa i Flæng, uden systematisk
 Orden. Hvorfor da ikke begynde med:

Circus Olympicus.

Den er det eneste i sit Slags iaar i Dyre-
 haven, og derfor ret godt besøgt. Det er især
 Hestene, der tildrage sig Opmærksomhed ikke fordi
 de ere videre smukke eller udmærkede af Skabning,
 men fordi de ere særdeles godt dresfere og af-
 rettede til at gjøre alle slags Kunster, som ere ret
 morsomme og publige. Saaledes er det i hoi
 Grad comist at see en lille corsikansk Hest sidde
 tilbords med Monsieur Bajaz og spise omlap med
 ham. Naar Bajaz faaer en Mundfuld, tommer
 Hesten hele Tællærkenen. En anden Hest af stor
 og ædel Race har megen Færdighed i at danse;
 den kan ogsaa gjøre almindelige Hundekunster,
 apportere, ligge død o. s. v. Beriberpersonalet
 selv synes os forholdsvis at staae noget tilbage,
 dog ere dets Præstationer i det Hele taget see-
 værdige og tilfredsstillende.

Van Dinters Menageri

er ligeledes det eneste i sit Slags paa Bakken i
 Dyrehaven. Det fortjener aldeles at tages i
 Die-slyn af Enhver, der ikke har seet det før, og

selv de, som have seet det oftere, kunne have godt
 af at besøge det endnu en Gang. Slangesam-
 lingen er især fortrinlig og interessant; Lama-
 familien er ligeledes meget mærkværdig. Vi vilde
 ikke nægte, at endel af Menageriets Exemplarer
 forekom os iaar noget forfnyttede og foruøede, men
 vi besaae dem i de første Rilledages uendelige
 Regn og Stud, saa at det er meget rimeligt, at
 det daarlige Veir har haft en mindre heldig
 Indflydelse paa dem. Vi tillade os derfor at
 opfordre de Dyrehavsbesøgende til at frequentere
 Menageriet nu for Eftertiden, da vi have stadigt
 og godt Veir.

Panoramaer

forevises iaar paa Dyrehavsbakken af D. Hrr.
 Brachhoff fra Kjøbenhavn, Schenck fra Wien og
 Topfstådt fra Gotha.

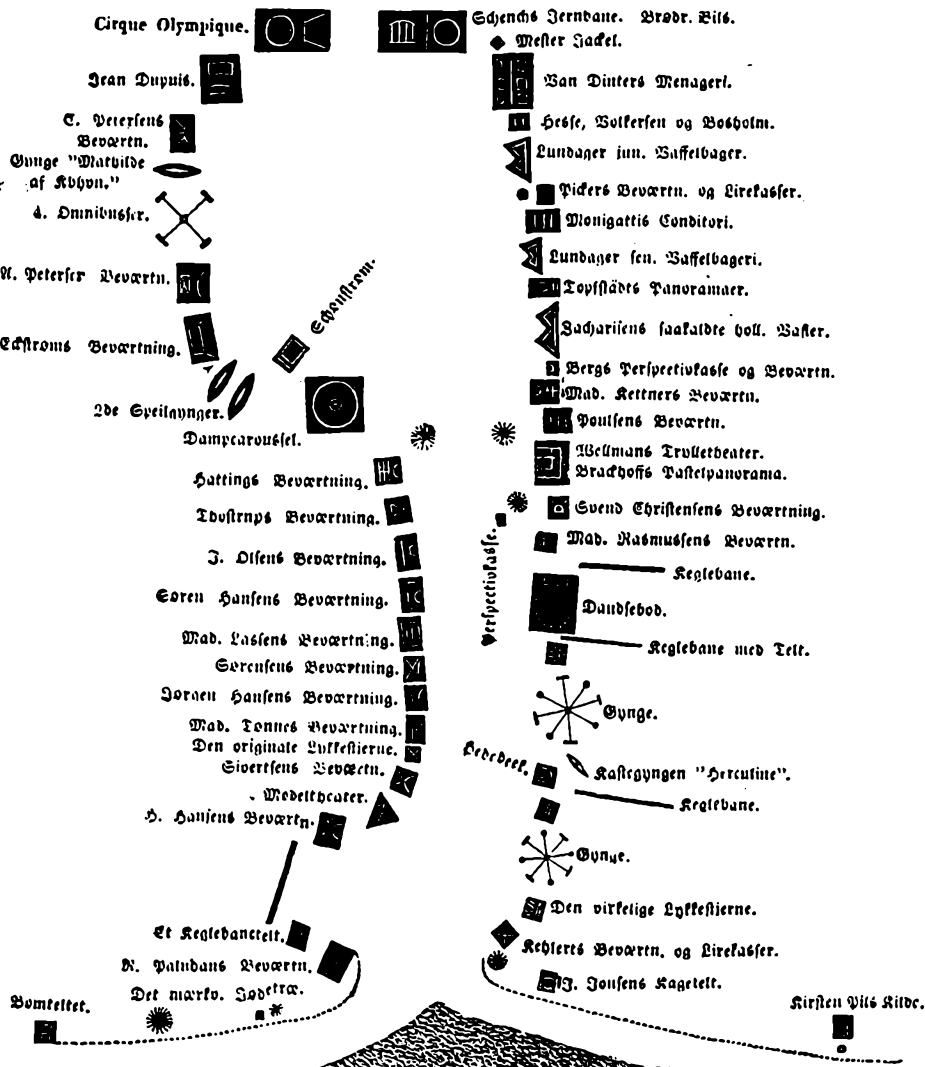
Hr. Brachhoffs Panoramaer ere Vastelpanora-
 maer, saavidt vi vide, malede af ham selv, og som
 saadanne vistnok interessante og seeværdige.

Om Hr. Schencks Panorama — hvis det for-
 resten kan kaldes saaledes — er der det at sige,
 at det synes snarere at være sat op som en Slags
 Baggrund for vedkommende Dampbane end op-
 stillet som et Rundmaleri, der i og for sig kan
 have noget Værd for Publicum.

Hvad Hr. Topfstådt's Panorama-Ud-
 stilling derimod angaaer, da udmærker den sig
 ved rig Mangfoldighed og behagelig Ufverling,
 samt ved Kunstmæssighed i Udførelsen og Op-
 stillingen, ikke blot fremfor de ovennævnte, men
 ogsaa i Sammenligning med andre Panoramaer,
 som forhen have været at see hos os. Hr. Topf-
 stådt's Panoramaer ere udførte af gode Mestere
 og opstillede med Kunst og Smag under den hel-
 digste Belysning. Man nyder en fortryllende
 og, ifølge competente Dommeres Paastand, en
 med Trostid giengiven Ud-sigt over nogle af de

Kort over Jagersborg Dyrehavsbakke 1842.

skionnefte og mærkværdigste Egne paa Jordkloden. Man faaer et anskueligt Billede af det høist interessante og historisk mærkværdige Sorgetog med Napoleons Afte fra St. Helena til Frankrig, af Ankomsten til Paris, og den høitidelige Procession til Invalide-Domsirken, det endelige Hvilested for den ophviiede Keisers jordiste Levninger. — Vi kunne forsiikre, at Ingen, som har Sands for Panoramaer, vil føle sig utilfredskillet ved at have taget Hr. Topfstaäts Kunstudstilling i Diefsyn.

Jongleurpræstationer, equilibristiske og herkuliste Kunster.

Disse Kunster synes ret at florere iaar i Dyrehaven. Paa ikke mindre end fire forskjellige Theatre eller Tribuner gives der daglig flere Gange gjentagne Forestillinger i ovennævnte Kunstarter, og der beskæftiges hermed et Antal af idetmindste ti Personer, hvis man iberegner Hr. Schönstroms Monsieur Bajaz, der rigtig nok ikke bestiller Andet end lader og affyrer en lille Mæsfinganon, gaaer sin Herre tilhaande, og med sin Bajazhue af og til efteraber hans Balancer.

Siden vi kom til at nævne Hr. Schönstrom, kunne vi begynde med ham forst. Hr. S. har sin Tribune — hvis Nogen ikke skulde vide det — paa Bakken strax ovenfor Dampvognen, som Alle vide hvor er. (Vi ville her bemærke, at der gives Adskillige, som ikke ere langt fra at lade haant om, eller idetmindste fælde en mindre gunstig Dom over de Kunstpræstationer, som udføres under aaben Himmel, alene af den Grund, at det fleer i det Frie og ikke i noget Telt. En saadan Anskuelse er naturligvis forkeert og latterlig, hvor ikke Hensyn til Theaterbelysning, Perspectiv eller bedlige kommer i Betragtning. Et Kunststykke bliver dog i sig selv hverken bedre eller slettere enten det udføres

i et Telt eller udenfor. Vi troe, at det vel vilde svare bedre Regning at have et Telt og udsælge Billetter; men vi finde det ligesaa smukt og langt mere liberalt at optræde frit for Alled Dine. Et Forhæng eller Teppe til at rulle op eller ned eller trække til Siden vilde dog maastee gjøre Gavn). Det er især i Jongleur- og Balancerkunster Hr. Schönstrom udmærker sig, og hans Præstationer i disse Henseender have derfor ogsaa vundet almindelig Anerkjendelse og Bisald. Hr. S. er i Besiddelse af et smukt Udvortes, god Holdning og roesværdig Anstand og derfor sees hans Forsøg i equilibristiske og herkuliste Kunstoveller ikke uden Interesse og Behag.

D'Hr. Heese, Volkersen og Bodholm have ligesledes en aaben Tribune i Nærheden af Van Diinters Menageri. Som Equilibrister staaer dette Kunstnerfloerblad paa det høieste Trin ude i Dyrehaven; thi baade er Bakken ifølge sin Natur noget ophviect, og desuden krybe ovennævnte Herrer tilveirs saa høit de kunne komme, og udføre, svævende imellem Himmel og Jord, flere Kunststykker og Kraftprover, som nok fortjene at sees og beundres. Flere af deres Kunstproductioner ere de samme som Schönstroms og udføres med ikke mindre Færdighed og Anstand, ligesom de heller ikke staae tilbage i Henseende til en smuk Figur og tækkelige Manerer.

Da saavel Hr. Schönstrom, som de ovennævnte tre Herrer ere vore Landsmænd, betragte vi deres Productioner som en Art indenlandsk Industri og bede Folk at paastjonne, — opmuntre og belønne den.

Hvad Hr. Bild angaaer, da henvise og henholde vi os til hvad vi tidligere have sagt til denne fortrinlige Kunstners Anbefaling, med det Tilføiende, at Broder Bild bestandig give Afveksling med nye interessante Præstationer, som

gør, at man bør see deres Forestillinger mere end een Gang.

Vi have nu kun at omtale „den første Utleth“ — hos os almindelig kaldet „den stærke Mand“, Hr. Jean Dupuis. Alene at kunne komme til at see denne vor Tids Herkules, og tage hans Figur og Skikkelse i Diesyn, er Pengeværdt. Utlethens Kone er heller ikke ilde at see paa, og hun danner fra sit Standpunkt et værdigt Sidespylke til sin Kjempe af Mand. Men hvor forbaused man ikke over den vidunderlige Kraft, som Naturen og Dvoelsen har skjænket denne Mand! Imod „den første Utleth“ Kraft-Kunstforestillinger tage alle ovennævnte Kunstneres Kraftkunster sig ud som Børneværk. Hr. Dupuis tager dem paa engang alle sammen med samt den Vægt, enhver især kan magte, rolig paa sin Samvittighed eller paa Armene, og gjør en lille Spadsferetour med dem. Vi antage da, at Enhver, som kommer til Dyrehaven, gaaer ind at see denne „stærke Mand“, og kunde vi bevæge Nogen til at tage til Dyrehaven alene for at see ham, skulde det være od ret hjært.

(Fortf.)

Skovskizzer.

(En Novelle.)

Dyrehaven 1837.

III.

„Klokken var over Ti, maaskee over halv Elleve, da vi med uforrettet Sag — desværre ogsaa for mit Vedkommende — vendte tilbage og dreiede op ad Bakken til. Dyrehavsgæsterne vare for største Delen tagne hjem eller til Charlottenslund, og Stimmelen og Trængselen paa Bakken var ophørt. De Tilbageblevne havde koncentreret sig i Teltene eller i enkelte Grupper omkring Reglebanelerne og Gyngerne og udenfor Dandsseboden. En forvirret Stoi løb os imøde af Dandsmelodier, Trommeslag, Bækkenklang og Vireklassemusik, hvori

fremdeles blandede sig Reglefluglens torbenagtige Rumlen, de omslyrte Reglers Rabalder og Reglereisernes høse Brøl i Forening med Latter af alle mulige saavel mandlige som kvindelige Kalibre, samt Sang, Strig, Straal, Hurraraab, Harpeklimpen, Fiskeklirer og Floitetoner. I den tause og stille Nat har dette Virvar af alle mulige Instrumenter og Stemmer noget mere Skjærende og Stingrende ved sig end om Dagen, da Virkningen bliver mere dæmpet af Færsele med Heste og Vogne, af Madsernes Summen og stoiende Bevægelser, og Totalindtrykket derved mere bedøvende og brusende.

„Sandom og jeg skulde efter Aftale træffes sammen med vore Pigebørn hos Monigatti, men tilfældigviis traf vi hinanden paa et andet Sted. Da Hanne og jeg naaede den sidste Gynge, af dem som gaae rundt, mærkede vi nemlig at der var Spektakel og Klammeri, og til vor store Forbauselse faae vi Die paa Sandom og hans Veninde Henriette, og erfare snart at Controverfen netop dreier sig om dem. Min Ven Sandom staaer med sin sædvanlige, men derfor ikke mindre beundringsværdige Uroffeligghed ligeoverfor en tyk stjæget Mand, som overvalder ham med Skjældsord, Grovheder og Trusler.

„Vil De saa see De betaler med det Gode, for ellers skal jeg“ — bandede den tykke Gynge-

mand — „nok lære Dem det, De Bindbeutel!“
— „Bindbeutel siger De? Til hvem siger De Bindbeutel?“

„Ja, vil De saa betale, spørger jeg endnu engang?“

— „Naar De er grov, faaer De ikke en Skilling, at De veed det.“

„Saa De vil altsaa ikke betale?“

— „Jeg vil gynge tre Gange til, har jeg sagt Dem.“

„Hør! De er en gedigen Laps og Bind-

beutel, siger jeg. Har De nu ikke kommet med den Paasfar hver Gang vi har fordret Dem Betalingen af, at De vil gynge tre Gange til. Skal jeg være Deres Nar og trække Dem og Deres Fruentimmer for Ingenting?"

— „Hvad er dette, min gode Mand, — tog jeg Ordet — De bliver hidsig for Ingenting — —.“

„For Ingenting? Ja, det skulde jeg vel mene der er Grund til. Naar jeg Ingenting faaer, skal jeg saa ikke blive hidsig?"

— „De misforstaaer mig. Den Herre der er sikker nok. See her, min gode Mand, — jeg skal ham en Sølvdaler i Haanden — Lad os nu faae en Tour til, allesammen?"

„Det er for sigdig, gode Herre, iaften. Men giver Herren ikke til en lille Snaps?"

— „Lad gaae" sagde jeg og gav ham en Driftekilling.

Da det saaledes var lykket mig at redde vor Ven Sandom ud af hans Forlegenhed og at klare Sagen til Alles særdeles Tilfredshed, minbede Sandom mig om at paastynde vort Aftensmaalid ved, som i Forbigaaende, at henkaste et Par Bemærkninger om „givet Løfte", „uhyre Dpoffrelser for en Ven" og „kjælende Viin". Vi begave os derfor ind i et Telt og holdt vor tarvelige Aften-spisning.

„Stop, Kammerat!" — tog Sandom Ordet fra Fortælleren — „Det Udtryk „tarvelige", (som jeg i en Hast ikke veed, om det mere bør tilskrives Din udmærkede Beseledenhed end Din ligesaa udmærkede Iver for at smykke Dit Foredrag med pryvende Tillægsgord) kunde let misforstaaes af dem, der ikke have haft den Lykke at kjende Dig i den Periode, hvori denne Tildragelse er forefalden. Jeg veed imidlertid, at Sorgen vil være enig med mig — og Du vil ikke selv kunne nægte det, at Du i de Dage

sjelden tog til Sloven uden at være ubrustet med en ti til femten Daler, og vi vide ogsaa Begge, at Du aldrig bebyrbede Dig med den Uleilighed at føre Pengene hjem med Dig igjen. Jeg mindes tydelig vore epicuræiske Anstrængelser, hiin Aften, for at udsøge os det bedste Beværtningstelt, da det var imod vore Dameres Ønske at gaae ned til Klampenborg. Jeg kan hufte, at vi blandt Andet spiste Kyllinger og Jordbær med Madeiraviin — et almindelig anerkjendt Middel til at opmuntre Damer, naar fornødent gjøres. Vinen blev hentet — erindrer Du? — hos Rildevæerten, og vi tomte, som sædvanlig, tre fire Flasker Bourgogne, hvoraf vi efter megen Dvertalelse fik Hanne til at drifte et lille Glas med meget Sukker i. Henriette derimod viste sig som en skink Pige og stal af og til sit Glas ud uden directe Opfordring.

„Jeg beber om Forlæbelse, Melhoff! fordi jeg har afbrudt Dig i Din Fortælling. Har Du Noget imod, at jeg fortsætter den?"

„Nei langtfra, min Ven!" svarede Melhoff. „Evertimod var det netop min Hensigt at opfordre Dig til at fortælle Resten, da jeg er overbevist om, at din utrættelige Forsken efter Alt, hvad der har kunnet give Dplysning i denne Sag, samt dit uslatteerlige Forraad af psykologiske Kundskaber vistnok vil sætte dig istand til med større Noiagtighed og Sandhed at motivere flere af de Tildragelser og Ytringer, som senere foresaldt."

„Nu vel da" — optog Sandom Slutningen af Fortællingen — „Aftensmaaltidet var endt, og Historien skulde nu begynde at blive mere iiteressant. Forelsbig bør det dog bemærkes, at Hanne hidtil havde været saa uiteressant og kjedelig, som det er den søde Pige muligt at være det. Hun vilde absolut være taget hjem, og det var ene hendes Takt for det Sømmelige, der afholdt hende fra ikke i Et væk at trætte os med

Gjentagelsen af dette Døse. Forresten taug hun stille, intet Smil, intet muntert Diekast opklarede hendes Ansigt; det var indlysende, at hun kun tænkte paa Contoristen og græmmede sig over at maatte savne ham.

Stemninger og Tilstande i Skoven.

V.

Erindringsliste.

Petersens virkelige Lykkesjerne.
Schönstrøms originale Lykkestjerne.
Schönstrøms Jongleur og Balancerefunster.

Brachoffs Pastel-Panorama.
Wellmanns Forestillinger i den naturlige Magi og Tryllekunst.

Sascherts Damp-Carousel.
Topfstadts Maleriske Reise omkring Jorden.
Sesfe, Volkerjen & Bosholms equilibristiske og akrobatiske Kunstpræstationer.

Van Dinters Menageri.
Brødrene Adolph & Carl Bils's, Kunstpræstationer.

Jacob Schenck & Comp. Jernbane fra Paris til Versailles.

Joseph Lipharts Cirque Olympique.
Jean Depuis Kraft-Kunst-Forestillinger
Mester Jachels Marionetteater.

Paa dette Blad, hvoraf udkommer ialt 12 Nr. i Dyrehavstiden, modtages Subscription à 3 Mk. hos de vigtigste Boghandlere heri Byen, hos hvem tillige enkelte Nr. sælges for 4 Sk. og Bidrag til „Skovbladets Redaction“ godhedsfuldt kunne afleveres.

Fremdeles erholdes Bladet nummerviis hos efternævnte Commissionærer: — Paa Tolbodveien: Tolbodveihinuus Nr. 292 i Stuen hos Hr. Bruun. — Paa Christianshavn: Bogbindeente Madam Liebe, Brogaden Nr. 4. — I Charlottenlund: hos Hr. Skovlober Hansen, i forhenv. Grøndals Sted. — I Dyrehaven: hos Hr. Skovlober Jensen i Nærheden af Ballen. — I Lyngby hos Bogudleier Hr. Sjort paa Røngeveien i Nærheden af Apotheket.

Trafikkene ere af *Klinck*.

Trokt hos *J. G. Salomon* i *Rjøbenhavn*.

Almindeligt Skov- og Dyrehavsblad.

1842.

Freddagen
den 29de Juli.

Nr. 7.

Redigeret, udgivet og forlagt
af Student Urbøe Mähler.

Pris oверalt i Dyrehaven

Titelvignetten.

(See særegen Besjendtgjørelse).

4 Rigsbankfiling.

Trops allernyeste Dyrehavsphantasier.

Mel. af Emilies Hjertebanken.

Nei Intet i Verden kan lignes ved en Støv!
Al Stabningens Tunge forkynder høit dens Lov.
Hører man Nummelen hos Kirsten Piiil,
Ingen modstaar da det magiske Spil.
Kun Misanthropen kan urørt gaae Lonerne
Af disse Lirer, Gongoner, forbi.
Stoven har Gyngerne, den har Ballonerne,
Har Mester Jadel og Menageri.
Dg see de Skjonne, som vanke deromkring!
Hjertet ved Tanken gjør mageløse Spring.
Lønligt i Skumringen haand finder haand,
Surtligt da knyttet de ømmeste haand.

For nylig Hr. Prydfing til Stoven tog mig med,
Herud til min kritiske Muses Fodsted,
Først saae isg ærgerlig, fornem og stum
Paa det uorganiske Publicum.

Men da Ballonerne med deres Daarlighed,
Pauter, Clarinetter, sig hvirvled' omkring,
Blev jeg begejstret, og, trods min Ålvorlighed,
Satte jeg derop med et Volteransk Spring.
„Sy stam Dem,“ lagde Hr. Prydfing næsten vred,
Det er noget simpelt, jeg meget godt det veed,
Saadan at blande sig med Publicum;
Bidste Fa'er Heiberg det, blev han mig grum.

Men sad paa min Læbe end Dødens kolde Smil,
Jeg strax leved' op ved det Ord: „Kirsten Piiil,“
Dg hørte jeg Liretaafens Musik
Dy og ned ad Valken philanthropisk jeg gik.
Heiberg, Din Brede Dig lyser af Minerne,
D, men tilgiv, og mig staa for Dit Stil!
Helse min Sjæl er nu hos Tambourinerne,
Dampvognen, Gyngerne, Cirque Olympique.
Intet er længer nu i sin gamle Ro,
Din Throne rokker, I rolle begge To,
Var Du herude, Din „arrige Trols“
Intelligenfen gik Volter i Bøld!

Charivari.

Dedication.

Samtlige Kunstnere og Kunstnerinder!
Kunstneriske Dyr, Lire- og Perspectivkasser!
Enhver
som i sit Fag og i sin Art
har bidraget iaar til Dyrehavens Forherligelse
og det Skovbesøgende Publicums Forædling
og Fornøielse
helliges disse Skovblade
med Skjønsonst Taknemmelighed!

Særegen Bekjendtgjørelse. Titelvignetten mangler; see Beslaglæggelse.

Beslaglæggelse. Redactionen maa beklageligt underrette den første Deel af Skovbladets ærede Abonnenter, Kjøbere og Læsere om den usorndelige og usædvanlige Begivenhed, at vort Søndagen den 17de udkomne Nr. 6 af Skovbladet er blevet lagt under foreløbigt Beslag. Denne Beslaglæggelse er saameget mærkeligere og fortrædeligere som den er iværksat hverken af Censor eller Cancelli eller Politii, men af — J. G. Salomon. Skovbladets forhenværende Bogtrykker. Hvad have vi vel mere Bidnesbyrd behov for Pressens haardtbehandlede Tilstand? Imidlertid have vi — som alle andre Redactioner — naturligviis det grundmurede Haab, at Beslaget meget snart vil blive hævet, og at vore Abonnenter selvfølgelig om meget kort Tid ville faae de frigitte Exemplarer tilsendte. I modsat Fald skal der blive foranstaltet et nyt Oplag inden dette Blads Dødhed, ligesom Titelvignetten, der ligeledes ligger under Beslag, atter vil blive skåret i Træ og fremdeles komme til at pryde Bladet med sin Navnærelse.

Theatrene i Dyrehaven.

Vi ville først og fremmest gjøre Publicum opmærksomt paa, at vore Theateranmeldelser ingenlunde gjøre Fordring paa at kaldes eller ansees for Theaterkritiker; de ere kun, hvad Navnet angiver, Anmeldelser, der maaskee nærmest

henhøre under Artikklen „Nyhedspost“, fordi deres Hensigt kun er, saa hurtigt som muligt at meddele en kort Oversigt over Dyrehavens Frembringelser, idet de tillige i Regelen kunne ansees som et Udtryk af Publicums Dom, og, man sig nu hvad man vil, saa er denne dog i en vis Henseende det, hvorpaa det især kommer an. Allerede den Hurtighed, hvormed vore Anmeldelser blive til, forhindrer dem fra at indeholde en streng videnskabelig og motiveret Kritik, der desuden efter vore Ansuelser ingenlunde hører hjemme i almindeligt Skovblad, og, skjøndt vi ere langt fra at misgjende den oververdnlige Nytte, en grundig Kritik maa stifte, troe vi paa den anden Side heller ikke, at denne kan fordoies af alle Mæder, og at det derfor kan have sin Nytte at tilbyde de Svagere en lettere Føde. Det er herpaa at vore Anmeldelser gaae ud, idet de give en kort Oversigt over det Værd, vi efter vore Ansuelser tillægge Præstationerne og deres Udførelse, og vi ere saa dristige at troe, at vore Bestræbelser i denne Henseende ikke have havt noget aldeles uheldigt Udfald, men at vi i Almindelighed have truffet den Mening, som senere har viist sig at være den almindelige.

— Det, som blandt Dyrehavens Theatre, med Rette har den første Udkomst til et kunstelskende Publikums Opmærksomhed, er naturligviis det, der maaskee meest passende kan betegnes med Firmaet „Jakobs Efterfølger.“ Den udødelige Mester selv er, som bekjendt, død; men i den billige Sorg herover er det dog en Trost, at hans Land ikke er død. Theatret har endnu det samme Udseende, Stykket er med saa Variationer det samme, Intriguen og de handlende Personer ere i det Væsentlige usforandrede. Den bedragne Mester, hans galante Madame, den intriguante Bærbænger og

Madammens *Esfer*, der udgives for en efter 15 Mars Graværelse hjemvendt Broder, hvis Ansigtsfarve er noget spættet af den tropiske Sol, - udførte alle deres Koller med et Liv og Lune, som i det Hele tilfredsstillende Publicum, især Nummerparquettet, der, som sædvanligt, var indtaget af Vern. Om end Stykket saaledes ikke indeholdt noget Nyt, er det dog ikke uden dramatisk Effect, navnlig i Slutningsscenen; det har en flydende og utvungen Dialog, og tæller ikke saa Scener, der ved en saadan Udførelse, som blev dem tildeel, ere ret tiltrækkende og underholdende. Det behørigte Quantum Kar og Meubler blev ituslaget med en Naturlighed og Energie, der fremmer Sandheden meget nær, og det var et dobbelt glædeligt Phænomen for Anmelderen, at bemærke, hvorledes den fæleste Tradition har vedligeholdt sig saavel i Stykkets Idee, som i Dialogen, og i Spillet. Begge de Spillende bleve fremfaldte og viste sig under Publicums levende Applaus, hvor med en Leertallerken i Haanden. Hvad Kritiken har at tilføie, er kun det Ønske, at det maatte lykkes Entrepeneuren efterhaanden at udvide Repertoiret saaledes, at f. Ex. adskillige af Holbergs og Heibergs Folkecomedier, *Capriciosa* v. s., i de paafølgende Dyrehavstider indlemmedes i samme.

— Fra det Sted, der saa ofte havde været Vidne til den uholdelige Fælds forbums Storhed vendte vi vor kritiske Gang til van Dinters Menageri. Naar vi siige kritisk, mene vi egentlig ukritisk; thi hvor den rene Natur hersker, og al Kunst er forfunden (ingen af Dyrene ere nemlig afrettede, ikke engang Slangerne til at spise), maa naturligtvis Kritiken forstumme. Inden vi gaae videre maa vi bemærke, at det er en særdeles rigtig Idee af Hr. van Dinter, at han ikke har af-

rettet noget af sine Dyr til at giere Kunstler; thi ved en saadan Sammenblanding af Natur og Kunst vilde aabenbar den indre Enhed, der er Sjælen i enhver offentlig Præstation, være forstyrret. Det første Individ, der tildrager sig Beskuerens Interesse, er en sydamerikansk eller merikansk Albat; den er af Naturen begavet med en overordentlig Livlighed, der lader forudsætte Gøner, ved hvilke den uden Tvivl i fri Tilstand vilde have indtaget en indflydelsesrig Stilling i det Samsfund, hvortil den hører. Med Hensyn til dens nuværende Stilling kunne vi ikke undlade at bemærke, at det Vuur, hvori den befinder sig, er af altfor indskrænket Rum for et Gemt af saa stor Vælgelighed. Da den, som sagt, idelig gior sig Motion, har den nemlig aldeles aflidt al Haarbeækning paa sit Legemes bageste Deel, som saaledes fremtræder med en efter vore Sæder og Klima saaaavel uanstændig som for Helbreden skadelig Nogenhed. Ved Siden af denne hæver sig en Række større Bure for de store glubende Dyr. Vi møde her først en stor nordamerikansk Bjørn, af Storrelse som en dansk Galt (dog kortere i Kreppe), som under en blandet Lyd af Brummen og Grynten udstrækker sine Labber efter Tilskuernes Hænder. Den fodres med raat Kjød. Ved Siden af den seer man to Vadskerbjørne, ogsaa fra Nordamerika. Det er den mindste Art af Bjørne, man kjender, og de have forresten mere Lighed med smaa Ulve eller Grævlinger, end med Bjørne, men ere naturligtvis af særegen Interesse for Indere og Kjendere af vor nyere Litteratur derved, at de giode en klar Forestilling om Recensenterne af Herp's Circasie. De fodres ogsaa med raat Kjød, hvilket de dog fortære uden at vadste sammen. Derefter følger en Leopard fra Ostindien, et meget smukt

Dyr, der er saa tamt, at Foreviseren tør lægge sin Haand mellem dets Tænder. Den er af Størrelse som en jævn Vulkider, dog med lavere og meget tykkere Been. Ved Siden af denne befinder sig Pyænen fra Abyssinien, omtrent af samme Størrelse, dog med høiere Been. Efter Scenen for disse tragisk-rædselsfulde Figurer følger Orchestret. Dette bestaaer af en talrig Samling Sangfugle og Papegoier i de forskjelligste Farver og Dimensioner, som under hele Forestillingen forlyste Publicum med obligat Musik i alle mulige Tonerarter. Paralel med denne Række strækker sig Slangetheatret. Dette aabnes med den liden Pharao eller Fjagare-Nette, og saa kaldet Ichneumon, som spiser Krokodillens Æg, og saaledes forebygger den altfor store Udbredelse af dette skadelige Skjældyr, Fjirbenenes Konge. Ved Siden af denne, i et smukt og solidt Buur af Messingtraad, hviler Klapperflangen magelig paa et uldent Teppe. Den er 4 à 5 Alen lang, paa det Dykkeste som en ung Manddarm, og med 12 Hornringe yderst i Halen, hvilke, naar Noget sætter dens Gemt i Bevægelse, frembringe en Lyd som naar man i Afstand horer Skraldemanden. Derpaa følge de to store og skønne Slanger, *Boa constrictor* eller Dvæleren, og *Boa anacondo*, af 6 til 8 Alens Længde. De forvares i to store Kister, lig dem, man paa Landet gjemmer Linned i, og som opvarmes nedefra, saavidt vides, efter samme Methode, som Studiegaarden, med Vanddamp. Vi traf juist at femme ind i det store Dieblis, da de skulde spise levende Kaninsleg.

(Fortsætted.)

„Nu for Jolter! Hvor de fik travlt lige med Et! De skal nok hen og betale af paa Statsgælden! — Det bliver nok det sundeste, næste Trækning at la'e Tavlen gaae om, for Præsten!“

Skovskizzer.

(En Novelle.)

Dyrehaven 1837.

IV.

„Jeg erindrer ikke ganske bestemt, (det er Sandom, der fortæller) om det var efter mit Forslag eller ifølge Melheffs selvstændige Opfordring at vi besluttede ovenpaa Maaltidet at nyde en yderligere Desfert hos Monigatti, bestaaende af Conditorkager, Mandler og Sukkergebt, fine Liforer til Damerne og varm Punsch til Melheff og mig. Men jeg husker godt, at dette Forslag vakte ligesaa stor Glæde og Hensrykkelse hos Henriette som det fyldte Hanne med ny Bedrøvelse og Betymring. Ja hun begyndte endog med alvorlig Harm at forestille sin Veninde det Utilkadelige og Uanstændige for to enlige Piger at sværme om i Dyrehaven det meste af Natten, ifødetfor at tage hjem i ordenlig Tid; og det var muligvis kommet til et formeligt Schisma mellem begge Pigeboerne,

hvid ikke en uventet Begivenhed pludselig havde draget Hannes saavelsem hele vort Selskabs udelte Opmærksomhed til sig.

„Vi see nemlig gjennem den aabenhaaende Dor paa et Berværingstelt, vi just gif forbi, en ung smuk Dame med blottet Bryst og flaggrende Haar ligge skjedesløs paa Scephæn, helderde i sine Arme en ung Herre i blaa Kjele, gult Vest og lyse, tærnede Breenklæder, tryk- kende ham veldsomt til sin Varm og bedæk- kende hans Ansigt med heftige, jeg troer, lyde- lige Kyss. „Min uendelig Glæde, min evig Tilbede!“ skreg Damen, „Du vil aldrig for- lade mig, aldrig svigte mig!“ — „Nei! nei! nei! vist ikke!“ udbrød den unge Herre i sin Exaltation, og stræbte med Magt at ud- vikle sig af Damens frampagtige Omfav- nelse, idet han saac forvirret paa Teltværten og Pigen, der i spændt Forundring stode i Baggrunden, hver med sin Praas i Haanden, og saaledes belyste Scenen for os. Dernæst kastede den unge Herre tillige et skarpt, stir- rende Blik ud igjennem Teltderens, da han mær- kede, at der stod Fjolk udenfor. Dette mærkede han rimeligviis deels ved Henriettes slet under- trykte Latter, deels ved et svagt Skrig, der und- slap Hanne, idet hendes Haand rystede velds- somt i Melhoffs Arm, hendes Figur vakkede, Hovedet bøiedes tilfiden, kort sagt, idet hun just skulde være faldet i Almagt, havde ikke Melhoff med udmærket Nandsnærvarrelse benyttet det gunstige Dieblit til at slynge sin Arm fast om hendes Liv og frarøve hendes blegnende Læber et langt gjennemtrængende Kyss.

„Det er sandsynligt, at Contoristens Blik — thi det er vel næsten overflodigt at tilføie, at den unge Herre inde i Teltet ikke var no- gen Anden end Hannes Kjæreste — netop har fæstet sig paa Hanne i det Dieblit, Melhoff

lyskede hende; thi det antog en saa forunder- lig vild og hevngjerrig Character, som man sjelden bemærker hos Regen uden i den altfor- tærende Skindhjeds opvørende Diebliffe. Men jeg fik ikke Tid til længere at iagttage Conto- ristens, da Hanne, saasnart hun ved det oven- for skildrede Kraftmiddel var kaldet tilbage fra den begyndende Almagtstilstand, havde med ras- sende Forbitrelse stødt Melhoff fra sig, og nu som i Fortvivlelse flygtede ene ud ad Skov- veien. Vel lykkedes det Henriette omfider at faae hende til at standse og følge med tilbage, men hun vilde ikke mere vide af Melhoffs Led- sagelse at sige og gif og græd uephorligt.

„Henriette opbod sin Veltalenhed i dens videste Udstrækning for, som hun kaldte det og vel ogsaa virkelig tilsigtede, at troste hende, men Henriettes Trost var netop stiftet til at søge den Lidendes Uro og Qual; thi den gif ene ud paa at bevise og fordomme Centeristens Utroskab og Bedrageri. Det nyttede Intet, at jeg af al Magt søgte at berolige den stakkels Hanne ved fornustigere Grunde; thi Henriette havde nu engang saacet Munden paa Gang, og jeg blev overhørt.

„Der kan Du see, min Pige, og sande mine Ord,“ — sagde Henriette blandt Andet, — „at man aldrig skal binde sig saa fast og udelukkende til eet Mandfolk — især saadan et Skarn, saadan en hyklerisk og skinhellig Bind- beutel, som din Contorist. Nu seer Du hvor lunt og polidisk han hele Tiden har gaaet og holdt Dig for Nar. Uf! det Alffum! Men gif Dig tilfreds“ — tilføiede hun efter en kort Pause — „og vær en fornustig Pige . . . græd nu ikke mere . . . tør Dinene, og pro- situer Dig ikke her i Skoven. Imorgen kan Du gi'e ham sit Fedt, naat han kommer igjen den Slange.“

Under deklige uophørligt gjentagne og med Variationer udbillede Trostegrunde blev Hanne mere skuppet og sløbt fremad end hun frivillig bevægede sig opad Vassen til Menigattis Telt. Her stød Henriette hende med Magt ind ad Døren og trak hende hen til en Stol, paa hvilken hun tyngede hende ned. Jeg er overbevist om, at Hanne ikke vidste rigtig af sig selv eller hvor hun befandt sig; dog grød hun ikke mere, men kastede gennem de røde og svømmende Dine et støt og stirrende Blik hen for sig.

„See, det kan jeg lide, min Pige!“ — opmuntrede og trostede Henriette hende paany — „Nu er Du kommen til Kaiser og ferer Dig godt op igjen. Gjør nu ligesom jeg, og smag det Du har i Dit Glas . . . Nah, hvor det er liffigt, og hvor det vil styrke Dig . . . Du har bestemt godt af det, Hanne, kom her og smag!“

Ordet bugnede af Rager og Confect, Punsch og Vin, men Hanne rørte eller saae ikke det Mindste; hun vedblev at stirre hen for sig paa det tynde Gardin, som sagte flaggrede indenfor Ruderne i Glasdøren.

„Hvor jeg skulde sure ham!“ — henvendte Henriette sig paany til Hanne — „Hvor jeg skulde sure ham, naar han næste Gang kommer igjen, den Forfører! Og hvor jeg skulde have min inderligste Forneelse af at drille ham! Det er ogsaa dumt af Dig, som en voren Pige, at Du bliver vred paa Hr. Melhoff, fordi han kysker Dig. Havde Du kysket ham igjen og ladet Brein see derpaa, kan Du troe det havde ærgret ham saaledes, at han maaskee havde ladet den anden Løite fare og holdt sig alene til Dig.“

„Troer Du?“ spurgte Hanne uhyre trostydigt, idet hun vedblev at stirre paa Vinduerne i Glasdøren.

„O ja,“ svarede Henriette (paa hvem Vinen allerede gjorde sin Virkning) med vild Munterhed. „Du skulde have gjort det Samme ved Hr. Melhoff, som jeg nu gjør ved ham her.“ Ved disse Ord tomte hun det Halve af mit nylig tilbragte Glas Punsch, faldt mig om Halsen og overvældede mig med Kys, der i begstavelig Forstand kunde kaldes brændende, saasom Punsch, hun havde drukket, var næsten koghed.

Sil Lykke vare vi de eneste Gjæster i Teltet, men dog vilde jeg have stammet mig for Opvarterne, hvis jeg forresten havde faaet Tid dertil for lutter Forbauselse over Hannes samtidige Opførsel og Ytringer. Hun fulgte nemlig Henriettes Exempel, tomte sit Glas og emarmede og kyskede Melhoff med en Hestighed, der grændede til Raseri.

„Han saae det!“ — hviskede hun derpaa til Henriette, idet hun fortrak Munden til et vanvittigt Smil og udstødte en krampagtig Latter, — „Han saae det, Du; han staaer her udenfor og lurer. O ja, jeg saae det skar ham i Hjertet og pinte ham i Sjælen, saa han kunde ikke helde det ud, men måtte vende sit blege Ansigt bort og gaae sin Vej. Men han skal see det, han skal pine, og tvinges til at tømme den samme Gist, han har blandet i mit Hjerteblood . . . Kom Melhoff! Giv mig et Kys!“ og hun omfavnede og kyskede ham endnu voldsommere.

Hanne havde Ret; Brein stod virkelig udenfor Menigattis Telt. Han havde forladt den forbægtige Dame, saasnart det lod sig gjøre, og var fulgt efter Hanne og os Andre. Dengang kjendte Ingen af os hün Dame, nu kjende vi hende Alle. (Her tilhviskede Fortælleren Jørgensen Damens Navn, hvilket det naturligvis vilde være uforsvarligt at nævne offentligt) Hun maa være bleven indtaget i Breins Ung-

dom og vakre Skabning og har derfor spillet en Emule Comedie med ham.

Og Haane havde Ret, det skar ham i Hjertet og pinte ham i Sjælen hver Gang hans Gæstede i sin ubevidste Tilstand opdøde sine Kjærtegn paa vor Ven Melhoff. Og Brein kunde ikke holde det ud, men gik bort og drev om i den ode Skov, plaget af de ulideligste Følelser, indtil den lyse Morgen og Naturens gjenopvaagnede Liv før et Dieblif dulmede hans Kummer og bragte ham til Besindelse. Da gik han tilbage til Vyen. Men han lod sin Karl samme Dag flytte sit Toi bort og sigte sit hidtil beboede Værelse op, og han har vistnok aldrig oftere betraadt Hattemagerens Huus.

Haane blev samme Dag bragt paa Hospitalet, hvor man i lang Tid frygtede for hendes Forstand og Liv."

Her ender Sandoms Beretning om Zomfru Hanne Poulsens tidligere Livsbeviendheder. Der blev sagt, at disse før en Deel knyttede sig til den i vort første Capitel indførte Urtekrammermadames Historie. Hun synes ikke at forekomme i Fortællingen? Jo, hun har endogsaa hyppigt figureret dert under hendes virkelige Fornavn: Henriette.

Vi vende tilbage til

Charlottenlund 1840.

IV

Samme Nat, som de i første Capitel fortalte Tilbragelser fandt Sted — kun noget længere hen ad Morgenen, arresterede Politiet en heel Deel Mennesker i Madam R's Selt. Der blev strax paa Stedet optaget Rapport, og medens to Betjente vare klistret sammen, hermed,

holdt to andre Vagt ved hver af Dorene, baade for at forebygge Undvigelser og tillige for at formene Uvedkommende Indgang; thi Politiet holder, som bekendt, uhyre meget af at omgive ethvert af dets Skridt med saamegen Hemmelighedsfuldhed som muligt.

Vi træffe endnu de samme Personer, Læseren har gjort Bekjendtskab med i første Capitel, skjønt Noget rigtignok havde faaet et temmelig forandret Udseende. Saaledes havde Melhoff mistet begge Glasene og den venstre Voile af sine Briller, hvilket sidste gav dem en saadan Stilling, at den ene Brille sad heelt oppe paa Panden og den anden hang heelt nede paa kinden. Sandom havde ikke mere noget Halssterkløde eller Krave eller Slipper, og flere af de Væbter, vi ikke kjende, saae mere eller mindre forrevne ud. Den Vaade saae endnu bestandig værst ud. Hans deilige vandprovede Hat, som han saa gjerne vilde have conserveret, var trykt flad som en Pandeske; hans Kjele var fuld af Sand og Snavs fra Gulvet, det ene Skjode var næsten heelt afrevet og det høire Ærme var flængnet itu fra Haandleddet til Albuen. Desuden havde han en Bule tæt ovenfor det venstre Øie, hans Næse var frygteligt ophovnet, og hans Lintoie befudlet med Blod.

Brein lignede sig selv, undtagen at han var mere cheaufferet og exalteret end sædvanlig. Det var til ham den Politibetjent, som optog Rapporten, just henvendte sig, idet han pegede paa ham med Pennen og sagde „Vær s'god!"

Spvad enten Brein ikke bemærkede eller ikke forstod, eller ikke vilde forstaae denne Attitude, — han blev staaende ganske rolig og betragtede Betjenten med et stivt Blik, der tillige udtrykte en god Portion Haan og Harm.

„Er De saa god at høre, naar man taler til Dem, De der!“ sagde Betjenten — „Deres Navn?“

— „Jeg hedder Brein.“

„Brein? . . . Brein? . . . ingen Ophøvelser her, min Herre; vi skal have Deres fulde Navn.“

— „Jules Andrée Carmotte Nikins Brein.“

„Hvad for Noget? . . . Jeg vil kun sige Dem, hvis De troer, De kan have os for Nar og give Dem et gult Navn, saa troer De, min Salighed feil; forstaaer De det? Hvad hedder De?“

— „Jules Andrée Carmotte Nikins Brein.“

„Vil De komme hen og skrive det selv, men tydeligt!“

Brein adled.

„Hvad er De?“ spurgte Betjenten paany.

— „Handelscommis.“

„Handelscommis? Det vil sige, De er Commisstonær?“

— „Nei, jeg er ikke Commisstonær. Skal jeg maaskee skrive det med det Samme?“

„De skal svare til det, De bliver spurgt om, og forresten skal De holde Deres Mund.“

— „Hvad behager?“

„Jeg siger, De skal tie stille, til De bliver spurgt.“

„Nieningen bliver igruunden den samme“

— bemærkede Sandom —; „kun udtrykt med andre Ord.“

„Stille der! Hvem taler til Dem?“ sagde Betjenten; „Hvor boer De?“ spurgte han fremdeles Brein.

— „3 Nybrogade Nr. 7.“

„Nybrogade Nr. 7?“ gjentog Betjenten;

„Har De boet der længe?“

— „Na ja; det er ligesom man tager det.“

„Saa er De maaskee noget bekendt i Huset?“

— „Det er muligt.“

„Paa hvad Sal boer De?“

— „Paa første Sal.“

„Hos hvem boer De da, om jeg maa spørge?“

— „Hos Grosferer S., om jeg maa sige Dem det?“

„Naa, saa kjender De vel ham, skalde jeg dog troe?“

— „Det er begribeligt, siden jeg har været hos ham i 5 Aar.“

„Dor, De er en impertinent Karl, mærker jeg; men De skal min Salighed ikke komme her og være grov, forstaaer De mig!“

— „Ja jeg forstaaer nok, De troer De ifølge Deres Bestilling har Privilegium paa at overfuse Folk med Grovheder.“

(Fortsattes.)

Stemninger og Tilstande i Skoven.

VI.

„Hvad? Ublu Karl! Vil han ha'e en Mark, for lille Delle har gjort med?“

— „Jammen De maa betænke, go'e Herre! naar Dørrødes Hund barehens hører fra Byen ud paa Christianshavn med Politibeforing, saa koster det jo 5 Rd!“

Paa dette Blad, hvoraf udkommer ialt 12 Nr. i Dyrehavstiden, modtages Subscription à 3 Mk hos de vigtigste Boghandlere heri Byen, hos hvem tillige enkelte Nr. sælges for 4 Sk. og Bidrag til „Skovbladets Redaction“ godhedsfuldt kunne afleveres.

Fremdeles erholdes Bladet nummervis hos efternævnte Commisstonærer: — Paa Løsbjerg: Toldbodsinhuus Nr. 292 i Suen hos Fr. Bruun. — Paa Christianshavn: Bogbinderen Madam Lieke, Brogaden Nr. 4. — 3 Charlottenslund: hos Fr. Stovløber Hansen, i forbyen. Grøndals Gieb. — 3 Dyrehaven: hos Fr. Stovløber Jensen i Nærheden af Valløen. — 3 Lyngby hos Boguleier Fr. Hjort paa Kongevien i Nærheden af Apotheket.

Erømtillene ere af **Glinch.** — Trykt i det **Nielsen'ske** Bogtrykkeri i Kjøbenhavn.

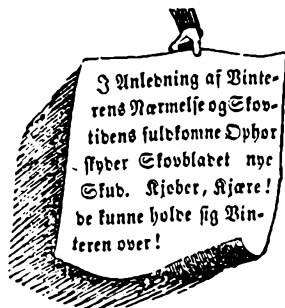
Almindeligt Skov- og Dyrehavsblad.

1842.

N° 8.

Onsdagen
den 28de September.

Priis overalt i Dyrehaven:

Redigeret, udgivet og forlagt
af
Student Arboe Mahler.

4 Rigsbankstykkling.

Der og Her.

Met. Om hundred Aar er Alting glemt.

Dyrehavstiden er forbi
Med sine Sværme, sine Toner;
Nu sidder jeg i Grubleri
Hjemme, hvor cenlig Stillehed throner.
*) Magis evadunt lucida,
Si juncta sunt, opposita.
(Motsætning først kan blive klar,
Naar Sammenligning gjort man har.)

Hist over Sundets klare Vand
Solen jeg sigte saae om Dagen;
Her jeg den bedst bemærke kan
Selvgjort om Aftenen i Stagen.
Magis evadunt etc.

Hist jeg en beilig Læbstedrik
Nod af den klare, rene Kilbe;
Her til Erstatning tidt jeg fik
Vand af en Post, der smager ilde.
Magis evadunt etc.

Hist var jeg selvstø rast og fro,
Rastløs som Fuglen mellem Lovet;
Her sidder jeg i treven Ro,
Stirrer paa Vadens Grus og Stobet.
Magis evadunt etc.

Hist fandt jeg hvile paa en Eng
Under de tatte grønne Grene;
Her — ja her gaar jeg i min Seng,
Naar jeg er træt af Byens Stene.
Magis evadunt etc.

Dog — hvad skal al Slags Grublen til?
Den dog ei Varcens Sind forandrer;
Hver, som ei villigt følge vil,
Nodtvungen dog med Liden vandrer.
*) Semper mutantur tempora —
Et animi et corpora.
(Liberne om i Verel gaar,
Dg samme Lov vi følge maac!)

---

*) Tempora mutantur et nos mutamur in illis.

---

*) Opposita juncta se posita magis illucescunt.

Charivari.

Udredseavisen har i den senere Tid havt en foreget Indtægt, bevirket ved de hyppige Avertissementer om Figaros Baurhaller og Fyrvarterier, der udfylde stundom en ottende Deel, og stundom en sjerde Deel af den hele Avis og give den en vakker Afværling i Indhold og Udseer, hvilket maatte endogsaa snart forlokke En og Anden til at melde sig som Abonnent. Avertissementerne selv bære umiskjendelige Spor af Figaros Redactions-genie; herranden Linie begynder med „NB.“ og „NB. det bemærkes“. Derksom Hr. Jegmark tilfældigviis skulde lægge sig til at døe — hvilket iøvrigt vilde gjøre os vunt for Afseerens og Statsrådsens Skyld — vide vi Ingen at være saa skiftet og kvalificeret til Redacteur af Udredseavisen som Lieutn. Figaro.

— Blandt andre Ting bemærkes der i Figaros Annoncer, at hvo som springer over Gelænderne ved Alceerne „vil paa det strengeste blive udsat for Ubehageligheder.“ Man forskifter at have seet Hr. Baurhall-Entrepreneuren selv springe over Gelænderne; det skulde virkelig gjøre os ondt, om han paa det strengeste har været udsat for Ubehageligheder desformetst.

— Mob- Slutningen af Dyrehavstiden modtogte vi fra en Gaardeier paa Strandveien en Skrivelse, hvori vi anmodebedes om at fore Nale over et Stykke af Strandveien og at opfordre vedkommende Politiautoritet til at bortstaafe endel af de paa Veien henliggende Stene, da man ellers ikke uden største Fare kan komme paa Hovedet af Hesten i Groften“. Skovbladet blev i længere Tid hindret i at udkomme, saa vi kunne først nu offentliggjøre vor ærede Correspondents Wisse; men vi have beroliget os ved den Forudsætning, at, dersom det har været Manden meget om at gjøre „at komme paa Hovedet af Hesten i Groften“, har han vel nok kunnet iværksætte det uden at staafe Politimesteren nogen Uleilighed med at rydde Stenene af Veien.

— Ved at gjøre en noagtig Calcul over hvad der ialt er indkommet og vil indkomme af Skovbladet, har Redactionen med Forundring og Bebrovelse

erfaret, at det er akkurat den samme Sum, som der er indkommet i frivillig Afbetaling paa Statsrådsden. Det er uheldigt; thi det forslaaer jo saameget som ingenting.

— Bladet „Figaro“ opvartér stadig vel med Reminiscencer fra Dyrehaven. Som en saadan tillade ogsaa vi os at meddele følgende lille Scene fra en Skolebane:

A. Du skal have 12 Sk.; kan Du give 4 igjen paa en Mark?

B. Ja jeg kan.

A. Vær s' god! (giver ham Pengene)

B. (vutter Marken i Lommen) Det vil sige en Gang ved Leilighed.

Figaros Baurhall.

De stadige og ikke altfor glæmsomme Læsere af Skovbladet ville erindre under ovenstaaende Overtskrift at have modtaget en ligesaa grundig som underholdende Artikel, en udtømmende Critik over Baurhallen i Kongens Have den bebrovelige ellefte Juni sidstleden. Denne Afhandling findes i det næstføljende Nr. af dette Blad, og skulde Noget have en saa uimodstaaelig Lyst til at læse den endnu en Gang, tillade vi os paa det meest forekommende at henvise til den. For Symetriens Skyld have vi troet, at det næstsidste Nr. af Skovbladet burde indeholde en lignende Artikel, et passende Sides stykke til hiin, og Figaros Baurhall i Fredags den 16de September har desværre forsynet os med rigeligt Stof.

Mellem Baurhallerne i Kongens Have den 11te Juni og 16de Septbr. ligger tuiidertid et Baurhall af 3die Aug. og det gjør os ondt, at vi ikke før have havt Leilighed til at skænke dette Beslarrangement den fortjente hæder

lige Omtale; thi det var det fortrinligste og meest tilfredsstillende, Hr. Carsten sen endnu har præferet. Man havde taget alle vore Bemærkninger i Skovbladet af 15de Juni tilfulde, og saaledes blev dette Baurhall i alle Hensender det meest fuldbendte. Man har vel tidligere havt Leilighed til at beundre den ikke ringe Kraft og Energi, hvormed det er lykket Hr. C. at overvinde de mangeslags Vanskeligheder, der her hos os lægge sig i Veien for nye Foretagender, især efter en saa grandios Maalestok; man har vel heller ikke ved tidligere Leiligheder kunnet undlade at agte og paastjonne Hr. C's Talent og Smag for at træffe smukke Decorationer og heldig Afverling i Mangfoldigheden af underholdende Gjenstande; men vist er det, at Intet af Hr. C's tidligere Foretagender har været lønnet med saa almindelig Beundring og Bijald — og det, som sagt, velfortjent. Dyrchavstiden var netop udsættet to Dage førend dette Baurhall, og det traf saaledes ret heldigt, at Baurhallentreprenøren kunde engagere flere af Kunstnerne fra Skoven, men hvad der forekom os at være mere end et blot Lykkestrejf var, at der var udbredt et Liv, en Munterhed og en Raskhed over disse Kunstneres Præstationer — tildeels endogaa i nye og hidtil uforsøgte Fag — som man ikke havde seet noget til i Dyrchaven. Vi troede derfor, at det var Hr. C's egen Mand, der hvilede over Kunstnerne og inspirerede dem, og vi antog, at Hr. C. altsaa besad en livlig, munter og rask Mand.

Denne for Hr. C. forbeclagte Antagelse blev betydelig svækket ved det sidste Baurhall i Fredag den 16de. Der hvilede en mat, træg, dorst og mørk Mand over denne Gæstgæst. Folk har maaskee saaaet nok af disse Forslytelse for i Sommer, og der var forholdsvis meget saa Gæster til Festen. Der var sparet

paa Musik og sparet paa Belysning. Istedetfor fire Musikchor var der kun to, og skjøndt det Lumbyske Selskab næsten opveier Savnet af alle andre Musikcorps, er det dog ubehageligt at savne Noget. Mange Lamper brændte ikke; om de med Forsæt vare forblevne utændte — som det næsten lod til med den allerstørste Deel af Glaslamperne — eller der ikke var Olie nok for at brænde tilstrækkelig længe, kunne vi naturligtvis ikke afgjøre. Med Undtagelse af Musiknummerne, hvis Valg maaskee endda heller ikke var det heldigste, var der Intet, som ret kunde tiltale Publicum. Tyrolersangen, hvis man tør kalde den saa, tog sig aldeles ikke ud i det Frie, og Sangerne og Sangerinden syntes fremdeles at være slet disponerede den Aften. Skovkunstnerne gik mat og søvnt, og Kunstnerne opholdt sig den meste Tid under Scenen. Man paastod, at de sprang hele Afdelinger over og lode Folk staae og vente en halv eller heel Time imellem Forestillingerne. Naar de omsider kom op, saae det ud som om de frøs og længtes efter at krybe ned igjen. Deres efter Udsende tynde Dragt bragte mindste Mængde af Tilskuerne til at fryse, og det at fryse er en saa ubehagelig Fornemmelse, at den forspilder al anden Glæde i Livet. Fyrværkeriet var i sig selv altfor ubetydeligt og smaaagt — især ovenpaa det sidste i Glasens Have — til at yde noget fornøieligt Wederlag til Erstatning for den lange Tid, man maatte kjede sig ved at vente mellem hver Afdeling. Sluttelig maa det bemærkes, at vore gode Conditorer saavel denne som forrige Gang savnedes haardt, og at det altsaa ikke var muligt at overkomme saameget som et godt Glas Punsch, der baade kunde yde en med Aarstiden gavnlig Forfriskning og tillige sætte Sindet i en muntere og mere overbærende Stemning.

Skovskizzer.

(En Novelle)

Charlottenlund 1840.

V.

Det Svar, Drein gav Politibetjenten, opirrede denne i hoi Grad. „Hvad siger De? Har jeg overfusset Dem med Grovheder,“ foer Betjenten op og slog i Bordet.

„Ja vist har De saa,“ udraabte Sorgen, Melhoff og endel Andre.

Men i det samme traengte Skipperen, eller hvad han nu var, sig frem til Bordet, tog den ene Betjent i Nakken og kastede ham baglaendis ned paa Gulvet, og gav den Anden en saa voldsom Nafestyver, at han gik samme Dei. Derpaa styrkede Sandom, Melhoff, Sorgen og den vvrige Mængde mod Doren, der forte ud til Kjøkkentellet, og, enten de der posterede Betjente ikke turde eller ikke kunde gjøre Modstand — nok, de ovennævnte Personer og mange Andre undkom paa denne Maade. Skipperen derimod greb i en Hast Politiets ufildførte Rapport og vvrige Papirer og gjorde med en stor Joldefniv, som han havde i Haanden for at give sit Slag paa Politibetjenten mere Vægt, en Rist i Teltvæggen nedenfra opad, omtrent et Par Alen, og forsvandt pludselig. Drein stod et Par Secunder raadvild, om han skulde blive eller ei. Det er sandsynligt, efter hans aabne, modige og ridderlige Charakter at domme, at den Anskuelse snart havde feiret hos ham, at det var lavt og feigt at flygte. Men førend han fik Tid til videre Overlæg, kom Skipperens kraftige og velnærede Skikkelse igjen tilsynne i den af ham nydannede Teltaabning, og en kraftig og stærk Haand omsluttede Dreins Arm og trak ham

med Magt ud giennem Teltrevnen. Afskillige Andre, som skyndte sig med at undkomme, valgte denne nye Udvei, og saaledes blev det for et Par Timer siden overfyldte Telt i et Dieblit næsten tomt for Mennesker.

Madam R. og Emilie, de sex Politibetjente og i det hvieste fem eller sex andre Mennesker vare de eneste Tilbageblevne.

„See saa!“ — udbrød Madam R. idet hun henvendte sig til den vaade Boutikskræmmer fra Gothersgaden — „det har vi da for Deres Skyld, Hr. Sørensen . . . De skal ogsaa altid komme og gjøre Dem saa vigtig.“

„Hvad b'ha' Madam? for min Skyld . . . jeg? . . . komme og gjøre mig vigtig, siger De? Maa jeg spørge d'Hr. Betjentembetsmænd, har jeg ikke gjort min Pligt . . . var jeg ikke nødt til . . .?“

„Ja, ja!“ — afbrød ham den Politibetjent, der havde faaet Nafestyveren og som imidlertid var bleven reist op og var ijærd med at børste Snavs og Sand af sig — „Ja, ja! de skal min S — ikke døe i Synden, de Gavytve . . . den Kjeltring, den storsnudede Råd, som stod her (han meente Drein). Men, for Pokker, hvi lod I dem ogsaa komme ud, naar I stod ved Doren for at pakke paa?“

„Kjæreste Ven!“ svarede en anden Betjent, „hvad skulde vi To gjøre med en halv Snees eller derover?“

„Ja, ja“ — bemærkede den Betjent, Skipperen først havde kastet omkuld — „vi kjende dem, Gud ske Lov, nok, Hovedpersonerne idetmindste . . . Men hvor er Rapporten? Hvor fanden er Rapporten? . . . Rapporten, Laurien?“

Man ledte paa Bordet, under Bordet, under Stole og Bænke, paa Gulvet, overalt.

„Er det deres Papirer, de søger?“ spurgte

den Person, som Sandom i Begyndelsen af Aftenen havde antaget for Beendreier og til hvem Jørgensen havde henvendt sig angaaende Terninger — „Deres Papirer, dem tog den Lykke, han, der slog Dem.“

„Død og Salighed,“ udbrod Betjent Laurisen, „hvem var det? Hvor blev han af? Er der Noget, der fjender ham?“

„Det er da sikkert En af Hovedpersonerne,“ bemærkede den formecntlige Beendreier.

„Ja vist er det,“ sagde Laurisen, „men han skal heller ikke undgaae os . . . lægge Haand paa Politiet og løbe bort med vore Dokumenter . . . jo, han skal komme til at fortryde det. Men er der Ingen, som kan give nogen Oplysning om ham?“

„Det kan jeg, Hr. Betjent!“ lød en Stemme, som usejlsbarlig vilde være Larsens aldeles bekendt, hvis det var Forfatteren muligt, under Medskrivningen af Enhvers Replikker tillige at angive det Charakteristiske i Maaden, hvorpaa de bleve fremsagte. Men da dette desværre ikke lader sig gjøre, maas vi tilføie, at Stemmen tilhørte den i første Capitel indførte Urtekræmmer, der tilligemed sin Kone var iblandt de Faa, som endnu vare blevne tilbage. Urtekræmmeren havde udført sin Trusel mod Konen og drukket Rumsch, saa hun og mange Andre havde forundret sig derover. „Det er den tykke Slagsbroder, han, der sad nede hos os, som de ønske Oplysning om, Hr. Betjent? Den skal jeg give Dem. Seer De, han sad her da vi kom, min Kone og jeg, og da sad han og spiste Beuf. Saa forlanger jeg ogsaa Beuf, to Gange, det vil sige til mig og min Kone — og det varede en stannelig Tid inden vi fik Noget; men han derimod sad og spiste i Et vak, det var da vistnok den tredie eller fjerde Gang Beuf han satte tillids dengang. Hvor,

min lille Pige“ — henvendte han sig til Emilie — „hvormange Portioner Beuf fortærede han dernede hos os, den Lykke?“

„Betalte han?“ spurgte Madam K. paa samme Tid Emilie.

„Han betalte — svarede Dyrtarningspigen — for tre Portioner Beuf, tre Snaipse, fem Glas Rumsch en Specie; han slutte saagar havt 2 Mk. 12 Sk. tilbage.“

„Naa, men hvad hedder han? hvad er han?“ spurgte Betjenten.

„Ja, hvad han hedder,“ — svarede Urtekræmmeren forundret — „hvor kan jeg sige det? Jeg kan inte see paa Folk hvad de hedde, naar jeg ikke veed deres Navn iforveien.“

— „Men, for Fanden, saa er De jo lige saa fleg som vi. Hvad Oplysning kan De da give?“

„Oplysning?“ gjentog Urtekræmmeren fornærmet; „Jeg synes jeg har givet Oplysning nok. Har jeg ikke fortalt Dem, at han har fortæret tre eller fire Portioner Beuf og drukket . . .“

„Na Snak!“ afbrød Politibetjenten ham i en opbragt Tone, „De har selv drukket . . .“

„Snak siger De? Til hvem siger De Snak? Veed De hvem De har for Dem? Jeg er Borger, bofsiddende og naringsdrivende Borger og Detailhandler; jeg er Urtekræmmer, skal jeg have den Ære at fortælle Dem, mit Navn er Anders Absen, forstaaer De det?“

„Ja nu lader De det være godt . . . og saa kommer De frem med den Oplysning, De har sagt at De kan give, eller De erklærer Dem selv for et Brovleghoved; hvis ikke skal De“ — bandede Betjenten — „smukt møde paa Kammeret imorgen, det skal jeg være Mand for.“

„Ik, Gud velsigne Dem, kjære Hr. Be-

tjent" — begyndte Madam Absen — „min Mand er lidt fortunlet i Hovedet i aften, De maa ikke regne det saa noie, hvad han siger; han har saaman aldrig før mødt paa Kammeret eller havt noget dermed at bestille; han vil gjerne bede Dem om Forladelse. — Lad os komme hjem, lille, søde Absen" — henvendte hun sig til Manden — „Kloffen er vist mange, betank, Drengen derhjemme kan aldrig vaagne af sig selv og Du skal kalde paa ham Kloffen halv Fire."

„Halv Fire!" — gjentog Hr. Sørensen — „Ja saa maa De sku skynde Dem endeel, for nu er Kloffen over Tre."

„Gud! er Kloffen over Tre, det er da ikke muligt!" udbrod Madamen.

„Na hvad" — svarede hendes Mand — „naar man er i Skoven . . ."

„Hør nu, Madam R." — begyndte Betjent Lauri sen paany med forøget Værdighed, henvendende sig til Tjenerinden af Teltet — „De har ladet os hente . . ."

„Jeg? — Nei, det veed Gud jeg ikke har" — afbrød Madam R. — „jeg lader aldrig Politiet hente; det har Hr. Sørensen gjort, han maa svare selv for sig."

„Naa, ja" — henvendte Betjenten sig til den Waabe — „vil De saa opgive os Deres Navn og Bopæl og Haandtering, Hr. Sørensen! . . . og saa har De imorgen at indgive Deres Klage paa Politikammeret . . . eller skal jeg besørge det for Dem, vi kunne vel nok overeens om Betalingen? De kunde f. Ex. lade mig faae et Par Daler strax!"

„Ja, hvis De vil være af den Godhed, Hr. Betjent!"

Det er betjent hvilkens frygtelig Respect Politiet staaer i hos os. Alene det blotte Navn er

nok til at kuse Børn og Børne, og Synet af et Messingsildt eller en gul Spankrørstok er tilstrækkeligt til at jage en Flok af de haandfaste og meest behjertede Slagsbrødre paa Flugt. Man kunde sende et heelt Compagni Soldater, var det endogsaa Garbertarle i fuld Uppaning — det vilde Ingen bryde sig det Ringeste om; man vilde blive staaende, sætte sig til Modværge, holde Stand; men kommer der tre eller fire Politibetjente med deres Rottinger, saa er alt Mod borte, man vender Ryggen og løber paa Liv og Død. Derfor løb da ogsaa Gæsterne i Madam R's Telt det bedste de havde lært, saasnart der gaves mindste Leilighed til at undkomme, og de løb i Et væk ud af Skoven og ad Veien til Kjøbenhavn, alt hvad trække kunde.

Der var endeel Damer iblandt Flygtningene, men disse vare ingenlunde de scendragtigste. Det var et snurrtigt Syn at see dem gjøre lange Skridt og fare, affjed paa den filtrerede Ve. Regnen var imidlertid netop standset, og dette var da heller ikke det Ubehageligste for Flygtningene.

Da Mærken af Teltgæsterne stormede Bagderen og slog sig igjennem, blev Sandom, der var blandt de Forreste, stilt fra sine Venner, Melhoff og Jørgensen. En suldkommen sikker Takt, som Sandom især i bedlige Tilfælde var i lykkelig Besiddelse af, lod ham indsee det Forkerte i at Alle løb til een Side og ad samme Ve, idet de dreiede om tilhøire og skyndte sig ud af Skoven; han tog altsaa den modsatte Retning tilvenstre og forsvandt pludselig i Skovens Mørke. Melhoff og Jørgensen vare vel heller ikke saa taabelige at følge Strømmen, men de lode det være nok med at slutte bag Kjøkkenteltet; der stode de nogle Minuter og lyttede, om Betjentene — som iøvrigt var at vente — vilde „komme efter dem". Men da Ingen kom, tog Melhoff Jørgensen under Armen og trak

ham med ind i Kjøkkenteltet. „Lader os dvale her“ — sagde han — „her søger man os allerstidst“. Hvo sender ikke den stivende Træthed, Iver og Forvirring, de Intriguer, Chicaner og Kjøvlerier, som høre uadskilligen med til ethvert nogenlunde ordentligt Kjøkken i en Restauration? Men paa denne Tid af Natten var der i Madam N's Kjøkken dødt og stille som i Graven. Den minstre Ild, som tidligere paa Aftenen flammede paa femten forskellige Steder under femten forskellige Potter og Pander og Gryder og Kar, var nu deels affluktet deels sammenhobet i en bøsigt Maase halvudbrændte Gløder, der holdt en uhyre stor Tjæksjebel i Røg. De djarve Koffepiger med deres lueforgyldte Arme, Kinder og Hals laae sammenstuvende paa et i en Krog tilberedt uanfæligt Leie og — snorke; thi selv isovne var det dem umuligt at holde deres Mund. De overgivne Løse, som brugtes til at strække Kartoffler og rible Grøer, laae paatværs over Fjedderne og sov mere stivende. Kjøkkenhundene, matte og trætte af Dagens anstrængende Begivenheder, sov ligeledes hist og her under en Duff eller Stegepande. Under, Høns og Kapuner — det vil sige deres slagtede Kropper — hang i en Art Bluestabe. Sjovveren, der bar Vand og favede Brænde, sov paa den bare Jord. En stor Tranlampe brændte paa et Bord. Alene den gamle Karen sad overende paa Skorstenen og holdt Vagt ved Kjedlen i en halv sovende halv vaagen Tilstand, rokkende med Overtroppen snart til den ene Side, snart til den anden. Melhoff havde taget et Stykke Kul og gjorde betegnende Gæbberder til at ville paamale den gamle Pige et Par forlorne Knebelstærter, men Jørgensen affholdt ham derfra med de Ord: „det er Synd at vaagne hende, Du, hun kan nok trænge til en Smule Hvile.“

„Naa, saa det mener De“, svarede Karen, „hvor De er god iasten — De troer, jeg sover — hm, den gamle Karen sover inte fra sit Kjøkken eller sin Ild, gjør hun ikke“.

„Det lader dog til, at Ilden sover fra Hende“ bemærkede Jørgensen — „idemindste er Kjedlen der netop gaaet af Røg.“

„Lad De mig om det, min Herre! og tag De dem det ganske let“ svarede gamle Karen.

„Ja vist, lille Karen! det er blot Spøg altsammen“ — stillede Melhoff hende tilfreds — „Maae vi tænde en Cigar?“

„H Gud! det er Hr. Melhoff, seer jeg; var saa artig! Saa De er ogsaa kommen i Skoven iasten, i det gode Veir?“

Melhoff besvarede dette Spørgsmaal med et Par forbindtlige Ord til gamle Karen og beklagede sig dernæst over en „nederdrægtig Løst“. For at raade Bod herpaa, sendtes Karen, (under gjentagne Indskjærpelser af de fornødne Forsigtighedsregler, som Forholdene bød at iagttage) ind til Madam N. efter Rum, Sukker og Citroner, og Melhoff og Jørgensen benyttede strax Diebliffet til at udberle deres færgne Anskuelser om de nye foresaldne Begivenheder.

„Vi maa have talt forbandet høit“, sagde Melhoff, „iden denne Brein har kunnet høre hvert Ord af Sandoms og min Fortælling.“

„Han sad jo lige bag ved Sandom“, svarede Jørgensen.

„Hvor han var stivende gal og stielte os ud for letfindige, ufulsomme, nederdrægtige Spræder og Forførere“, sagde Melhoff.

„Sandom tilveiebragte dog snart en Standsning i dette altsor flydende Foredrag“ — sagde Jørgensen — „Jeg skal indstaae

for, Brein har endnu godt af den første Skalle, Sandom indlebede Forestillingen med."

"Ja, Gud veed, om det var rigtigt — bemærkede Melhoff — at begynde med en Skalle. Midlertid var den saa godt som et aftalt Signal til almindeligt Slagsmaal i hele Madam M's Telt. Den forsendede Beendreier, eller hvad han er, som med sine Kamerater overfaldt mig og slog mig mine Brillen itu. Lagde Du ellers Mærke til hans impertinente Feldtraab, hvor Gang han gav En af os et nyt Nævehug, „Det er for Beendreieren, Du!"

"Ja, jeg hørte det nok," svarede Jørgensen. „Saa Du ellers, hvor hurtigt Slagsmaalet forplantede sig? Med Et var det allerede i fuld Gang ved det store Spisebord. Du stulde feet, hvorledes søde Hr. Møller benyttede Leiligheden til uophørlig at dunke Urtekræmmeren i Ryggen med sit Knæ, indtil Urtekræmmeren fik ham fat i Haaret og rullede ham saa alvorligt, at han maatte slippe Manden og strige og hyle som en Hund. Lagde Du Mærke til en tyk, svær Mand i Duffelsfrakke, som sad derinde; han saae ud til at være Skipper eller saadant Noget. Ham anfaldt Urtekræmmeren, saajuart Kjællingen havde stoffet ham Ryggen fri, med Spark og Sidepuf. Den Lykke syntes i Begyndelsen ikke at tage nogen Notits deraf, men omsider rejste han sig op, greb den lille Urtekræmmer om Livet, havde

ham iveiret og kastede ham hen paa det andet Bord, hvor man just i samme Dieblig havde begyndt at slaaes med, og hvor denne nyankomne halv-gamle men ivrige Slagsbroder naturligtvis oplivede Kampen paa det bedste."

(Sluttes i næste Nr.)

Stemninger og Tilstande i Skoven.

VII.

„Finder De ikke, at her er meget Trak i Skoven?"

„At her er Trak? Jo, det finder jeg uimodsigeligt."

(Og hermed ophøre „Stemninger og Tilstande" for iaar.)

Mærk! Imorgen udkommer endnu eet Nr., hvormed „Almindeligt Skov- og Dyrehavsblad" bedes anseet sluttet. De udkomne 9 Nr. erholdes for 2 Mk. 4 St. hos de vigtigste Boghandlere her i Byen, hos hvem tillige enkelte Nr. sælges for 4 St.

Trasnitlene ere af Flinck.

Trykt hos E. C. Roser, Lovstræde 126, i Kjøbenhavn.

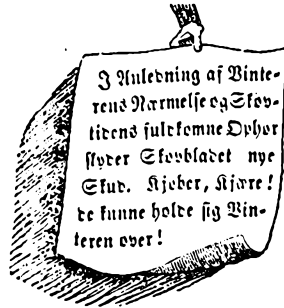
Almindeligt Skov- og Dyrehavsblad.

1842.

N° 9.

Torsdagen
den 29de September.

Priis overalt i Dyrehaven:

Redigeret, udgivet og forlagt
af
Student Arboe Mahler.

4 Rigsbankskilling.'

Farvel til Skoven.

Mel. Nr. 732 Bertrands Afstedsqvad.

Dig, elste Skov! mit Afstedsqvad jeg byder:
Farvel, o Du, min Storheds Dumleplads!
Ei meer din Skygge din Lovsanger fryder,
Ei meer jeg dvæler fro i dit Buskats.
Farvel, I Stammer med de høie Kroner,
De hvalte Buer af det friske Grønt!
∴ Jeg sang om Jer af Hjerlets dybe Toner,
Dg det at syngte tyktes mig saa sjønt. ∴

Snart visner Bladet, snartlig falder Lobet,
Dg Skoven staaer da nogen, uden Ly,
Smaaafuglen flygter ængstelig bedrovet
Dg søger Tilflugt ubi Stab og By.
Vel høve sig de høie, merke Kroner,
Men Vinterstormen suser barsk i Top.
∴ Den grønne Skov jeg lovsang; mine Toner
Maae derfor nu mod Vintren høre op. ∴

Dog aldrig skal jeg, elste Skov! Dig glemme,
Din soale Skygge og din milde Duft,
Hvor Fuglen sang med tusindlungel Stemme,
Hvor Mængden jubled' i den klare Luft.

Jeg mindes vil de danske Bogekrøner,
Hvor jeg end færdes skal paa Livets Bei;
∴ Selv om jeg drog til andre fjerne Zoner,
Dig, Sjællands Begelund, jeg glemmer ei. ∴

Skovbladets Væsen og Værd.

Med dette Numer ophører Skovbladet for
iaar og maaskee for steds. Ligesom vi derfor
ovenfor paa Vers have sagt Farvel til Skoven,
saaledes skulle vi nedenfor i Prosa tale et Par
Afstedsord til Publicum. Men vi have valgt
samme Overkrift, som vort Program har i Skov-
bladets Begyndelsesnummer, fordi denne Overkrift
synes os passende, og fordi den vil minde Læ-
seren om vor Plan med Bladet og vore Løfter
i denne Henseende.

Det er nemlig ikke vor Hensigt at besværke
vor Daarlighed eller forsøge paa at bestikke
Publicum med søde og sletste Ord, men derimod
aabent og ligefrem at tilstaae, at Skovbladet ikke
har opfyldt sin Bestemmelse. Dog — Bladets

Bestemmelse var jo ikke af stor Bigtighed. Det havde sat sig det dobbelte Maal, at more og underholde det skovs og bladelskende Publicum, og skaffe Udgiveren Noget at bestille og Noget at forstjene. Have de ærede Abonnenter følt sig skuffede i deres Forventninger, saa gjør det os rigtignok meget ondt, men i Grunden er Skaden dog ikke saa stor, og har Udgiveren sat Pengene til, saa gjør det os rigtignok ogsaa meget ondt, men det bliver nu hans egen Sag.

Hermed er det imidlertid ingenlunde meent, at vi skulde frakjende vort Blad alt Værd; thi en saadan overdreven Beskedenhed vilde være en stor Fornærmelse mod Publicum. Men vi havde ønsket og haabet at gjøre Skovbladet bedre end det er.

Det er derfor vi henvende os til vore Abonnenter og Læsere med Ven om Overbærelse for det, vi have leveret, og med Undskyldning for de Nr. vi have lovet at levere, men ikke efterkommet. Vi takke Boghandlerne og Commissionærerne for den Beredvillighed og Artighed, hvormed de have været os behjælpelige, og Journalisterne og Recensenterne for den Upartifshed, hvormed de have omtalt eller uindladt at omtale vort lille Forsøg i Bladliteraturen. Og hermed anbefale vi os — sandsynligviis for bestandig — til Publicums Gunst og Beraagenhed

forblivende osv.

Theatrene i Dyrehaven.

Vi skulde Publicum Fortsættelsen af denne i vort Nr. 7 paabegyndte Artikel, men den egent-

lige Fortsættelse er allerede for flere Uger siden benyttet og læst — vi antage naturligviis med uhyre Bisid — i et andet, meget udbredt Blad. Vort Artikel blev aftrykt midt i van Dinters Menageri og midt i det interessanteste og meest forventningsfulde Dieblit, da Stangefodringen skulde gaae for sig. Van Dinters Menageri er, som bekendt, opløst, men van Dinters selv eksisterer i bedste Velgaaende i Odense og foreviser der sine tomme Bure for 3 Mk. paa første Plads, 2 Mk. paa anden, 1 Mk. paa tredje; Born paa 1ste og 2den Plads det Halve.

Hr. Tøpffstædt vedbliver daglig at reise omkring i Nordseavisen, men forbliver ikke desto mindre stadig i Frederiksberg Allées Runddeel, gjør gode Affairer og skaffer det kunstelskende Publicum mangt et Dieblits behagelig Nydelse. Hvis der endnu er En eller Anden af vore Læsere, som ikke har taget Hr. Tøpffstædts udmærkede Panoramaer i Diebyn, maae vi paa det kraftigste opfordre en Saadan til ikke at forsumme den gode Leilighed, medens Hr. Tøpffstædt endnu er hos os.

Hr. Schønstrøms originale Lykkestjerne er af og til at see hos gamle Kehllet paa Rosenlund. Om Søndag Aften synes den ogsaa at gjøre Lykke og at underholde et temmelig betydeligt Publicum.

Broderen, den ældre Hr. Schønstrøm — Jongleuren og Equilibristen — har tidligere givet Forestillinger paa gamle Kalkbrønderi og havt Tilskuere og Beundrere i tusindviis, men har nu forlagt Stuepladsen til Vesterbro, hvor han forhaabentlig vil være at see et Par Søndage endnu. Denne udmærkede indenlandske Kunstner optræder uden Dram og uden al mystisk Forberedelse paa fri Plads for Alles Dine, og udfører sine Productioner med sjelden Færdighed og Anstand.

D'Hr. Hesse, Volkersen og Busholm assisterede ved Figaros sidste Efteraarøstfest i Kongens Have.

Om de øvrige Kunstnere og Kunstnerinder fra Dyrehaven er Skovblads-Redactionen aldeles Intet bekendt.

Skovskizzer.

(En Novelle)

Charlottenlund 1840.

VI.

Brein fulgte uvilkaarlig sin ubekjendte Ledfager, der i al Koldsindighed valgte den lige Wei til Byen, og gik saa roligt og jævnt som om intet Usædvanligt var foresat. Den Ubekjendte begyndte at tale om Veiret — maaskee det meest uomstøbelige Beviis paa den totale Egegylldighed, hvormed han betragtede det Skete.

„Førdømt koldt!“ — begyndte han — „Skulde ikke troe man befandt sig i Dyrehavstiden . . . . Hm, nordostlig Vind, Gud veed hvad Strømmen er? Men De er meget varm og ophidset, min Ven!“ — henvendte han sig til Brein i en godmodig Tone — „kan let paadrage Dem en slem Forkølelse. Stop lidt! kan godt undvære min Overfrakke . . . . Kom her, min Ven!“ Og med disse Ord trak den Ubekjendte sin store Dyffels Svmandsdyjakker af, og nyde Brein til at tage den paa.

„Hvilken mærkbarlig Nat“ — sagde Brein ligesom for sig selv — „har jeg ikke atter oplevet i Skoven! For første Gang i mit Liv har jeg givet mig i Slagsmaal og været i Politiforhør.“

„De er en vakker ung Mand!“ — afbrød den Ubekjendte ham — „Just En af mine Folk. Intet vidtestigt Kjøvleri . . . . slaae til strax . . . . just efter mit Princip! — Syntes nok jeg skulde kjende Dem . . . . herte Deres Navn til Rapporten, som De har der i Frakken . . . erindrer Dem nu meget godt, Hr. Brein!“

„Hvorledes? De kjender mig?“

„Har kjendt Deres salig Fader meget godt; kjendte ogsaa Deres Fru Moder, da hun levede; er vel, efter hvad jeg har hørt, knap to Aar siden hun døde? — Kjender Deres Principal meget specielt, Grosferer S. i Nybrogade . . . roest Dem for mig ved alle Leiligheder . . . . veed De er en solid Tyr . . . . nylig selv havt Beviis . . . .“

Brein betragtede sin Ledfager med opmærksom Forundring, men kunde ikke kjende ham. „Maa jeg spørge om Deres Navn?“

„Barbeck.“

„Barbeck! Capitain Barbeck! min Faders bedste Ven, hos hvem mine Forældre boede i min Barndom?“

„Netop, Hr. Brein! Har havt Dem mange Gange med ombord paa min Vestfarer, da jeg havde den . . . . burde have været tilsvæst . . . . faaet en flink Styrmand og Capitain af Dem . . . . Deres salig Moder nænneude ikke . . . . Naa, naa, kommer ogsaa godt efter det paa Landjorden.“

„Hvor mærkverdigt,“ sagde Brein, „at De efter saa mange Aars Forløb skulde træffe mig i Skoven og — under saa mærkverdige Forhold!“

„Vierligt nok, ja . . . Fordynt munter Skovtour forresten . . . den fornøieligste Somernat, jeg har havt. Epise og drikke i et Telt . . . slaaes ovenpaa — lidt Motion efter Bordet — justement efter mit Princip! Upropos, hvad havde de Tre gjort Dem? Hvormed havde de fornærmet Dem?“

„Den Gue har aldrig fornærmet mig; jeg kjenner ham derimod som en brav og stiftelig Tyr.“

„Men de to Andre da?“ spurgte Capitain Barbeck. Og efter nogle Betænkkeligheder, som det dog snart lykkedes at overvinde, indviede Brein sin Faders troe Ven og sin egen Barndomsveileder og bestandige Belynder i sit Hjertes Hemmeligheder og i hele den Historie, som allerede er Læseren bekendt af Sandøms og Melhoff's Fortælling.

Skibscapitainen hørte Brein med Opmærksomhed og Interesse. Han standsede af og til paa Weien og stod stille som om han grundede paa Noget. Undertiden vendte Begge om og gik et Stykke tilbage, og i Virkeligheden kom de paa denne Maade Skoven nærmere og nærmere, istedetfor at bortsijerne sig fra den.

Da Brein var færdig med sin Historie, befandt han og hans Tilhører sig ved Indgangen til Charlottenlund Skov. Den smukke Plads foran Indsjøfjelen, som i Skovtiden nedværdiges til Holdeplads — det værste, der kan hendes nogen Blet paa Jorden — laae nu aaben og stille og ubhvilende sig for et Døielik efter mange Timers Byrde og Sufken. Den stærke Regn havde udslettet endeel af de Furer, som Vognmandskarlens usarmhertigen grave i dens Overflade. Hele dette Parti havde faaet et nyt og livligt Udseende; Træer og Buske havde gjenvundet deres eiendommelige Friskhed og Duft;

Havet hævede sig blaa og blaat, og Solen laevede sig netop til at staae op.

„Hvad siger De saa, min gode unge Mand!“ — tog Skibscapitainen tilorde — „om vi gik ind og gjorde den Sag af. De veed jeg holder af det, man kalder kort Proces, og De tænker maaskee ikke at jeg er selv Part i Sagen, men De skal faae at see.“

Brein faae meget forundret paa sin gamle Ven, der imidlertid ikke i mindste Maade forandrede sin rolige Fatning, men begyndte at hjælpe ham af med den store Overfrakke, han havde iført ham, idet han smaaanfattede: „Næder Dem ikke ilde, den Pjakkert — seer ret mandhaftig ud, men unge Piger, seer De, have deres egen Smag, og De kommer vel til at begynde Frieriet ligesom forfra paany. Sig mig kuns, holder ogsaa Hanne endnu ligesaa meget af Dem?“

Brein stirrede tankesuld hen for sig, men svarede ikke. Skibscapitainen vedblev næsten som for sig selv:

„Slægter formodentlig Moderen paa — var forbandet haardnakket i at hænge ved den Poulsen — daarlig Karl — naa, naa, har maattet lode for det — Staffels Hanne! Burde have taget mig lidt af det Barn — hm, hm, skal nok gøres godt igjen med Guds Hjælp. Lad mig kuns have Commandoen, min unge Ven! Henvendte han sig mere ligefrem til Brein) Skal nok sørge for Resten.“

Med disse Ord slængte Sømanden sin Pjakkert over den venstre Arm og bød ind ad Skoven til. Men Brein standsede ved Porten og var ikke at formaae til at gaae med tilbage til Madam R's Telt. Efter en lille vensfælig Strid blev det besluttet, at Brein skulde forblive ved Indgangen til Skoven og vente, til Capitain Barbeck kom tilbage.

Tæt indenfor Charlottensunds Port ligger en lille Hvi, som formodentlig er alle mine kjæbenhavnske Læsere og Læserinder velbekjendt. Paa denne Hvi findes en simpel og altid meget ramponeret Bænk; thi da dens Veligheden er saa nær Indgangen til Skoven og saa nær den forbarroelige Holdeplads, bliver den et dagligt Hvilested for Folk af alle Klasser og udsættes derved for altfor hyppig og altfor utilbørlig Overlast. Men denne Morgen var Bænken og Hvi'en, saavel som dens hele Omgivelse, ryddelig og fri, og Brein valgte sig derfor denne Plads — medens han oppebode Warbeks Tilbagekomst — for at forunde sine trætte Lemmer og sit oprørte Sind en Smule Hvile.

Det vil her for Sikkerheds Skyld blive bemærket — skjøndt det for dem, der kun ere en Smule bevandrede i Romanlæsning, maa falde af sig selv — at de Begivenheder, der ere fortalte efter Undvigelsen fra Politibetjentene, forefalder samtidig. Paa samme Tid altsaa, som Betjentene endnu forbleve i Mad. R's Telt og raadsloge med den formeentlige Beenbreier, Urtekræmmeren og den Waabe, paa samme Tid passerede Melhoff og Jørgensen uforstyrrede i Kjøkkenteltet med gamle Karen og med dem selv indbyrdes, og paa samme Tid betroede Brein sin gjenfundne Barnhoms Ven og Veileder sit Hjertes Anliggende, medens den større Mennekestaske, som denne Aften havde været i Skoven og hjulpet til at oversylde Mad. R's Telt, ufortroden flygtede ind til Byen og vel nu befandt sig i fuldkommen Sikkerhed indenfor Nørreport.

Om Sandom er det dernæst at berette, at han meget snart blev kjed af at lege Skjul med sig selv i Nattens Mørke bag Trærne i Charlottenslund. Da han derfor traadte frem og fornam, at Alt var roligt og stille, antog han,

at Jørgensen og Melhoff havde forladt Skoven, og opgav Haab om at træffe mere sammen med dem denne Nat. Men Sandom havde ingen Lyst til at gaac ene til Byen saa tidlig paa Morgenen. Han var ilde tilmode, udmattet og søvniig. Efter en kort Dvælen, som tildeels udfyldtes med at gjennemse alle Lommer efter en frijt Ekraa, fattede han snart sin Beslutning. Paa det nieste bekjendt saavel med de locale som personale Phænomener i Mad. R's Teltomgivelser, nærmede han sig det Teltkabinet eller Seilbuds Skuur, som stode op til Enden af Hovedteltet, borttog et Par forneden opstillede Bræder, kravlede Seilbugen op og krøb ind uden Sky og uden Støi. Han befandt sig saaledes i Opvartningspigernes Sove-telt. Da dette kun ved et Forhæng adskiltes fra Hovedteltet, kunde han ikke nagte sig den Fornøielse at liste sig hen og lytte efter den Discours, der netop fortes mellem Urtekræmmer Abesen og Politibetjent Laurigen. Men Sandoms Hensigt med at bryde ind i Sove-teltet var ifkun at opsyge sig et Leie, som den vedholdende Regn havde gjort det umuligt at erholde under aaben Himmel, og da han desuden snart blev kjed af at staae paa Luur, vendte han sig om for at finde en Stol, en Sopha eller en Seng — kort sagt, Noget at sidde eller hvile paa.

Han havde hidtil troet, at han var ene i Bærelset eller Teltet, og han overrastes derfor endel ved paa engang at høre et Suf eller svagt Skrig som af Angest og Forsærdelse, og i det Samme at opdage en qvindelig Skikkelse, som sprang op tæt ved ham og med en forunderlig Hurtighed smuttede ud gennem den Aabning, han selv nylig havde dannet i Teltvæggen. Omridset af Skikkelsen og Eiendommeligheden i det udsødte Suf lod Sandom

imidlertid ikke et Dieblif i Tvivl om, at det jo var Hanne og ingen Anden, der havde flygtet bort for ham. Og skjøndt han vel kunde ønske at tale med hende, var han dog allfor træt og mismodig til at vove et Forsøg paa at indhente hende. Han forblev derfor hvor han var, traf meget langsomt og rolig sin Kjøle af og lagde sig uden videre paa den Seng, hvorfra Hanne netop var staaet op.

Stakkels Hanne! Hvad havde hun ikke atter en Nat lidt og gaaet igjennem i Skoven! Det uventede Møde med hendes Efterstræbere, Sandom og Melhoff, men fremfor Alt med Brein — hendes forbums Forlovede, hvem hun endnu elskede med en skyldfri Piges inderligste Hengivenhed og Trostid — gjorde et dybt og pinligt Indtryk paa det glindelige, følelsesfulde Sind. Hvor ofte havde hun ikke ønsket og grædt og bedet til Gud, at hun maatte møde, at hun maatte see ham igjen! Og det skulde nu forundes hende i en saadan Stilling og under saadanne Omstændigheder!

Vi forløde Hanne i vort første Capitel, da hun blev bragt ud af Teltet — Læseren vil formodentlig erindre Anledningen — og skjøndt hendes Nærværelse netop denne Aften maatte være nødvendigere end ellers, var hun dog paa ingen Maade at bevæge til at vise sig mere i Teltet eller deeltage i Opvartningen. Hun havde lagt sig paa sin Seng og skult sit omstumlede Hoved og sit beklemt Bryst i Buderne. Det pludselige Sammentræf med Personer, som havde havt saa mærkelig og sørgelig en Indflydelse paa hendes Sjæle, kunde ikke andet end fremkalde smertelige Erindringer om hiin uhyggelige Nat for tre Aar siden, og dette uhyggelige Billede blev end mere levendegjort ved Lyden af Sandoms og Melhoffs hvirvlede Stemmer i Forening med et Par betoneede Skrig, som

allfor tydeligt minde Hanne om hendes tidligere faldte og forræderiske Veninde, Henriette.

Udmattet af Graad og bedøvet af den enesformige Støien og Larmen indefra Teltet, faldt Hanne omsider i Søvn, eller rettere i en saadan Dvaletilstand, hvor Legemet og dets Sandfer ere nedtyugede i næsten livløs Dødsighed, mens dens Phantasien omtaages af Drømmebilleder: usammenhængende Erindringer om det Forbigangne og varselfulde Forudformælinger af Fremtidens Begivenheder. Af denne Dvale vaktes hun først i det Dieblif, da Sandom, som vi have fortalt, stod i Begreb med at forandre sin lyttende Stilling ved Teltforhænget og vendte sig om for at finde en Stol eller en Seng at hvile paa. Den eneste Tanke, der greb Hanne, da hun pludselig vaagne og gjenkjendte Sandom, var den at flygte, og, da Lydningen fra det Hul, Sandom havde gjort i Teltvæggen, ikke kunde andet end falde hende i Diet, smuttede hun siebliffelig ud gennem dette Hul, glad ved paa denne Maade at undslippe Sandom og undgaae at lægge Velen gjennem Hovedteltet.

I den frie Luft syntes Hanne at aande lettere, dog var hendes Sind endnu saa forstyrret, at hun i længere Tid ikke vidste hvor eller hvorhen hun styrede sine flygtende Skridt, men da hun omsider kunde samle sine Tanker og havde gjenvundet sin Fatning, saae hun, at hun befandt sig paa den yndige Stt — den smukkeste i hele Charlottenlund Skov — som gaaer i Udkanten af Skoven langs med Strandveien og med Udsigt til det deilige Drosfund.

Solen havde netop forladt sit Leie i det skjellige Hav og kastede sine gyldne Morgenstraaler paa den blanke Strand og den grønne Lund, da Hanne med rolige og sagte Trin nærmede sig den omtalte lille Hvi ved Indgangen, og saaledes traf det sig — da Brein just i det

Samme reiste sig op for at gaae ned ad Høien — at begge de Elskende mødtes og sank i hinandens Favn.

Her kunde Fortællingen nu gjerne ophøre, da Læseren klart og tydeligt vil kunne indse den simple Opløsning af det Hele. Men da der i Skovskizzerne — som i enhver god Fortælling er anbragt en eller anden Hentydning, som muligviis ikke i og for sig er tilstrækkelig indlysende, maae vi endnu drage endel af vort Personale frem paa Scenen og give vor Fortælling den behørigte Afrunding ved et stort og glimrende Slutningstableau.

Capitain Barbeck var ved at høre Breinss Kjærligheds historie — uden at hans unge Ven ahnede det — kommet til den grundede Formodning, at Hanne Poulsen ikke kunde være nogen Anden end hans egen Søsterdatter, og, for at bortrydde den mindste Skygge af Tvivl, som endnu svævede omkring denne Formodning, begav han sig tilbage til Teltet, for at tale med Madam R. og med Hanne selv.

Just idet Barbeck traadte ind i Teltet, mødte han Urtekræmmeren og hans Kone, der skulde til at gaae hjem.

„Hvad?“ sagde Somanden i sin ligefremme og utvungne Tone, som om han talte til sin bedste Ven, „Hvad for Noget? Vil De allerede gaae? . . . Tænkte vi snude have os et Par Flasker Champagner ovenpaa den Dyst, vi har havt sammen? . . . Nu, De afflaaer da ikke et Glas til Forsoning?“

Man har sjelden seet et Menneske i saa stor Forlegenhed som Urtekræmmeren ved denne Leilighed. Han syntes det tilfom ham at svare, men han vidste ikke hvad han skulde sige, og han fik ikke Tid til at betænke sig, thi hans

værdige Uegtehalvdeel traf saa ubarmhertigt i ham, at han var nærved at falde overende.

„Naa, naa, Jette! Hvad er det for Dystøier? Hvorfor slider Du saaledes i mig; lad mig dog staae!“

„Rigtig, min gode Mand!“ — sagde Skibscapitainen og gav ham hjertelig Haanden. — „Er De bleven hele Natten i Skoven, er det (bandede han) tidsnok, naar De kommer hjem til Frokosttid. — Hvor er Værtinden?“

Emilie reiste sig op, som det syntes, fra den vaade Boutikstrammer Hr. Sørensens Skjød og gif Capitain Barbeck imøde med de Ord: „Gud! De skulde have 2 Mk. 12 Sk. tilbage; nu skal jeg lige paa Liebliffet.“

„Vær De kun rolig, lille Pige!“ svarede Somanden. „Jeg maa tale med Madamen . . . Naa, der seer jeg hende komme.“

Capitain Barbeck og Madam R. talte derpaa sammen ganske sagte, men med saa kjendelig Interesse og Opmærksomhed fra begge Sider, at denne Samtale tillige vakte Opmærksomhed hos de Tilnærværende. Denne Opmærksomhed formindskedes nogenlunde derved, at Madam R. tog en Urnstage og førte den Fremmede ind i Pigerens Sovetelt. Den Vaade kunde ikke ved denne Leilighed tilbageholde et forunderlig Slags Smil, som ellers altid pleiede at finde sin Juleendelse i et Grin, men denne Gang dog kun gif over til en spodsk Smaalatter, idet han atter tog Emilie paa Skjødet og meddeelte hende nogle Bemærkninger, som vi imidlertid ikke bryde os om at gjengive. Men Teltgjæsternes Forundring steg til det Høieste, da Skibscapitainen og Madamen kortefter kom tilbage med et Menneske af et græsfelig forstyrret Udortes. — Det var Sandom.

Hanne var forsvunden, og den Vaade — thi han vedblev stadig at være giennemvaad —

paastod, at hun maatte være bortført. Det samme antog Madam Abesen med en mykrist Hentydning paa, at Skipperen og Sandom muligviis vare i Ledtog sammen og efter Overenskomst havde iværksat Bortførelsen. For en Sikkerheds Skyld anstillede man imidlertid en nviagtig Underfølgelse rundt om i Teltet og dets Omgivelser, og saaledes fandt man Melhoff og Jørgensen, der svirede i god Mag inde i Kjøkkenet og glædede sig ubeskrivelig ved at see Sandom paany og indbyde ham paa et Glas stærk Punsch.

Skuffet i den Forventning at træffe sin Søsterdatter, forløb Skibscapitainens Teltet uden at sige et Ord og vendte mismodig og forstemt tilbage til Holdepladsen, hvor han havde efterladt Brein. Uretkrammer Abesen ventede imidlertid med Længsel paa Champagnen, men vilde sandsynligviis have ventet forgjæves, hvis ikke Barbeck, da han kom til Udgangen af Skoven, usforventet havde truffet baade Hanne og Brein, og saaledes atter gjenvundet sit muntere Lune og sin oprømte Lystighed.

Det var vel neppe en halv Time efter Solens Dygang, da der fandt en usædvanlig og mærkbar Proceffion Sted i Charlottenlund. Et lille Tog bevægede sig hvidtbeligt fra Madam R's Telt ned til Høien ved Indgangen; Capitain Barbeck og Madam R. gif i Spidsen og bære den største Præsenteerbakke, der findes i Skoven, belæsset med fem Flasker Champagne og ti Glas. Efter dem fulgte Hr. og Md. Abesen, den Vaade og Jfr. Emilie, Sandom og Jørgensen, Beendreieren, Melhoff og gamle Karen, og maatte et Par Andre, som imidlertid hverken Forfatteren eller Læseren kjender.

Den omtalte lille Hvi har vel aldrig før væ-

ret Bidne til et saa glimrende Optog. Først og fremmest blev der stiftet Forlig mellem alle stridende Parter. Brein og Melhoff gave hinanden Haanden og selv den stivnakkede, dybtkrænkede Beendreier gav efter og tomte sit Glas i Forening med Jørgensen og Sandom. Mad. Henriette Abesen og Jfr. Hanne Poulsen vare de Æneste, som ikke nærmede sig hinanden; begge havde den Forsigtighed at lade som det var første Gang de saaes her, og Ingen røbede deres tidligere Bekjendtskab. Man drak naturligviis de Gjenforlovedes Skaal og Capitain Barbeck holdt i denne Anledning en hjertelig Tale; kun indstiftede han deri adskillige spydige Hentydninger paa Politiet i Skoven, og gjorde engang en formelig Pause idet han fremtog Politirapporten og senderrev den. Omfider udbad den Vaade sig Ordet og tofede i et flydende og blomstrende Foredrag de forskjellige Fejlselser, hvoraf han denne Nat havde været behersket. Forsjonlighed og Kjærlighed havde tilhidsseiret hos ham; han havde friet til Emilie og naturligviis saaat Ja. „Det er almindelig bekjendt“ — saaledes lod Slutningen af hans Tale — „at jeg den hele Sommer har gaaet og holdt af Emilie i Smug; hvorfor ikke tage passende Anledning af det i Nat Foresaldne til at declarere vor Forlovelse offentlig, især da denne Herre (han pøgede paa Skipperen) er saa god at give Viin. Mine hviistarede Damer og Herre, Jomfru Emilies og min — min egen — Hr. Sørensens Skaal. Hurrah!“

Et stormende Bisald tilkjendes den vaade Taler; „Skovstjernes“ Forfatter vilde føle sig meer end tilfredsstillet, hvis hans ærede Læsere blot maatte være halv saa fornøiede med hans Fortælling.

5 Ore.

5 Ore.

Dyrehavs-Blisen.

Humoristisk illustreret Stovblad for glade Dyrehavsgjæster.

Nr. 1.

Motto: Muntre Folk i Dyrehaven!

1879.

Til Publikum!

Værstilig, værstilig! — Det dybtstulte Savn, som vi ved nærværende Blad udfylde, den navnløse Begejstring, hvormed det danske Publikum, særdeles de „glade Københavnerne“ naturligvis modtage det nye Dyrehavs-Organ for den nationale Lirerassemusik, gjør enhver Anbefaling overflødig. Publikum er glad, og saa er vi det naturligvis osse, thi saa kjober det „Dyrehavs-Blisen“; mere forlange vi i vor Egoisme ikke! Kritik give vi os ikke af med; vi holde paa, at vor udsøbelige Forgængers Ord høv respekteres gjensidigt af Publikum og af Blisen:

Lad i Dyrehaven os
Paa Kritik ej tænke.

Hvad beha'er!

Urb.

Trop.

Spørledes Frederiksen „fordeler Smerterne“ paa Sjemturen.

Den sidste Ore gif paa „Bakken“; Jernbanen eller Dampstibene give ikke gratis Billet til ustuderede Fattigfolk. Da nu Frederiksen paa Bakken har taget saa meget ind, som han nogenlunde kan bære, saa lader han Konen, der ikke har faaet noget derude, bære Resten.

Dyrehavsbakkens Beskrivelse.

Dyrehavsbakken ligger Syd for Grønland, Nord for Christenbernitovstræde, Øst for Finmarken og Straas for Søndermarken. Som Stat kan den i visse Henseender kaldes en Republik, med Gemytligheden som Præsident. Befolkningen er blandet, og udmærker sig ved en stor Raceforskjel, men kan dog med en fælles Betegnelse siges at høre „til Slags'en". I Øvrigt udgjør den en Blanding af Føder, Invalider, Christne, Katholiker, Strædere, Bærtshusholdere og Polakker.

Dyrehavsbakken, der i daglig Tale kaldes „Bakken" fordi den ligger som en Præsenterbakke i den øvrige Stov, og er besat med Glas og Flaster, udmærker sig ved stor Frugtbarhed, idet den frembringer røget Skinke, blødkogte Æg, Rejer og Ansjoser, Æl, Brændevin og Skaller. Rongeriget Bajern maa antages, i sin Tid at ville annektere Bakken, da der altid vrimer af „Bajere", som dog med stor Energi blive „slagne ned" og udryddede af de nærboende Rjøbenhavnerne.

Industrien staar paa et højt Standpunkt, og navnlig er Hattesfabrikationen meget udviklet, jaa at der fra Stedet er stor Export af Blyhatte, de saakaldte Kæfere. Da de fleste Tilreisende drage fra Bakken med en Blyhat, vil Enhver indse, at Forbruget er stort.

Bakken er rigt beplantet med Stov fordi den ligger i Nærheden af Stovshoved, men om Sommeren stoves der helst Penge ind. De Trær, der trives bedst paa Bakken, ere Ælstrær, af og til Hængetrær. Blomster findes i Mængde, hvilket kan sluttes deraf, at naar de Besøgende blive uenige, hvilket jævnlig sker, tilbyde de hinanden at „lugte til Tulipanen" og spørge om Modstanderen „kjender denne Rosenknop". Frugtbuskene ere ogsaa godt repræsenterede; i ethvert Telt kan man gaa ind og faa sig „et Stikkelsbær", og Befolkningen trakterer tidt hverandre med „Blaabær". Selv Brummebær er der sørget for, da man i de senere Aar har faaet et Detentionslokale, der hedder „Brummen". Af større Frugtrær har Pæretæret især vundet Hævd, da man stadig paa Bakken ser Folk, der ere pæresulde. Da man tidt paa Bakken ser, at det gaar „mahogni" til, tør det sluttes, at Mahognitræet ogsaa et eller andet Sted dyrkes. Klodstørv høves ikke, da Teltholderne ikke ynde at give „paa Klods". De ældere Planter oplækkes paa Bakken ved Driveri, og Teltene ere de bedste Driverhuse, hvor der stadig fyres med Knuder.

(Fortsættes).

Kjærlighed i Dyrehaven.

„Hvor tindrer nu min Stjerne!"
Sang hun i Teltet sømt;
„Jeg tidt har i det Fjerne
Om Deres Skjønhed drømt!"
Jeg saae de røde Kinder,
De stod i Smintens Skjød.
Jeg udbrød: „Al jeg finder
Dem ganske rødsom sød."

Saa tog hun mig ved Hagen
Alt med sin hvide Haand,
Og hvilede: „Kom ved Dagen,
Da fængsler intet Haand."
Det kildred mig i Sjælen,
Jeg mødte næste Dag
I Teltet, hvor hun kjælen
Sag hos mig med Behag.

Den svenske Punsch og Bajer
Sjød Skov i mit Sind;
En Trone intet vejer
Imod en Rosenkind.
Jeg drak, imens jeg slynged
Min Arm om hendes Liv,
Og paa mit Kne hun gynged
I salig Tidfordriv.

Vi søgte os saa unge,
Skjønndt hun var tredve Aar,
Af Fryd jeg maatte slynge,
Dog Alt, ja Alt forgaar.
Jeg slumred ind fra Troner
Og Stads — et Pus jeg fik:
„Det bliver elleve Kroner!"
Jeg betalte dem og gif.

En ubestridelig Sandhed.

— Hør nu, Petersen, de siger nok, at Enighed gjør stærkt, men ikke altidens, for den kan sgu ikke gjøre denne Snaps stærkere end den er, og jeg mener nu, at den er kun 7 Grader istedetfor 8.

Logikk.

— Ser du, Ole, jeg sad inge i det Telt og var hel syntefærig — —
— Hva' — syntefærig!
— Ja, forstaa mig ret, jeg var klar te aa synte saa mange Snaps, det skulde være; men jeg fik slets ingen aa synte, desformedelst at jeg inte hade fler Penge.

En Fugl uden Fjer.

Lærken findes i de fleste Telte paa Batten. Med sine yndige Klut lokker den Vandrereren til at lytte dens Toner, bringer ham i en oplivet Stemning, og stimulerer ham til at nynne:

Ø Lærte, syng mig i salig Blund.

Nyheder.

Sjældent Tilfælde. En Mand gik i Gaar hjem fra Dyrehaven uden at have smagt hverken Bajer, Vin eller Snaps.

Koncert. Paa Batten vil en af Dagene Sporvejsreiserens Sangforening afholde en Koncert om Morgenen mellem 3—4. Trompeter Uhsalonsen ved de gaaende Husarer he lovet at udføre en Solo for Glasstrompet.

Overtjær. En ældre ubekjendt Mandsperson kom i Aftes hjem fra Batten i overtjært Tilstan.

Størf Taage. I et Telt paa Bakkens befandt en elegant Herre sig i Søndags i en saa omtaaet Tilstand, at han drak 20 Bajer for at blive klarøjet. Det hjalp heldigvis, saa at han bagefter kunde drikke 8 Kognaks-Loddyer.

Muffkalier. Udkommen er „Brindsesse Tobens Smørrebrødsvals“, med Variationer for Virekasse og Kobrøl, samt Text af den begavede Fyrbøder paa Lamme-fælleden D. Diderik.

De daarlige Tider give sig ogsaa tilkjende ved det store Antal Gentlemen, som i denne Sommer have taget Logis hos den bekjendte Madam Græsmeyer.

Advertisement

indrykkes i „Dyrehavs-Avisen“ for 1 Krone pr. 5 Petitlinier eller deres Plads. Den Averterende faar gratis 20 Expl af Bladet til Uddeling af sit Advertisement blandt Bekjendte. Advertisementer modtages i Boghandelen, Holmensgade 18 og Bogtrykkeriet Brogade 14, 1. Sal.

Enhver, der kjøber „Dyrehavs-Avisen“

kan forlange sig udeleveret $\frac{1}{2}$ Bajer i et Telt paa Bakkens. Dog bør det bemærkes, at den naturligvis maa betales.

Det er en kold Sn,

baade Bajer, Hvidtøl og Bitter-Øl, man faar i Strippes Telt strax tilhøjre paa Bakkens, og for det unge Danmark er der strax ved Siden af etableret et Ragebord med billige og gode Sager.

Bærsartig, værsartig!

Hos Christensen, strax ved Siden af Ballonerne kan man ved at drikke en Bajer blive til et andet Menneſte, og dette andet Menneſte vil ogsaa have en Bajer.

I den store Karusel

paa den højre Side af Bakkens leveres mange Omgange for en billig Pris, og ovenpaa i den noble Karusel-Salon sidder man behagelig og faar „en Rundtenom“.

Den store Troldmand

er her endnu. Han er stadig den Gamle og naar De gaar ind til ham, vil De blive baade fortryllet og fortrollet.

10,000 flinke Budde

kanne faa en udmærket Fortjeneste ved at forhandle „Dyrehavs-Avisen“, paa hvilken der til Forhandlere gives meget høj Rabat i Boghandelen i Holmensgade 18.

---

5 Ore.

5 Ore.

Dyrehavs-Blisen.

Humoristisk illustreret Stovblad for glade Dyrehavsgjæster.

Nr. 2.

Motto: Muntre Folk i Dyrehaven!

1879.

En Dyrehavstur i gamle Dage.

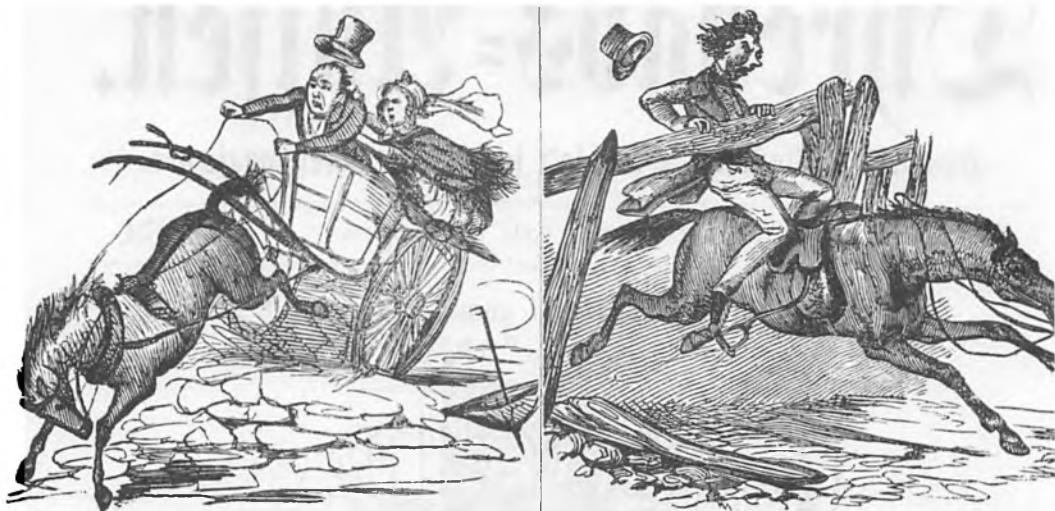
Det kan være, at de Folk morede sig ligesaa godt som Nutidens Dyrehavsgjæster.

Dgaa en Grund til nærmere Bekjendtskab.

Gud, Madam Svendsen, er Di ogsie paa Dyrehavsbakken — hm, men kjender Di mig da flets inte? Det var jo mig der saldt ind af Dereses Dør i Forgaars Aftes, da ja kom fra Geborsba' hos Andersen. Lør jeg byde Dem min Arm!

Glæder paa Vejen til Dyrehaven.

Man har ogsaa Udsprebelse andre Steder end paa Batten.

Sundheds-Bensyn.

— Det er en dejlig Aften i Aften herude i Dyrehaven! Hm, tillader De, jeg faar en lille Plads hos Dem paa Bænken!

— Naada, næ! Nu har jeg lige taget Stilling for Natten her i mit Logis! Det er min Bænk! De skalde heller gaa hjem i Deres Køje, Aftenluften er usund! Saadan en gammel Fyr skalde inte give sig a' med at spille Natteravn!

Dyrehavens Beskrivelse.

(Fortset.)

Balkens Dyreverden er forsaavidt mærkelig, som der findes Arter, der ellers ikke høre hjemme i vort milde Klima. Først og fremmest maa nævnes de kolossale Bjørne, som Rjøbenhavnerne jævnlig trække af med derfra. Endvidere Trækfugle af forskjellige Rjøn, navnlig hørende til Astenflagerne. Desuden de sødt klukkende Dærter. Enkelte Steder trives de sejsøbede Smaadyr, som dog kun holde sig til de varmere Steder, f. Ex. Sengesteborne. Til de tamme Husdyr, der opdrættes paa Balken, maa først og fremmest regnes Træhestene omkring Karusellerne. Disse ædle Dyr ere i Besiddelse af stor Fyrighed, og benyttes til Ridebyr af de Besøgende. De ere ikke Blodheste, men som sagt Træheste. De ride stadig rundt og føle ingensomhelst Trang til at skilte Fædreland. En meget lille Art Heste, som jævnligt af Ungdommen udføres, er den mærkelige Art, der er almindelig bekjendt under Navn af „en Hest med en Pibe i Enden.“ Ikke sjældent faas paa Balken de saakaldte Kindheste; men de kunne kun uegentlig hentrenges til Husdyrene. Derimod benytte Indvaanerne hyppigt Sengesteborne og Børnene paa Balken spise Kageheste.

Paa Balken findes ingen Floder eller større Bænde, men umiddelbart ved Siden af har man „Kirsten Pils Kilde,“ hvis Vand dog sjældent nydes uden at være blandet med Kognak. Ved Kilden fabrikeres den bekjendte Nyttetobdy, og der fortæres store Portioner af Søsterlage, fordi der ikke sædvanlig kan faas andre Sorter.

Kirsten Pils Kilde synes at være opbaget nærmest for at indbilde Verden, at Rjøbenhavnerne drage til Stoven for at drikke Kildevand. Dette vil neppe ske saalænge Konditoren ved Siden af har Kognak, Rom og svensk Punsch.

Efter en Opgjørelse ved Balken befandtes det, i Følge den ikke udarbejdede Statistisk for i Fjor, at de besøgende Artillerister stadig bleve kanonfulde, Brandsolkene sprøjte fulde, Bogtrykkerne bogstabelig fulde, Garnterne pærefulde og Prangerne snydefulde. Resten af de Besøgende maa antages at have været drivende fulde. Ved en nys Eftertælling befandtes det, at en Enkelt var gaaet nøgtern derfra, men det viste sig senere, at han havde tabt sin Portemonnaie før end han kom derhen.

Fabrikationen af Guttapercha staar paa et højt Trin; den bruges i Almindelighed til at „fordøle Smerterne“, som man siger.

Stoven omkring Balken kaldes Dyrehaven, dels fordi det slet ingen Have er, dels er det en Forfortælse af et forældet Udtryk „den dyre Have,“ som af tidligere Slægter anvendtes fordi det var lobligt dyrt at komme derind, eftersom man sædvanlig vendte tomhændet tilbage.

Balken udmærkede sig tidligere ved stor Farvesands; der uddeltes gratis de yndede „blaa Djne,“ om hvilke Søren Pippurup sang:

„Ud gif jeg med to brune Djne,
Men vendte hjem med et Par blaa.“

Kunsten indtager i Dyrehaven et svimlende Standpunkt, og det er vel nærmest med Hentydning til Balken, at Rjøbenhavn kaldes „Nordens Athen.“ Den har et Theater, hvor den yndede Mester Jøkel henriver Publikum. Vel har ingen rig Privatmand forgjæves tilbudt at besøge dets kunstneriske Udbyrelse, men alligevel staar det ved Siden af de største Kunstanstalter, f. Ex. afbøde Tyrølerferdinands Tribune.

At der skulde være Negere og Slavehandel paa Balken er en Misforstaaelse, hidrørende fra, at der stadig forlanges „smaa Sorte,“ en Drif, der bestaar af sort Kaffe og Brændevin. Balkens Klima er nemlig overmaade tørt og vækker hos Alle en stærk Tørst.

At Musik dyrkes paa Balken især den, der passer for Glasrompet og andre vel klingende Instrumenter.

Om det verdensberømte Musiknummer Talletkensvals, der udføres af de fortrængende Sangerinder, ville vi ved en anden Lejlighed tale. At Abeline Patti, Pauline Lucca

og Christine Nielsen i Aar skulle have ladet sig engagere til at optræde paa Bakkens, er et Rygte, som hidtil ikke har faaet Bekræftelse.

Det kongelige Theaters Kunstnere optræde om Sommeren jævnligt paa Bakkens, men kun som Tilskuere, og vende hjem i begejstret Stemning over Præstationerne, hvoraf de tidt blive belærte.

At afdøde Tyrolerferdinand i sin Tid paa Grund af sit Talent skal være bleven tilbudt Engagement som Syngemester ved Nationaltheatret, er en Paastand, som er ubevist. Af Tidsskrifter findes „Dyrehavs-Nbisen,“ et Blad, der i Størrelse maaler sig med „Times“ og i Indhold langt overgaar dette.

Bakkens Indbaanere ere Nomader, der bo i Telte og virke i det Almene's Tjeneste ved at skænke og drikke dels Smaasnapse, dels store.

Det er vort Haab, at Bakkens endnu i mange Aar maa bestaa til Gavn for alle Ølbrugere, Brændevinsbrændere og Vinfabrikanter!

Jordbærrene.

Mel. De evige sønderjydske Piger.

De tog dem og vog dem i Gartnerens Have,
Og til Jordbær-Andersen de hurtig fandt Vej;
Alle disse Jordbær skal hvile i min Mave,
Sønderjydske Pige, Fløden glemme du ej.
Hvad plante vi vel ellers voreses Jordbær til?
Andersen, hvad er det, De siger?
Lad Lybsten spise Vølser, vi Danske spise vil
Jordbær med de sønderjydske Piger.

Befordring fra og til Klampenborg

i Dyrehavstiden.

Jernbanen:

A. Søgnebage:

Fra Kjøbenhavn: 7, 8 $\frac{1}{2}$, 9 $\frac{1}{2}$, 10 $\frac{1}{2}$, 11 $\frac{1}{2}$ Fm., 1,40, 2 $\frac{1}{2}$, 3 $\frac{1}{2}$, 4 $\frac{1}{2}$, 5 $\frac{1}{2}$, 6 $\frac{1}{2}$, 7 $\frac{1}{2}$, 8 $\frac{1}{2}$, 9 $\frac{1}{2}$, og 10 Eftm. Desuden Mandag, Tirsdag, torsdag og Fredag Kl. 11 Aften.

Fra Klampenborg: 7 $\frac{1}{4}$, 8 $\frac{1}{4}$, 9 $\frac{1}{4}$, 10 $\frac{1}{4}$, 11 $\frac{1}{4}$ Fm., 12 $\frac{1}{4}$, 2 $\frac{1}{4}$, 3 $\frac{1}{4}$, 4 $\frac{1}{4}$, 5 $\frac{1}{4}$, 6 $\frac{1}{4}$, 7 $\frac{1}{4}$, 8 $\frac{1}{4}$, 9 $\frac{1}{4}$, 10 $\frac{1}{4}$, og 11 Eftm.

B. Selligbage.

Fra Kjøbenhavn: 7, 9, 9 $\frac{1}{2}$ og fremdeles hver fulde og halve Time til 11 $\frac{1}{2}$ Eftm.

Fra Klampenborg: 7 $\frac{1}{4}$, 8 $\frac{1}{4}$, 9 $\frac{1}{4}$, 10 $\frac{1}{4}$, og fremdeles hver $\frac{3}{4}$ og $\frac{1}{2}$ Time til 11 $\frac{3}{4}$ Eftm.

Ved stærkt Trafik paa Selligbagene eller særlige Lejligheder blive Tog hyppigere affendte.

Dampflibe.

Fra Kjøbenhavn: 7, 9 Fm. 12 $\frac{1}{4}$, 3 $\frac{1}{2}$, 4 $\frac{1}{2}$, 5 $\frac{1}{2}$, og om Søndagen 7 $\frac{1}{2}$ Fm.

Fra Bellevue til Kjøbenhavn: 7 $\frac{1}{4}$, 8,45 Fm., 2,50, 4,20, 5,20 Eftm.

Omnibusser

afgaa flere Gange om Dagen fra Bognmand Nielsen, Kongens Nytorv, Hotel du Nord til Taarbæl.

Kaperkjørselen ved Strandvejen

er i Aar reguleret saaledes, at Prisen er 35 Øre pr. Person om Hverdagen, 50 Øre om Søndagen.

Dyrehavs-Avisen.

Nr. 1.

5 Ore.

Humoristisk illustreret Skovblad for glade Dyrehavsgæster.

Motto: Muntre Folk i Dyrehaven!

Til Publikum!

Velkommen, mine Vrede, i det Grønne! Og især velkommen paa Bakken, hvor vi, som sædvanlig, er evig glade! Tillad! — Her er „Dyrehavs-Avisen“ — gaa ikke hjem uden den. Alle de dejlige grønne Blade herude visne om et Par Dage, i Fald De tager dem med, — „Dyrehavs-Avisen“ er det eneste Blad i Skoven, der ikke visner, og den kan altid vække glade Sommerminder! — Ja, mere har jeg ikke at sige! — Dyrehaven er stor — „Dyrehavs-Avisen“ er lille, vi maa knibe paa Bladsen! — Saa aabne vi da Butiken!

Erhøbigst

Trop.

Den 1ste Juni

flytter Familien Petersen altid ud til Nd. Græsmejer — fra Dyrehaven til Dyrehaven.

Ogsaa en Færdighed.

— Saa De mener altsaa, at jeg maa kunne bruge Deres Søn som Reglerejser her paa Bakken — har du rejst Regler før, min Dreng?

— Nej!

— Kan du slet ingen Ting, som kunde komme til Nytte, naar her ikke er Reglespil?

— Jo, jeg kan bygge Knaalbisfæls'er.

Spør besynderligt.

(Scene fra Drdrup).

Frøkenen: Ih, hvor det dog er besynderligt, der gaar en Høne, hvis Kyllinger er blebne til Ulinger.

Malkepigen: Ja, Frøken, saabden No'ed æ her nu Mæjed æ herhede po Lanned. Ser Frøkenen, hisset ovre der bor en Jordemo'er, og begge himmes Sønnen æ bløven Grovsmedde.

Sonorar.

Go'e Herre og Dame! En lille Skingel! jæ væ mæ aa strie Hurræ sør da De væltebte i Grøsten mæ Deres Rjpretøj henne ved Eremitagen.

Mærkeligt!

— Jeg kan nu slet ikke begribe, hvad den Sangerinde i Teltet mente med at trylle mig saa varmt i Haanden, — skulde hun virkelig kunne elske mig, som jo er en ældre Mand! — Hver Gang jeg lagde en Krone paa Tallerkenen, smilede hun saa sødt — at ja, det var vist en Engel!

Spør der er Sjæterum osv.

Konferentsraaden bor i Kjøbenhavn i en Lejlighed paa 8 Værelser med sin Frue og en Datter, men de flytter, da Lejligheden er lidt kneben. I dette Hus, der ligger lidt udenfor Dyrehavshøgenet

bor Søren Lørbetriller med Kone, 6 Børn, en Svigerfader, en Hund, 6 Høns, 2 Grise, 4 Under, en Broder søn og den ældste Datters Mand, og de have Plads nok, og mene ikke at flytte for det Første.

Frederik Olsens billige Dyrehavstur.

Det var for nogle Aar siden, saadan en af de Dage, hvor der ikke er meget at bestille paa Dyrehavsbakken. Saa kommer jeg derop og ser mig lidt om og saa gaar jeg ind i den første pæne Beværtning der til Højre, og siger: „Kan De bytte mig en Hundredkronefeddel?“ — „Nej,“ siger Værten, „det kan jeg sgu ikke for Øjeblikket!“ — „Vil De skænke mig en Bajere!“ siger jeg. — „Ja, det veed Gud, jeg vil!“ — „Drifter De ikke ogsaa en?“ — „Jo, Tak,“ siger han. — „Ja, ingen Tak,“ siger jeg, og saa fik vi Bajere, og siden Rognaker, og Værten forlangte rast ind, og Opvartningspigerne sa'e, at jeg var saadan et „søndig Mandfolk,“ og saa videre. Da vi nu havde drukket en Del, siger jeg: „Saa De kan ikke bytte en Hundredkronefeddel!“ — Nej, det kunde han ikke, for Forretningen havde været skral, — der havde kun været Skoler den Dag, og de drifter saa forbandet lidt.

„Ja, ja!“ siger jeg, „saa maatte Manden ved Siden af kan bytte! — Gaar De med derind?“ — Ja, Tak, det gjorde han jo. Da vi saa kommer derind i den næste Beværtning, siger jeg: „Er Værten her?“ Jo, han var der, og kom hen. „Sig mig — æ — kan De — æ bytte mig — æ en Hundredkronefeddel?“ siger jeg. — „Nej, det kan jeg inte,“ svarer han, „men derfor kun vi jo maatte være lige gode Venner!“ — „Alkurat sgu,“ siger jeg. — „Vil De drikke Bajere eller Rognaker eller maatte en Flaske Sherry?“ — „Tak,“ siger jeg, „lad os holde os til Vinen,“ og saa drak vi godt, baade jeg og de to Værter. „Vil De inte spise Noget?“ siger han. „Jo Tak,“ siger jeg, „det kunde ikke være afvejen,“ og saa fik vi Skinke og Lammesteg, og Pigerne drak med og der kom flere Folk, og efterhaanden som Værten spurgte mig, om jeg havde Noget imod, at de ogsaa fik en lille En med, saa svarede jeg immer Nej, og det Hele gik rigtig hensigtsmæssigt. Saa siger jeg tilsidst: „Det var nu dette, om De kunde bytte en Hundredkronefeddel?“ „Bryd Dem bare ikke om det, min Herre,“ siger han; „vi skal vel flere Steder ind!“ — „Naturlig, naturlig,“ siger jeg, og imens gjorde han op og noterede det. Strax da vi kom udenfor, jeg og de to Værter og et helt Slæng andre tørstige Sjæle, saa stod de andre Værter udenfor deres Døre og hilste, og jeg hørte nok, at der blev sagt: „Det er Guldbisten! — Bundet i Lotteriet! — En stor Tegnebog fuld af Hundredkronefedler!“ og saadan Noget.

Naa, efterhaanden som vi kom ind et nyt Sted, spurgte jeg altid, om de kunde bytte en Hundredkronefeddel! Det kunde de ikke, men der kom strax nye Varer paa Bordene, — Værterne kom helt til Gilbes hos hverandre, og jeg blev forlovet 6 eller 7 Steder, og i min Lommebog staar der over en Snes Mennesker opskrevne, som jeg har lovet at sætte i Vej og kjøbe Telte af — jeg dandfe, jeg gynge, jeg spille Rager, kort sagt, jeg og hele mit Slæng gjorde Vasferalle, og jeg begyndte tilsidst at spekulere paa, om jeg ikke skulde gifte mig med Damen uden Underkrop, den dejlige Zulejma, for saa vilde jeg lade den Mand uden Ben, ham, der skriver med Trærne, skrive Papirerne. Og et Sted spurgte de mig, om jeg inte vilde have en Snes Kroner i Sølvpenge saa længe til jeg fik byttet, og saa fik jeg sgu Penge paa Lommen.

Naa, tilsidst, da jeg forresten dinglede som et Sømærke, kommer jeg med hele Slænget ind et Sted, og da jeg siger: „Kan De bytte en Hundredkronefeddel?“ saa svarer Manden Gud bøde mig Ja. Jeg ventede lidt paa, at han skulde komme med Varer, men han gav sig Tid, og tilsidst siger han: „Har De maatte Seblen, saa kan jeg bytte den først!“ — „Nej,“ siger jeg, „jeg har den inte hos mig“ — — „Hvad for Noget?“ begyndte de Andre at kraale i Munden paa hverandre: „Har De ingen Penge? Snyberi! Slaa ham ihjel!“ osv., og de begyndte at opføre dem som om det slet inte var dannede Mennesker, og de kom saa indbrydes op at slaas og bebrejdede hverandre, men tilsidst vilde de knokle mig. Saa slubber jeg et Par af dem overende, ganste blidt, — saadan, saa de trillede hen ad Grønshæret, og saa siger jeg: „Naa jeg be' om Ørdet!“ — „Han vil tale!“ streg de, „lad ham ha' Ørdet, siden kan han saa sine Tæst!“ — „Ja vel, Folkens,“ sa'e jeg, „jeg vil baresten underrette Dem om, at De maa endelig inte sla', for jeg har den stygge Vane at sla' igjen, og denne Forhammer — jeg viste dem min Smedenøve — falder solidt, hvor den kommer! Lad os endelig

Je til, at her ikke bliver Menneſtelivs Forlis.“ Men de var nu rædſom krahbſtige, og ſaa kom Politiet i det Samme; jeg maatte dingle af med dem, men jeg kan ikke huſſe Andet, end at der var ſaadan en Ballade, at Politiet maatte lægge de ærede Medborgere nogle over Skrutten.

Saa kom jeg ud et Steb, hvor jeg ſkulde forhøres, men ſtrag da Forhøret var begyndt, ſagde Embedsmanden: „Han er kanonfuld — ſlaſ ham væk!“ Hvad der videre ſtete den Aften, erindrer jeg ikke, for jeg ſaldt i Søvn, men jeg huſſer nok, at hen paa Ratten blev jeg rumlet afſted i en Vogn, og lidt ſenere baaret fra Vognen hen et Steb.

Om Formiddagen, da jeg vaagnebe, ſad jeg i Arreſt, men lidt efter blev jeg ført over til Forhør. Fulbmægtigen ſa'e ſaa: „De har en Regning paa 200 Bajere, 16 Flaſker Vin, 120 Kognaker, 35 Portioner Mad, 70 Cigarer, 50 Kager, foruden hvad der er ſtrebet op for Dands, Skybning, Kraftprøver oſv. — Deres Klæder ere efterſøgte, og De har kun 10 Kroner i Lommen — hvad er det for en Hiſtorie; den lugter ſtærkt af Debrageri, for De har jo ſagt, at De havde Hundrekronesbæler hos Dem.“ — „Nej aldeles ikke, Hr. Alkeſtent,“ — jeg har ſpurgt, om Folkene kunde bytte en Seddel og det første Steb bad jeg, om de vilde ſtænke eller forære mig en Bajer, Reſten har de ſelv været ſaa ſlotte med!“

„Ja, men hvad kom det Dem ved, om Folkene kunde bytte en Hundrekronesbælle, naar De ingen havde?“

„Om, jo, det var en Nyſgjerrighed hos mig, men man plejer jo dog ikke at blive ſtraffet for Nyſgjerrighed.“

Saa blev jeg forhørt frem og tilbage, tilſidſt ſaae Alkeſtenten ganſke viſt paa mig, og ſa'e: „Hør, Frederik Olfen, De ſkulde ikke gjøre det mere dettehersens med Bytteriet.“ —

„Det har jeg ſgu forreſten ogſaa tænkt paa, Hr. Alkeſtent,“ ſa'e jeg.

„Nu har De at betale 5 Kroner for denne Hiſtorie for Kjæſel og Brøvl og Logis; Reſten maa blive et privat Søgſmaal og her er 5 Kroner af de 10, ſom var i Deres Lomme!“ Og ſaa kan De gaa; det var en billig Dyrehavſtur, De der fik, Frederik Olfen!“

„Ja, jeg vil ikke ſige Dem imod, Hr. Alkeſtent; ſa'e jeg og ſaa følte jeg til de 5 Kroner i Lommen. Dem havde jeg tjent med det Samme; det var af de Smaaſpenge, den ene Vært havde laant mig. Ser I det var den billigſte Dyrehavſtur jeg har haft, og maatte ogſaa den gemylligſte.

J. S.

Jernbane-Befordring fra og til Klampenborg i Dyrehavſtiden.

Søgnedage:

Fra Kjøbenhavn. Kl. 7, 8 $\frac{1}{2}$, 9 $\frac{1}{2}$, 10 $\frac{1}{2}$, 11 $\frac{1}{2}$ Fm., 1.40, 2 $\frac{1}{2}$, 3 $\frac{1}{2}$, 4 $\frac{1}{2}$, 5 $\frac{1}{2}$, 6 $\frac{1}{2}$, 7 $\frac{1}{2}$, 8 $\frac{1}{2}$, 9 $\frac{1}{2}$, 10 Eftm.

Fra Klampenborg: Kl. 7 $\frac{1}{2}$, 8 $\frac{1}{2}$, 9 $\frac{1}{2}$, 10 $\frac{1}{2}$, 11 $\frac{1}{2}$ Fm., 12 $\frac{1}{2}$, 2 $\frac{1}{2}$, 3 $\frac{1}{2}$, 4 $\frac{1}{2}$, 5 $\frac{1}{2}$, 6 $\frac{1}{2}$, 7 $\frac{1}{2}$, 8 $\frac{1}{2}$, 9 $\frac{1}{2}$, 10 $\frac{1}{2}$, 11 Eftm.

Helligdage:

Fra Kjøbenhavn: Kl. 7, 9, 9 $\frac{1}{2}$ og fremdeles hver fulde og halve Time indtil Kl. 11 $\frac{1}{2}$ Em.

Fra Klampenborg: Kl. 7 $\frac{1}{2}$, 8 $\frac{1}{2}$, 9 $\frac{1}{2}$, 10 $\frac{1}{2}$ og fremdeles hver $\frac{3}{4}$ og $\frac{1}{2}$ Time indtil 11 $\frac{1}{2}$ Eftm.

NB. Ved meget ſtærk Frekventis paa Helligdage eller ved andre ſærlige Lejligheder ville Tog blive afſendte hyppigere, ſaa vidt Forholdene tillade det, hvorved muligviis de anførte Afgangstider ville blive noget forrykkede.

Foruden de nævnte Tog afgaa i Dyrehavſtiden Tog fra Kjøbenhavn til Klampenborg hver Mandag, Tirſdag, Torſdag, Lørdag Kl. 11 Aften.

Dyrehavs-Alvise.

Mr. 2.

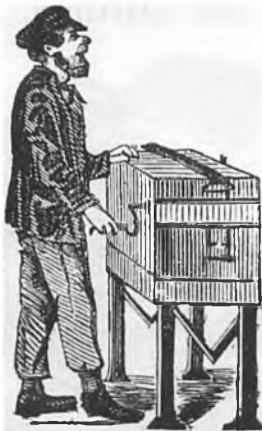

5 Ore.

Humoristisk illustreret Skovblad for glade Dyrehavsgæster.

Motto: Muntre Folk i Dyrehaven!

En Tur paa Dyrehavsbakken.

Mel. Alt det Stjerne gaar min Salighed forloren.

Her er Lid og her er Lyster her paa Bakken,
Lad os gaa den rundt og saa et lille Slag!
Vi vil ha' en Irlig Bajer i Parakken,
Vi vil se det Hele ret i No og Mag.
Her er Lirermand — her faar du En paa Kassen,
„D Susanne!“ spiller de, og „Sidse Madsen“.
Lirermanden gif en Gang paa Fjendens Stillingen,
Nu gaar han paa Træben rundt og tigger Skillingen.

Hør, hvor dejligt nu i Teltene de synger,
Sju! igjen Susanne! — ja, den Sang er vor;
Indenfor der sidde Folk i glade Rlynger,
Ja, og der staar mange flere udenfor,
Der er Skydepavillon med Krudt og Pile,
Ja, og der er Bajere i „Ballens Svise“.
Dem, der ikke just har Lyst at sta' paa „Lyren“,
Kan gaa ind og smælle sig en Stund i „Lyren“.

Her paa Bakken kan du komme strax i Gynge,
Er du svimmel, kan du hurtig vræle Stop,
Og det Telt, du stifter midterst der i Rlyngen,
Det er det med Damen uden Underkrop.
Blir hun gift, faar hendes Mand det vist for-
tredeilig,
Thi et saadant Savn i Egtestand er kedeligt.
Nej, saa lad os heller gaa derhen ved Træerne,
For der bor den Mand, som skriver godt med
Træerne.

Naar i Sangerlestene du har dig vovet,
Og du foser dig en Smule hjælen stemt,
Kan du blive i en farlig Fart forlovet,
Ja, og Dagen efter er det Hele glemt.
Det er Stjærlighed par force — maa du vide,
Man skal være om sig her i rette Tide,
Camera obscura, den er yderst morsom,
Gaa derind — ved Trappen hilser du paa Jøerfom.

Se Panoptikum og afrikanske Rotter,
Ja, og Schenstrøms Trylleritheater her,
Og for Vørn er her i Maskevis af Godter,
Naa, og varme Vasser, dem kan du faa der;
Her er Vandten, som ta'er Silkebaand af Munden,
Ja, og saa de stærke Mænd, — her er i Grunden
Dog en Varme, som er rent ud sagt forstrækkelig,
Og jeg tror, at vi har moret os tilstrækkelig.

„Jægerhytten“ er mit Hjem, trods alt Spektakel,
Køb dig en Balkon, og lad det være nok,
Naar vi faa har set os mat paa Mester Jafel,
Kan vi blande os i muntre Gjesters Flok.
Med Dpvarningspiger maa du ikke sjæle,
Sjændt vi veed, de hører til den glade Race.
Nej, min Ven, — nu ikke mer! Jeg ser, du
foingler,
Det er bedst, vi hen til Jernbanen dingler.

Nymodens og gammeldags Dyrehavsgjæster.

De gammeldags faae forresten ogsaa ret fornuftige ud.

Misforstaaelse.

— Hø, jeg tror sgu, at Vgen er bleven rundtoslet imens jeg har været i Dyrehaven — jeg veed sgu du, at jeg bor her i Grønne-gade, og nu har jeg prøvet Nøglen i alle Gadedørene, men den passer inte. — Vuh!

Undertegnede

er atter ankommen til Dyrehaven og har min Restauration ved Mosen. Venner og Bekjendte inviteres til fri Frokost.

Stork,
ægyptisk Jordemodermand.

Med Variation.

O Susanne, du er mit Liv og Lyst,
Naar vi gi'er en Toddy, trykker du os
fjærlig til bit Bryst.

En Portion Skinke i Dyrehaven.

Der er nu en Del Aar siden at min Svigersfader døde og efterlod os en stor Overtødsighed af Pengemangel og et Telt i Dyrehaven. Det var ved St. Hansdags-tider, og der maatte være brillant at gjøre paa Bakken. Men vi ejede ikke 20 Ore, og i Teltet var der kun saameget som jeg fige en 8—9 Snapse, 6 Bajere, et kvart Rugbrød og 'en enkelt Portion Skinke, som laa i en Blidbaase. Vi stob lidt og faae os om,

— det saae tyndt ud, men da jeg havde spekuleret lidt, samlede jeg Kondebitterne sammen, ligesom naar Damerne samle Skjærterne sammen for at gaa over en bred Kendeften, og saa sa'e jeg til min Kone: „Vi aabner illigeveller, Mutter! Den skal gaa!“ Saa vaskede vi Bordene og stillede til Rette.

„Men hvad vil du gjøre med den Portion Skinke, Fernant?“ siger min Kone.

„Det kan du la' mig om,“ sa'e jeg, og i det Samme kommer der et net Menneſte ind og spørger, om han kan faa noget at spise.

„Ja, det veed Gud, De kan,“ siger jeg, „De kan f. Ex. faa en Portion ubmærket røget Skinke!“ — „Kom med den!“ sa'e han. Saa skærer han et Stykke af og vil til at spise, og jeg sætter mig hos ham og siger: „Det er mærkelig med den megen Sygdom mellem Svinene!“ Han standser den Bid, han vilde føre til Munden, og siger: „Saa? Men dette her er da ikke af et sygt Svin?“ „Nej,“ siger jeg, „det haaber jeg ikke, for vel fik jeg den Skinke for halv Pris, og jeg syntes nok, den lugtede noget mistænkelig, men“ —

„Naa,“ siger han, og lugter til Skinken og sætter et Ansigt op som om han var kommen til at synke et Stykke Mellemstraa — „maa jeg spørge hvad har jeg at betale?“

„1 Krone og halvtreds!“ siger jeg, „men vil Herren ikke først spise —“ — „Nej, Tak,“ siger han, „jeg tror jeg vil vente med at spise til siden,“ og han betalte og stødte sig bort; jeg satte min Skinke til Side og Mutter stillede sig ud i Teltbøren og saae godt ud. — Saa kommer der et Par unge Menneſter — en Han og en Hun — ind, og han siger: „Har De røget Skinke?“ — „Ja, en sjelden ubmærket,“ siger jeg. „Vil De saa give mig Skinke og Brød, og min Forlovede en Kop Kaffe.“

Jeg rullede da frem med Skinken og en halv Bajer til Damen, for jeg lod som jeg havde hørt fejl. Og de gik i Fælden. Han drikker en Snaps, og skal til at spise det lille Stykke af Skinken, som den Anden havde skåret af. Saa siger jeg: „Det Svin, som var Gjer af den Skinke, De spiser, var ellers et mærkeligt Dyr!“ — „Saa?“ siger han og lader Gassen synke, „hvorfør det?“ — „Jo, for det slarn aad et dødt Menneſte Dagen før det blev slaget.“ — „Uh,“ siger hun og han la'er Flæstet ligge og siger: „Det er saa varmt i Dag, man har ingen Appetit — hm, hvad skylder jeg?“ — „1 Kr. 75 for Skinken, Brød, en Karaffel Brændevin og Bajerne“. Og han puffer til Kjæresten; først vilde hun blive og drikke sit Øl, og jeg hørte hun hviskede: „Ja men Ølet har da ikke spist Menneſter,“ men han trak hende med og de forsvandt. Jeg hørte, at han stod udenfor ved et Træ og havde Kvalme, saa stat jeg Hovedet ud af Teltets Bagdør, og sa'e: „Min Herre, De er ikke vel — maa jeg give Dem et godt Raad?“ — „Hm, aa, — aa ja!“ — „Naa, i Falb De skulde faa Opkastning, saa glem ikke at gabe.“

Lidt efter kommer der en tyk Herre ind og forlanger Køræg. — „Det har vi ikke,“ siger jeg. — „Saa lad mig faa Lammesteg!“ — „I denne Varme, go'e Herre, hvor alle Lammene har Drejeshyge — nej, vil De ikke heller ha' en Portion extra god røget Skinke?“

Da han saa har faaet Skinke og skal til at hugge i sig, siger jeg, imens han drikker en halv Bajer: „Det var et mærkeligt Svin, De der skal til at spise?“ „Saa?“ — „Ja! jeg skal sige Dem, — men smag først, om De kan smage?“ — Han spiser et lille Stykke og siger: „Brillant! Skinken er god!“ — „Ja, ikke sandt,“ (for nu havde han jo spist, og min Betaling var sikker) — „men hvad gjør ogsaa det, at det stakkels Svin er blevet opfyldt i Almindelig Hospitals Baggaard! Skulde Flæstet have en Tanke, saa“ — „Naa,“ siger han, „og det begynder at blive stort i Munden paa ham, — naa, saa — hvad var det, De sagde — Almindelig Hospital, — en Tanke — pyh!“ Han lugtede forsigtig til Flæstet. „Veed De, hvad den Skinke er,“ siger han. — „Nej.“ — „Den, er raadden“ — „Kaffe sgu! Men det er ikke min Skyld!“ „Jeg vil ikke have en Krumme mere! Hvad har jeg at betale?“ — 1 Kr. 50!“ — „Naa, ja, det var en net Maade; Dem skal jeg anbefale!“ — „Tak,“ sa'e jeg, „men det er ikke alle Slags Folk, jeg ønsker anbefalinger af. For der er Somme, der har ondt nok med sig selv.“

Efterhaanden kom der nu en halv Snees Menneſter, — de fik Allesammen den samme Portion Skinke, men Ingen vilde binde an med den for de Historiers Skyld; jeg

havde tjent udmærket og Mutter havde for de indkomne Penge hentet flere Drikkevarer.

Saa hen ad Aften kommer der en midaldrende Mand af et magert Udvortes; han saae mig strax noget mistænkelig ud; jeg antog nu, at han var Væber, men siden fik jeg at vide, at han var Skolelærer i en Landsby.

Han forlanger Skinke og Røræg, og saa fik han Skinken. Han tog strax en stor Mundfuld og jeg blev bange for min Skinke og sa'e: „Mon der skulde være noget om den megen Svinesygdom?“ — „Veed det ikke!“ — „Ja, for nu f. Ex. dette Svin, — der er flere Menneſter blevne syge i Dag efter at have spist af samme Skinke som De!“ — Hans Lænder gik som Saugmøller, naar han spiste, og han stullede en Snaps ned, idet han sagde: „Ja, Folks Maver er svage, men det er min ikke.“ — „Nej, ikke sandt,“ siger jeg, „og om ogsaa det skulde være rigtigt, som man siger, at dette Svin er blevet opfodret med Heste-Nabsler“ — „Ja, hvad gjør det — det skaber sgu ikke Flæsket!“ — „Nej,“ siger jeg, imens dette graadige Væst sad og puttede det ene Stykke efter det andet i Munden, „og her var nylig en Herre, som sa'e, at Skinken var raadden.“ — „Det synes jeg ikke — saa, nu er jeg færdig, jeg tror, det er bedst, De giver mig en Portion endnu!“ Det forslugne Uſen! Han aab, min Salighed, den dyre og gode Skinke til den sidste Bid.

Da han hørte, at vi ikke kunde mere, spurgte han, om vi ikke fik mere af den Skinke, for han kom her ud om et Par Dage? Jeg var sæl arrig inwendig, og jeg tænkte: Du skal nok komme af med Skinken igjen, din graadige Hund, og saa kalder jeg ham hen i Krogen og hvimler: „Synes De ikke, at Skinken havde en egen — saadan noget aparte Smag?“ — „Jo, men den var ret pikant!“ — „Naa ja, — for mellem os — vi kom igaar ved Transporten til at tage Skinken i en Tørvemose, hvor et Menneſte iforgaars druknede og ikke er funden endnu, og det varede en Time før end vi fandt den!“ Jeg saa vist paa ham og glædede mig allerede til at følge ham hen til Træet og tilraabe ham: „Glem ikke at gabe!“ — Han stod og stangede Lænder og ja'e med en rædsom Ro: „Derfor det var det, der gav den sin gode Smag, skulde De sgu tage alle Deres Skinker i Mosevand!“ Og saa satte den Menneſteæder sigovre i Teltet ligeoverfor og gav sig paa ny i Færd med æde!

Saadan mistede jeg min udmærkede Portion Skinke, som jeg havde tjent paa, saa at vi kunde kjøbe en hel Mængde Varer ind, og saa holdt jeg op med at gjøre Folk kjed af det. Men det ærgrede mig dog i flere Dage, for Skinken kunde have været serveret til mange Menneſter inden Aften! Naa, det var en lykkelig Skinke! — Tak skal De ha'e!

J. S.

Jernbane-Befordring til og fra Klampenborg i Dyrehavstiden.

Spgnebage:

Fra Kjøbenhavn. Kl. 7, 8¹/₂, 9¹/₂, 10¹/₂, 11¹/₂ Fm., 1.40, 2¹/₂, 3¹/₂, 4¹/₂, 5¹/₂, 6¹/₂, 7¹/₂, 8¹/₂, 9¹/₂, 10 Eftm.

Fra Klampenborg: Kl. 7¹/₄, 8¹/₄, 9¹/₄, 10¹/₄, 11¹/₄ Fm., 12¹/₄, 2¹/₄, 3¹/₄, 4¹/₄, 5¹/₄, 6¹/₄, 7¹/₄, 8¹/₄, 9¹/₄, 10¹/₄, 11 Eftm.

Helligbage:

Fra Kjøbenhavn: Kl. 7, 9, 9¹/₂ og fremdeles hver fulde og halve Time indtil Kl. 11¹/₂ Em.

Fra Klampenborg: Kl. 7¹/₄, 8¹/₄, 9¹/₄, 10¹/₄ og fremdeles hver ³/₄ og ¹/₄ Time indtil 11³/₄ Eftm.

NB. Ved meget stærk Frelvents paa Helligbage eller ved andre særlige Lejligheder ville Tog blive affendte hyppigere, saa vidt Forholdene tillade det, hvorved muligvis de anførte Afgangstider ville blive noget forrykkede.

Foruden de nævnte Tog afgaa i Dyrehavstiden Tog fra Kjøbenhavn til Klampenborg hver Mandag, Tirsdag, Onsdag, Torsdag Kl. 11 Aften.

Dyrehavs-Blisen.

Mr.

1.

Humoristisk illustreret Skonblad for glade Dyrehavsgjæster.

Wotto: Muntre Folk i Dyrehaven!

1882

Til Publikum!

Her er vi paa 4de Aar med „Dyrehavs-Blisen“, og vi have atter i Aar den ubølgte Fornøjelse at ligge paa Maven i Græsset og redigere Bladet for et skjønnsomt, æsthetisk dannet og tørstigt Publikum! — Væ'sartig, væ'sartig, evig Grin og Slag i Frikabellen, det er vort Maal; det er rigtig justeret, og det er fulbt! Lidt Fylberi maa man have Lov til, derfor fylde vi Bladet! — Og da De, mine Værede, bruge afskillige gode Blade fra Byen til at indsyge Deres Lammelaar og Hejer i, saa kan De til Gjengjæld tage „Dyrehavs-Blisen“ med fra Bakken til at syge Deres daarlige Humør ind i!

Læg saa op, Christian! Nu kjøre vi!

Unbefales.

At jeg ved Guldepladsen i Rildetiden har aabnet en Bankforretning, med 5 pCt. Diskonto, tillader jeg mig at meddele et æret Publikum.

Ole Glanz,
Kapertust.

En bekjendt Virtuos

vil efter Forlydende optæde med sit udvalgte Orkester paa Vatten. Den Fylde og Sikkerhed, hvormed han har udført de vanskeligste Præstationer, vil ogsaa her forskaffe ham et Publikum til den billige Entre 5 Dre Portionen.

Samtale.

— Nu har Petersen aabnet sin Forretning paa Vatten, men han maa have været i Slagsmaal. Jeg har Brev fra ham.
— Alerede? — Hvoraf veed du det.
— Jo, for de har forbundet ham.
— Naa, staar det i Brevet?
— Nej, men her staar nederst „Deres meget forbundne Petersen.“

De 10 Dyrehavsbud

for

glade Dyrehavsgjæster,

saadan som enhver stikkelig Fyr skal forholde sig i Dyrehaven.

Det første:

Du skal ta' Penge med.

Hvad er det for noget? — Svar:

Det nytter ikke at du kommer herud i Dyrehaven med en enkelt 5-Dre og tror at du kan gi'e Greven. For de 5 Dre er lige tnap og nap til at kjøbe Dyrehavs-Uvisen ior, og Dyrehaven er inte voget saa dejlig for saadan Thevandsheerere. Vil du more dig herude, saa se din Portemonnig efter og bant den Gamle lidt paa det Sted af Legemet, hvor han plejer at gemme Sølvtøjet, og naar du saa har faaet det i Orden, saa gaa endda hen hos en Ven og sig, at han maa laane dig „En, som kaldes Ti!“ Saa kan du komme, og vi skal bevarte dig.

Det andet:

Du skal ikke begjære Kredit.

Hvad er det? — Svar:

Du skal ikke komme i Dyrehaven og slaa Blader, for den gaar inte, Højtærede; Penge strax, det er vores Valgsprog; dril som du har Penge til, og spis med Maade. Og vil du ha' mere end der er Mønt til, saa gaa lidt længer hen i Stoven, f. Ex. i Ulbedalene, der kan du saa dig et Gæstebud af Luusteg og Gaasevin og holde politiske Taler for Daadhyrene.

Det tredje:

Du skal ikke gaa med Blyhat.

Hvad er det? — Svar:

Den Mønt er saa gammeldags herude, og naar du mærker, at du saadan ongefær har drukket en Snes Bajere og en 5—6 Loddhyer, foruden en 9—10 Snapse til Maben, som du inte har spist, og du saa mærker, at din Hat bliver tung lige ved Randen og du trænger til Forandring af Hovedtøj, saa forsvind heller enten med en „Kapers“ vogn eller i Jernbanens yndige Kjøretøjer, eller tag hjem i din egen Ekvipage, som trækkes af Apostlenes Heste.

Det fjerde:

Du skal ikke gjøre Brøvl.

Hvad er det? — Svar:

Inte traktløs, du gamle Sveber, naar du faar en lille En over Tørsten. Vær inte utaknemlig mod os, naar vi har plejet dig og læstet din Tøst og lettet dig for din overflødige Sølvsbeholdning. Gjør du Brøvl og vil sla's, er det kun Bevis paa, at du er for varm i det øverste Distrikt, og vi se os nødsagebe til, ærbødigst at sætte dig ud i den friske Luft. Og trænger du endelig til at give „En paa Stallen“, saa gaa hen der, hvor de sla'r paa Tyrehø'det, der kan du sla', og trænger du selv til lidt, saa bed En af dem, der netop har Kniplen i Haanden, om at lange dig En ud for din Hovedpine. Og blot du giver en Lirebrejer 10 Øre, giver han dig strax „En paa Kassen“.

Det femte:

Du skal ikke være gjerrig.

Hvad er det? — Svar:

Herude skal dit Hjerte — og din Portemonnig — aabne sig for Naturens Skjønheder; „du skal nyde Glæden i fulde Drag“, naar der saa kjönt i de moralske Byger; og ved Drag kan der vel ikke menes Raffebdrag, men derimod fulde Drag af Glasfæt. Det koster Penge, og du maa endelig inte spare herude, — her kommer man for at more sig, og det kan man ikke naar man vil holde paa Stillingen. Løm dine Lommer, besleettere er du, naar du skal hjem ad.

Det sjette:

Du skal nyde Livet og drikke af Dunken.

Hvad er det? — Svar:

Brøv Alt, hvad her er af Morstab; kan du forlange mere end hvad vi hyde dig: du kan komme i Ghyngen hvad Øjeblik du vil. Du kan skyde, baade Kyg og Fugle. Du kan se Manden med ingen Arme, som langt overgaar dem, der gik i de gamle Fristoler, hvor de lærte at stjæle med Tærne. Du kan sla' til Studen — og til Søren. Du kan komme paa Livets Reglebane og paa Bakkens med. Du kan kjøre i Karusjellen, der er langt bedre end Ringbanen. Du kan dansse ovre ved Rilden med et blodkøgt Ug i den ene Haand og en Cigarstump i den anden og en sød Pige i den tredje — hvis du har nogen. Utsaa — du kan nyde Livet, og du kan drikke af Dunken — men hvorfor skal du give dig af med Dunks, naar du kan faa yndige krystallklare Glas her i Teltet, og vi skal nok besørge dem fylbte.

Det syvende:

Du skal være kjærlig.

Hvar er det? — Svar:

Naar du kommer ind i Teltene, skal du være sød imod Sangerinderne og ikke lade dem sidde og være tørre i Halsen naar du sidder og smætter dig med sølige Vajere og læster din Sjæls Ralk med Lobbhyer, men kjönt give dem en Forfriskning og en Ti-Øre, for jeg veed nok, det hedder:

Sukkerlæde, det er det, de vil ha',

Det er det, de vil ha', at ja!

Men du kan tro Nej, Moppe, de Dæmer paa Bakken ynder nu netop inte Sukkerlæde, men heller lidt Stærkt. Og vil du selv se noget Stærkt, skal du gaa over til den stærke Mand.

Det ottende:

Du skal ta'en med Ro!

Hvad er det? — Svar:

Kan du ikke en Gang begribe saa meget — hvorfor har jeg da ladet vær' at betale en god Skole for dig! Du skal ikke løbe omkring med Bisfelæ'er i Støvlerne,

naar du har Sto paa, men kjønt slaa dig til Ro i de kølige Haller og pleje dit indre Menneſte. Vil du endelig ſe det Hele paa en Gang, ſaa kan du gaa op i Kamera obſcura, der kan du ſaa et Overblik over det Hele. Men det ſiger jeg dig — gaa ind igjen i Teltene, thi hvad er dog vi Menneſter uden en Bajer, det vil ſige en ad Gangen.

Det niende:

Du ſkal ikke være Dyrplager.

Hvad er det? — Svar:

Du ſkal ikke trække om paa Baffen med en Bjørn; lad de Fremmede om det. Du ſkal heller ikke ſparke Træheſtene ved Karuſſellen i Siberne, naar du ſtikker til Ringen; og vil du finere Steber, ſkal du ikke ſidde og lade Hjærtræet pineſ, men ſpiſe de Kyllinger, du kan betale. Spiſer du Fiſt, ſkal du ikke martre den, men ſørge for at den kan komme til at ſvømme, det vil ſige, ikke i ſimpelt Vand, men i Bajer. Vil du endelig ha' Vand, ſaa bland dig en god Kyſtetobdy ved Rilden; beſøg Den og ſpiſ Sandkage og naar du har drukket 14 Kyſtetobdyer og et Par Glas af det ſulle Vand, ſaa giør mig den Tjenefte at probere paa, om du kan kjøre hjem paa en Væltepeter. For jeg tror ſgu ikke, du kan.

Det tiende:

Ærl ikke dine Medmenneſter.

Hvad er det? — Svar:

Gaa ingen Teltbør forbi; ærl ikke nogen Teltholder ved at lade ſom om du ikke ſer, at der med tydelige Bogſtaver ſtaar ſkrevet: Bevårding med varm Spiſe, ſamt andre kolde Retter, ſaaſom Kyſtpeter, Ole i Sjæle, og lignende. Gaa allevegne ind og ſmag paa Fiſten og ſla' i Bordet og forlang en extra Sjat til Værten, for han er ſgu ogſaa tøftig af al den Støv. Og tænk paa en lille Drilleſtilling og et stort Tryk-lys til de ſøde Dypartningspiger. Og forreſten — tænk paa Alle, ſom maa ſidde hjemme og mangle den kvægende Taar, og brik du for alle dem; det vil glæde dem, om ogſaa det ikke vil gavne dem ſynderlig.

Hvad ſiger nu en rigtig Teltholder om alle diſſe Bud?

Svar:

Han ſiger: Det er min Sjæl de bejligſte Dyrhævsbud, jeg endnu har hørt; ſaa-
dan ſkal en Madpoſe ſtares — væs' a'tig, kom indenfor, vi ſkal lige til at ſla' en
ny En an.

Jernbane-Befordring til og fra Klampenborg

i Dyrhævstiden.

Øgnedage:

Fra Kjøbenhavn. Kl. 7, 8 $\frac{1}{2}$, 9 $\frac{1}{2}$, 10 $\frac{1}{2}$, 11 $\frac{1}{2}$ Fm., 1.40, 2 $\frac{1}{2}$, 3 $\frac{1}{2}$ 4 $\frac{1}{2}$, 5 $\frac{1}{2}$, 6 $\frac{1}{2}$, 7 $\frac{1}{2}$, 8 $\frac{1}{2}$,
9 $\frac{1}{2}$, 10 Eftm.

Fra Klampenborg: Kl. 7 $\frac{1}{4}$, 8 $\frac{1}{4}$, 9 $\frac{1}{4}$, 10 $\frac{1}{4}$, 11 $\frac{1}{4}$ Fm., 12 $\frac{1}{4}$, 2 $\frac{1}{4}$, 3 $\frac{1}{4}$, 4 $\frac{1}{4}$, 5 $\frac{1}{4}$, 6 $\frac{1}{4}$, 7 $\frac{1}{4}$,
8 $\frac{1}{4}$, 9 $\frac{1}{4}$, 10 $\frac{1}{4}$, 11 Eftm.

Helligdage:

Fra Kjøbenhavn: Kl. 7, 9, 9 $\frac{1}{2}$ og fremdeles hver fulde og halve Time indtil Kl. 11 $\frac{1}{2}$ Em.
Fra Klampenborg: Kl. 7 $\frac{1}{4}$, 8 $\frac{1}{4}$, 9 $\frac{1}{4}$ 10 $\frac{1}{4}$ og fremdeles hver $\frac{3}{4}$ og $\frac{1}{4}$ Time indtil 11 $\frac{3}{4}$ Eftm.

NB. Ved meget ſtærk Frelventſ paa Helligdage eller ved andre ſærlige Lejligheder ville Tog
blive aſſendte hyppigere, ſaa vidt Forholdene tillade det, hvorved muligviſ de anførte Afgangstider
ville blive noget forrykkede.

Foruden de nævnte Tog afgaa i Dyrhævstiden Tog fra Kjøbn. til Klampenborg hver Helligdag,
Mandag, Tirsdag, Torſdag, Lørdag Kl. 11 Aften, ſamt Onsdag og Fredag Kl. 11 over Lyngby.

Dyrehavs-Nvisen.

Mr.

2.

Humoristisk illustreret Skovblad for glade Dyrehavsgjæster.

Motto: Muntre folk i Dyrehaven!

Haabløse Slægter

eller

En Sangerinde paa Retur.

Forfattet af Maren Svip.

Mel. Hulbia — Hulbia.

Min Slægt er haabløs, ja det kan De se,
Jeg selv er ogsaa uden Haab, o ve!
I hundredivis jeg Kjæresten har ha't,
Men selv den Sidste har mig nu forladt.
Der er slet Ingen mer, der bryder sig en Døjt
Om mig, ja det er drøjt,
Sljændt jeg dem elsked højt,
Og bad de mig om Noget, som de gjerne vilde ha',
Saa svarede jeg Ja,

Og Alt dem ga'.
Thi sjællig er jeg, det svar' jeg Dem til,
Hvert Menneske kan faa det med mig som
de vil,
Det er maaste Fejlen, det ligger jo nær,
Men hva' stal man nu gjøre, naar man ikke
kan la' vær?
Hulbia — hulbia — hulbia — lalala.

Min Fader reudte nylig fra min Mo'er,
Og sammen med en Smedesvend hun bor,
En Gang imellem mødes de, ja Ro'st,
Det ender altid med at de stal flaa's.
Min ene Bro'r har arvet ganste Fatters Lyst,
Thi Flaflen er hans Trøst,
Og Konen gi'er han Dø'st,
Min anden Bro'r, ja han er meget værre,
han er slem,

For han er La'gaardslern,
Det si'er jeg Dem.
To Søstre er gifte, men stille igjen,
Den Tredje hun er i Magdelenestiftelsen.
Den Fjerde er Smørrebrødsjomfru, men vær
De sikker paa, at Smørrebrød ej hver Dag
hun star.

Hulbia — hulbia — lalala.

Min Slægt den duer ikke for en Snus,
Jeg selv gaar snart fællit med alt mit Pjus,
Jeg Redning sner kun som Katholik,
I Fald en Præst jeg til min Kjærest fit.
Jo De kan tro, der vilde blive svært halssj,
Naar jeg paa Drdrups Høi,
En Dag sit stiftet Løi.

Den passer dejlig, naar de nu som Sippernip
mig ser,

En Spas De faar, jeg be'er,
De vistnok ser.
Men det er en Stilling, der passer for mig.
Thi yderlig barmhjertig, det veed De, det er jeg.
Dg gaar det ej an, at jeg bliver kattholst,
Saa veed jeg dog en Udvej, saa lever jeg paa
Polst.

Gulbia — hulbia osv.

Min Tante hun er Sælgekone, ja,
Men det, hun tjener, det vil Onkel ha',
Dg det, han faar af hende, hurtigt gaar
Thi hans tre Kjørester det hele faar.
Men deres Datter hun er ellers mageløs,
Det er en Pøllers Tøs,
Dg aldrig malisjøs.
Nej i et Sømmandshjem serverer hun Ansioerne
Bønt for Matroserne,
Ja, jeg maa se!
Thi hele Familien er haabløs, men jeg
Er lige glad, for jeg stikker endnu paa Galej,
Mit Mundheld det hedder: La' brase, og saa
Saa gaar jeg atter ud for til Staglerne at faa.
Gulbia — hulbia osv.

Sommerforlystelser

paa Dampskibet til Bellevue.

Gener Dem ikke Hr. Sørensen! Løs-
fer De her, kan De tage ny Ladning ind
paa Dyrshavsbakken, saa er der lidt til
Hjemrejsen ogsaa.

Jernbane-Befordring til og fra Klampenborg i Dyrshavstiden.

Søgne dage:

Fra Kjøbenhavn. Kl. 7, 8 $\frac{1}{2}$, 9 $\frac{1}{2}$, 10 $\frac{1}{2}$, 11 $\frac{1}{2}$ Fm., 1.40, 2 $\frac{1}{2}$, 3 $\frac{1}{2}$, 4 $\frac{1}{2}$, 5 $\frac{1}{2}$, 6 $\frac{1}{2}$, 7 $\frac{1}{2}$, 8 $\frac{1}{2}$,
9 $\frac{1}{2}$, 10 Eftm.

Fra Klampenborg: Kl. 7 $\frac{1}{4}$, 8 $\frac{1}{4}$, 9 $\frac{1}{4}$, 10 $\frac{1}{4}$, 11 $\frac{1}{4}$ Fm., 12 $\frac{1}{4}$, 2 $\frac{1}{4}$, 3 $\frac{1}{4}$, 4 $\frac{1}{4}$, 5 $\frac{1}{4}$, 6 $\frac{1}{4}$, 7 $\frac{1}{4}$,
8 $\frac{1}{4}$, 9 $\frac{1}{4}$, 10 $\frac{1}{4}$, 11 Eftm.

Helligdage:

Fra Kjøbenhavn: Kl. 7, 9, 9 $\frac{1}{2}$ og fremdeles hver fulde og halve Time indtil Kl. 11 $\frac{1}{2}$ Fm.
Fra Klampenborg: Kl. 7 $\frac{1}{4}$, 8 $\frac{1}{4}$, 9 $\frac{1}{4}$, 10 $\frac{1}{4}$ og fremdeles hver $\frac{3}{4}$ og $\frac{1}{4}$ Time indtil 11 $\frac{3}{4}$ Eftm.

Smertelig Afsked.

Ronen: Farvel, kjære Mand, vær en-
delig forsigtig, naar du kommer til Hel-
singør — at, jeg ser dig vist aldrig mere,
for de Kopper bernebe er stemme! Lykke-
lig Rejse!

Manden: Trøst dig, kjære Rone! Jeg
skal nok komme hjem i Overmorgen. (Af-
sides): Jeg skal jo blot en Dags Tid ud
og more mig alene i Dyrshaven!

Stine Smæk og hendes Mand

agter atter i Nar at flytte paa Sommer-
lejlighed ved det store Træ i Ulvedalene,
og de have besluttet dem til at spare
Flytteomnibus til deres Møbler, som de
selv kan bære.

Saadan hilser Frederik Olsen

paa de Herrer, der komme ham paatvers, naar han styrer hjem fra Valken.

En Dyrehavstur.

Hansen, Lpsestøber, og Folumsen, Uldhandler fra Løgstør, have hørt om Rjshenhavns Herligheder. De rejse sammen dertil, og besøge en Familie, en Onke og hendes Datter, hvor en Dyrehavstur bliver besluttet til Vre for Gjaesterne. Strax efter Ankomsten til Valken forsvinder Folumsen fra Selskabet. Hansen styrter af-

sted for at søge ham,

men uden Nytte.

Da han kommer tilbage til Valken, har han selv Nød med at finde Selskabet, men da han hører et Strig, iler han hen til Stedet, og opdager, at en af hans Damer er kommen slem i Tidtefadet,

idet et af „Gyngens“ eller Karusjellens Uhyrer med sine Kløer har grebet hende og giver hende en gratis, men ufrivillig Svingom ved at slæbe hende langs ad Jorden.

Ubehagelig nedslaaet Stemning, der ikke

Temperamentsblad

for 5 Ore.

De bedste Nr. er 12 (Ore for en Waier) og 10 (Ore at lægge paa Kallerfænen).

Den rare Aftenstjerne

Dig vinker i det Fjærne,

Zhi smet dig mens du kan,

Dg lev i Glædens Land.

Du vil blive lyffelig i Sjærlighed; du gjør et Besøbstab paa en mørk Aftenvej, men det varer heldigvis ikke længere end en halv Timestid. Du har Bennet, som vilse løfte dig til at drikke, men deres Umage vil være spildt, thi du drifter iforvejen Alt hvad du kan. En dejlig Mø med røde Kinder vinker dig, men Alt kan blegne, thi naar hun kaster Sminken af og taber det forlorne Haar, er Sidse væk! — Du vil faa en god Gebinft, thi du vinder 14 Ore i Reglespil, men Uheld kan søge dig, thi du kommer til at give Opvartningspigen en Krone i Stedet for en Fem-Ore. Dog, tab ikke Mødet, du faar Noget igjen, nemlig en Afskat, og kenad Aften, naar Maanens Straaler forløber Staden, faar du et Par Næsefløbere af en Ubesjendt, som ikke forlanger Noget for sin Ueflighed. Du kommer til at foretage en Rejse, nemlig til Rjshenhavn, og i Morgen vilse mange glade Menner omringe dig for at faa hvad du flyder dem. Du kommer til at tale med en Embetsmand, nemlig Onkel paa Afsjentskuffet, men tilsidst ender det Hele godt, og paa Søndag kommer du igjen i Dyrehaven.

bliver bedre, da Regnen begynder at falde i store Draaber.

Alle Vogne blive hurtigt optagne, og da man ikke kan finde Jokumsen, maa Hans alene med Familien træve tilføds til Bøen,

hvor man drevbaade og umaadelig trætte ankommer Kl. 1 om Natten.

Familiens Gadebør er lukket, Gadebørssngle holder man ikke, da Privatvægtteren har Nøggle. Men Vægtteren er lige bleven baaren bort fra sin Post paa Grund af den store indre Fugtigbed, hvormed han har villet bøde paa den ydre.

Madamen skjælder Hans ud fordi han er kommen herover fra Jylland med sin flammelige Jokumsen for at trække dem bort fra Hus og Hjem og lade dem miste Liv og

Helbred i den strækkelige Nattefrost (det er midt om Sommeren).

Endelig Kl. 4 om Morgenen kommer en Musiker hjem og lukker den stakkels Familie ind.

Jokumsen har været en af de Heldige. Han, som ellers er Skikkeligheden selv, kommer i Selskab med nogle Sangerinder og drikker saa libligt med dem, at han giver sine Penge ud paa 66 Ore nær. Saa bliver han sat paa Døren, men er saa heldig at naa en ubesat Kaperbogn inden Regnen begynder.

Den skal snaturligvis strax kjøre, og efter at have sidet ene paa Bognen i 1½ Time, og i sin Hus troet, at han kjørte raast frem, begynder Regnen. Folk strømme til; og nu gaar det raast hjem efter i den

flende Regn indtil man naaer et lille Stykke forbi Slusefter.

Her sker det ikke skjeldne, men dog derfor lige ubehagelige Tilfælde, at Bognen faar et Stød og vælter ned i en Grøft,

hvor Jokumsen modtager en ærlig Begraevelse med to forpulente Damer ovenpaa sig.

Da man atter faar Bognen paa ret Kjørl og stiger op, glemmer man Jokumsen, der sover de Ustjylbiges Søvn, og kjører fra ham. Jokumsen slumrer blibelig i Muddergrøften indtil den lyse Dag, da Veibetjentene fiske ham op og bestjylde ham for at ville begaa Selvmord ved at drukne sig i Mudderet.

Jokumsen forbauses over at erfare dette; han kan ikke nægte det, thi han kan ikke hufte det Ringeste; efter hans Mening maa de strækkelige Selvmordstanker være begyndte paa Dyrchavsbakken; kun dertil kan han hufte.

(Fortsættes i næste Nr.)

© Iørn Plø og Aage Børresen

Udgivet med støtte af

Spækassen for Lyngby og Omegn's Fond

I anledning af Dyrehavens 300 års jubllæum i 1970.

Bogen er trykt hos Strandberg Bogtryk/Offset.

Reproduktionerne er fremstillet hos

Kjebke og Colour-lith reproduktion A/S efter de

originale blade som findes i Det kgl. Bibliotek,

Universitetsbibliotekets 1. afdeling og

Dansk Folkemindesamling.

Et mindre oplag kan købes i boghandelen.